

การตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2557

การตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

พฤษภาคม 2557

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อ
การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2557

ศุภินันท์ เลื่อนแป้น (2557). การตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญา นิพนธ์ กสม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาปรินญา นิพนธ์: ดร. สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล, ดร. ปรินญาพันธ์ เพี้ยซ้าย.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุและปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการศึกษาในครั้งนี้ อิงตามกรอบแนวคิดโมเดลพฤติกรรมเสี่ยงของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หญิง จำนวน 400 คน ด้วยเทคนิคการสุ่มแบบ 2 ขั้นตอน (two-stage random sampling) ตัวแปรในโมเดลกรอบแนวคิด ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถามและมาตรวัดตัวแปร โดยมีค่าความเที่ยงพิสัยระหว่าง .85 - .97 ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์อิทธิพล (Path analysis) ในการประมาณค่าความสัมพันธ์ของตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง พิจารณาค่าสถิติความกลมกลืนที่บ่งชี้ถึงความสอดคล้องกลมกลืนของโมเดลการวิเคราะห์กับข้อมูลเชิงประจักษ์

ผลการวิเคราะห์โมเดลสมมติฐานการวิจัย พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ($\chi^2 = 2.7$, $df = 2$, $p = .097$, AGFI = .95, RMR = .015, RMSEA = .065, $R^2 = .50$) โดยการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีอิทธิพลทางบวกต่อการควบคุมตนเอง และลักษณะมุ่งอนาคต แต่มีอิทธิพลทางลบต่อการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน นอกจากนี้ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เป็นตัวแปรส่งผ่านอิทธิพลแบบสมบูรณ์ (Fully mediation) ระหว่างตัวแปรการควบคุมตนเอง และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อย่างไรก็ตาม การควบคุมตนเอง เป็นตัวแปรส่งผ่านอิทธิพลบางส่วนของความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และตัวแปรอื่นในโมเดล ผลจากการศึกษาสามารถนำไปประกอบการสร้างโปรแกรมเชิงป้องกันให้กับนักเรียนหญิงผ่านตัวแปรที่ศึกษาในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง รวมทั้งผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะไว้ตอนท้ายของงานวิจัย

AN INVESTIGATION OF CAUSAL MODEL OF RISK BEHAVIOR TOWARD SEXUAL
INTERCOURSE AMONG HIGH-SCHOOL FEMALE STUDENTS

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Education Degree in Developmental Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2014

Suthinan Luanpan. (2014). *An Investigation of Causal model of Risk Behavior Towards Sexual Intercourse among High-school Female Students*. Thesis, M.Ed. (Developmental Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot, University. Advisor committee: Dr.Sittipong Wattananonsakul, Dr.Pinyapan Piasai.

The purposes of this study were to (1) develop and test the causal model of risk behavior towards sexual intercourse among high-school female students and (2) investigate factors related to risk behavior towards sexual intercourse among high-school female students. The risk behavior model (Wills; et al. 2007) was adopted as the conceptual framework of this study, illustrated the causal relationships among 6 variables. These included supportive parenting, self-control, future orientation, perceived peer norm, attitude toward teenage sex, and risk behavior towards sexual intercourse. A two-stage random sampling technique was employed to recruit participants. The study sample consisted of 400 high-school female students. Self-administered questionnaires were used for data collection. The reliability estimates of all instruments were satisfactory ranging from .85 to .97. Path analysis was used to analyze and to estimate the pathway of the relationships among these variables.

The findings of this study revealed that the goodness-of-fit statistical analyses indicated that the causal model was best fit to the empirical data. (Chi-Square=2.7, $df=2$, $p=.097$, AGFI=.95, RMR=.015 RMSEA=.065, $R^2=.50$) Supportive parenting has positive effect on self-control and future orientation. In contrast, it has negative effect on perceived peer norms. Additionally, future orientation, attitude toward teenage sex, and perceived peer norm fully mediated the relationship between self-control and risk behavior towards sexual intercourse. Furthermore, self-control partially mediated the relation among supportive parenting and other variables in the model. The study indicated these variables should be utilized in further preventive program development for female students.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ของ

ศุจินันท์ เลื่อนแป้น

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ. 2557

อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

.....ที่ปรึกษาหลัก

.....ประธาน

(อาจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

(รองศาสตราจารย์ ดร.อุสา สุทธิสาคร)

.....ที่ปรึกษาร่วม

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย)

(อาจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย)

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ชญญา ลีศัตรูพาย)

งานวิจัยครั้งนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัย
จาก
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากอาจารย์ ดร.สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษา ดูแล ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนทำให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอย่างสูง ขอขอบพระคุณอาจารย์ ดร.ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย อาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ร่วม ที่ได้เสียสละเวลาในการให้ความรู้ คำแนะนำ พร้อมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ ขอกราบขอบพระคุณ ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.อุสา สุทธิสาคร ที่สละเวลาอันมีค่าของท่านมา ให้คำแนะนำและตรวจทานข้อบกพร่อง พร้อมแง่คิดใหม่อันเป็นผลให้ปริญญานิพนธ์เล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.ชัญญา ลีศัตร์พ่าย และ อาจารย์ ดร.นิยะดา จิตต์จรัส ที่ได้เสียสละเวลาในการให้ความรู้ คำแนะนำ พร้อมทั้งตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบคุณคณาจารย์ประจำหลักสูตรการศึกษาจิตวิทยาพัฒนาการที่วางรากฐานให้ผู้วิจัยมีความรู้ ความสามารถครบถ้วนนี้

ขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่ให้ทุนอุดหนุนการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้เขียนเอกสารและงานวิจัยทุกชิ้นที่ผู้วิจัยได้ศึกษาและอ้างอิงในปริญญานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบคุณ เพื่อนนิสิตปริญญาโทจิตวิทยาพัฒนาการทุกคนที่คอยช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ตลอดเวลา

ขอขอบคุณ ร.ต. คำนวน เลื่อนแป้น ผู้เป็นบิดา และนางสมหมาย เลื่อนแป้น ผู้เป็นมารดา ที่คอยให้กำลังใจในยามที่ผู้วิจัยรู้สึกท้อแท้ และคอยอยู่เคียงข้างผู้วิจัยเสมอมา ขอขอบคุณพี่สาว และน้องสาว พร้อมทั้งญาติทุกคนที่คอยให้กำลังใจทำให้ผู้วิจัยสามารถฟันฝ่าอุปสรรคทุกอย่างให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่า และประโยชน์อันพึงมีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดาที่มอบความรัก ความเข้าใจ ความห่วงใย แก่ผู้วิจัยเสมอมา และขอโน้มรำลึกถึง พระคุณครู อาจารย์ ที่วางรากฐานให้ผู้วิจัยมีความรู้ ความสามารถครบถ้วนนี้

ศุภินันท์ เลื่อนแป้น

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญขอปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
พัฒนาการช่วงวัยรุ่น.....	14
พฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	21
การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่.....	36
การควบคุมตนเอง.....	40
ลักษณะมุ่งอนาคต.....	43
การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน.....	47
เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	52
สรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งหมดในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	65
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	89
สมมุติฐานการวิจัย.....	89
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	91
ประชากรและการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง.....	91
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	92
ขั้นตอนการสร้างและพัฒนามาตรวัด.....	107
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	108
การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	108

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	109
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	109
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	110
ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง.....	110
ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร.....	112
ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย.....	114
ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	117
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	121
สรุปผลการวิจัย.....	121
ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยม ศึกษาตอนปลาย.....	121
ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอน ปลาย.....	123
อภิปรายผล.....	125
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	139
ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย.....	139
บรรณานุกรม.....	141
ภาคผนวก.....	156
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	182

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สรุปงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ระบุความสัมพันธ์ของตัวแปรนำเสนอใน รูปแบบเมทริกซ์ความสัมพันธ์.....	32
2	ตารางสรุปการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน.....	60
3	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่.....	94
4	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานการควบคุมตนเอง (Self-control)	96
5	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานการรับรู้บรรทัดฐานใน กลุ่มเพื่อน (perceived peer norm).....	98
6	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียน (Attitudes towards sex in high school).....	99
7	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานลักษณะมุ่งอนาคต (Future orientation).....	102
8	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศ สัมพันธ์ของนักเรียน.....	106
9	จำนวนและร้อยละของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 แยกตามอายุ..	111
10	จำนวนและร้อยละของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6.....	112
11	ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรในโมเดลการวิจัย.....	114
12	เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง.....	116
13	ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์อิทธิพลรวม(Total Effect) อิทธิพลทางตรง (Direct Effect)และอิทธิพลทางอ้อม(Indirect Effect).....	119
14	สรุปผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยนี้.....	138

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	โครงสร้างของทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา.....	24
2	โมเดลเชิงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น.....	28
3	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่กับพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	67
4	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุม ตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	68
5	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ ลักษณะมุ่ง อนาคตและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	69
6	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	70
7	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	71
8	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศ สัมพันธ์ของนักเรียน.....	72
9	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยง ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	73
10	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุม ตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศ สัมพันธ์ของนักเรียน.....	74
11	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุม ตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	75
12	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุม ตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคตและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียน.....	75
13	ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุม ตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	76

บัญชีภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพประกอบ	หน้า
14 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยง ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	77
15 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	78
16 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	79
17 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	79
18 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	80
19 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	81
20 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	82
21 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างลักษณะมุ่งอนาคตกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	83
22 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	84
23 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	85
24 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	87
25 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน.....	88
26 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	89
27 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.....	119

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงมากที่สุดช่วงวัยหนึ่ง เพราะเป็นวัยที่เปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่ จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น ทำให้วัยรุ่นต้องมีการปรับตัวอย่างมาก ทั้งในเรื่องการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย ระดับฮอร์โมนที่มีการเปลี่ยนแปลง ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ สติปัญญาที่พัฒนาขึ้น และสิ่งแวดล้อมภายนอกต่างๆ ที่วัยรุ่นต้องเผชิญ ส่งผลต่อตัวของวัยรุ่นโดยตรงในการปรับตัว เพื่อจัดการกับความสับสน การเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในช่วงชีวิต (Conger; & Galambos. 1997: 54-81) วัยรุ่นจึงเต็มไปด้วยปัญหา ทั้งที่เกิดจากตนเอง เช่น การเปลี่ยนแปลงด้านรูปร่างของตน บุคลิกภาพ การค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน การปรับตัวกับสภาพแวดล้อม รวมทั้งการปรับตัวกับผู้ใหญ่ การสร้างสัมพันธภาพระหว่างเพื่อน วัยรุ่นมักคล้อยตามกลุ่มเพื่อนที่เป็นวัยเดียวกัน และยังไม่สามารถที่จะดูแลหรือพึ่งพาตัวเองได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการสิ่งแปลกใหม่ อยากรู้ อยากลอง โดยเฉพาะเรื่องเพศ จึงทำให้วัยรุ่นเป็นช่วงวัยหนึ่งที่มีปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงด้านเทคโนโลยี สื่อสังคมออนไลน์ที่พัฒนาอย่างรวดเร็ว ทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะประพฤติปฏิบัติตนในเรื่องเพศอย่างเสรี ผลที่ตามมาคือ การเกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

จากข้อมูลการสำรวจสถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน โดยสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กระทรวงสาธารณสุข พบว่า อายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีแนวโน้มลดลงเป็นลำดับ มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 โดยวัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุระหว่าง 18-19 ปี ต่อมาในปี พ.ศ. 2552 อายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นลดลงเหลือ 15-16 ปี (กระทรวงสาธารณสุข. 2555: 1) เป็นผลมาจากธรรมชาติของวัยรุ่นเป็นวัยที่มีแรงขับทางเพศอยู่แล้ว เมื่อพบสิ่งจูงใจมากระตุ้นก็ย่อมทำให้ง่ายต่อการเกิดกิจกรรมทางเพศได้ การเกิดพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย ส่งผลให้วัยรุ่นเกิดการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ตามมา ผลการสำรวจขององค์การอนามัยโลกเกี่ยวกับอุบัติการณ์การคลอดบุตรของวัยรุ่นหญิงทั่วโลก ที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี พบว่า อัตราการคลอดบุตรของวัยรุ่นหญิงทั่วโลก คิดเป็นร้อยละ 6.50 ของวัยรุ่นหญิงทั้งหมด ในขณะที่ค่าเฉลี่ยอายุของการคลอดบุตรของวัยรุ่นหญิงในภาคพื้นภูมิภาคเอเชีย คิดเป็นร้อยละ 5.60 ของวัยรุ่นหญิงทั้งหมด จำนวนนี้ประเทศไทยมีสัดส่วนการคลอดบุตรในช่วงวัยรุ่นมากที่สุดเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 7.00 ของวัยรุ่นหญิงทั้งหมด และเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนอุบัติการณ์การคลอดบุตรของแม่วัยรุ่นทั่วโลก พบว่า ประเทศไทยมีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนการคลอดบุตรของวัยรุ่นทั่วโลก และภูมิภาคเอเชีย แสดงให้เห็นถึงสถานการณ์ของปัญหาพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นของไทยที่เริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้น (กระทรวงสาธารณสุข. 2554: 12)

การศึกษาสภาวะการมีบุตรของวัยรุ่นไทยปี 2553 โดยศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เป็นข้อมูลการจดทะเบียนเกิดของทารก แสดงให้เห็นแนวโน้มในระยะ 10 ปี ที่ผ่านมาว่า สถานการณ์การคลอดบุตรของวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในกลุ่มวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ เป็นกลุ่มที่ต้องเฝ้าระวังตามเกณฑ์ขององค์การอนามัยโลก ซึ่งเกณฑ์มาตรฐานขององค์การอนามัยโลก คือ ร้อยละของผู้หญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี ที่ตั้งครรภ์ต่อผู้หญิงทุกช่วงอายุที่ ตั้งครรภ์ต้องไม่เกินร้อยละ 10 แต่สถานการณ์การคลอดบุตรของมารดาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี มีค่าสูงเกินเกณฑ์เฝ้าระวังมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 โดยมีค่าเฉลี่ยแม่วัยรุ่นที่มาคลอดบุตรของประเทศไทย คิดเป็นร้อยละ 11.79 เพิ่มขึ้นเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ. 2553 มีแม่วัยรุ่นมาคลอดบุตร คิดเป็นร้อยละ 13.76 และอายุต่ำสุดที่มาคลอดบุตร พบว่า มีอายุเพียง 10 ปีเท่านั้น (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2553: 1-10) สังคมไทยจึงมีแม่วัยรุ่นที่อายุน้อยลงจนกลายเป็นแม่วัยเด็ก (Phupong. 2005: 9) โดยสาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เกิดจากขาดการยับยั้งชั่งใจ ทำตามอารมณ์แรงขับทางเพศ หากขาดการป้องกันอาจนำไปสู่สาเหตุของการตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อม โดยการตั้งครรภ์ที่เกิดในวัยรุ่นมีผลกระทบหลายประการที่อาจเป็นภาวะวิกฤตได้

การศึกษาของวิทยา ถิฐาพันธ์ (2553: 119-123) พบว่า การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นส่งผลกระทบต่อมารดา และบุตรที่คลอด การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นมีความเสี่ยงสูงต่อการเกิดภาวะแทรกซ้อนในขณะตั้งครรภ์ การคลอด รวมไปถึงภาวะเสี่ยงต่อทารกแรกเกิด เช่น ภาวะความดันโลหิตสูงขณะตั้งครรภ์ ภาวะโลหิตจาง ภาวะการเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนด การคลอดติดขัด คลอดยาก การผ่าตัดคลอด ภาวะทารกน้ำหนักตัวน้อย ภาวะทารกแรกเกิดขาดออกซิเจนหลังคลอด และทารกคลอดเสียชีวิต (ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2554) ต่อมาคือ ผลกระทบทางด้านสังคม การศึกษา อนาคตการทำงาน โดยวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ส่วนใหญ่มักต้องออกจากโรงเรียนขณะยังไม่จบการศึกษา หรือแก้ปัญหาด้วยการทำแท้ง จนอาจเกิดอันตรายต่อชีวิตได้ (Cunningham; et al. 2005: 189-200) อีกทั้งวัยรุ่นต้องเผชิญกับความเครียด และแรงกดดันจากสังคมภายนอก เนื่องจากการตั้งครรภ์ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ถือเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม และไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย โดยการศึกษาของเมืองพิน; และคณะ (Muangpin; et al. 2010: 61-149) ศึกษาการรับรู้ของเยาวชนไทยในการเป็นโสด และการตั้งครรภ์ของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พบว่า วัยรุ่นตั้งครรภ์ที่ไม่ได้แต่งงาน จะมีความวิตกกังวล รู้สึกว่าเป็นการถูกลดคุณค่า รวมไปถึงกลัวการถูกประณามจากคนในชุมชน การตั้งครรภ์ของสตรีวัยรุ่น ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อสุขภาพเพียงอย่างเดียว ยังส่งผลต่อสุขภาพจิตด้วย โดยการศึกษาในต่างประเทศของฮุกคินสัน (Hodgkinson. 2010: 16-22) พบว่า วัยรุ่นที่ตั้งครรภ์จะเสี่ยงต่อการเกิดภาวะซึมเศร้า คิดเป็นร้อยละ 44.00 ของวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ และสำหรับประเทศไทยมีการศึกษาภาวะซึมเศร้าในกลุ่มวัยรุ่นตั้งครรภ์ในเขตกรุงเทพ และปริมณฑล พบว่า อัตราการเกิดภาวะซึมเศร้าในวัยรุ่นตั้งครรภ์สูงถึงร้อยละ 47.01 ของวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ (Nirattcharadorn; et al. 2005: 63-75) จะเห็นได้ว่ามีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ผลจากการที่มารดามีภาวะซึมเศร้ามีผลต่อปัญหาการคลอดก่อน

กำหนดสูงถึงร้อยละ 93.00 ทั้งนี้ เนื่องจากการที่มารดามีภาวะเครียด หรือมีภาวะซึมเศร้า จะส่งผลต่อการเจริญตัวการหดตัวของมดลูกถี่ และบ่อยขึ้น ทำให้เสี่ยงต่อภาวะคลอดก่อนกำหนดได้ (Mercus. 2009: 15-22) ผลกระทบต่อครอบครัวเศรษฐกิจ และสังคมก็เช่นกัน เนื่องจากการมีบุตรเมื่ออายุน้อย ขาดการเตรียมความพร้อมที่จะเป็นมารดาขาด การเอาใจใส่ต่อการตั้งครรภ์ การอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม การทอดทิ้งบุตร และบุตรที่เกิดจากความไม่พร้อมก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมตามมา (WHO. 2011)

การตั้งครรภ์ในช่วงวัยรุ่น ยังส่งผลต่อพัฒนาการของทารกด้วยเช่นกัน อาทิเช่น ทารกในครรภ์ตัวเล็กกว่าอายุครรภ์จริง (Small for Gestational Age) เป็นผลมาจากภาวะเครียด และภาวะซึมเศร้าของมารดา (Mercus. 2009: 15-22) ปัญหาความผิดปกติทางระบบประสาทหูหนวกตาบอด และมีความพิการสูงกว่าทารกที่มีน้ำหนักปกติ (ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต; และคณะ. 2554) และผลการศึกษาระยะยาวของแนนเิร์ท (Nanert. 2010) ศึกษาการแสดงออกในการตั้งครรภ์ที่อาจมีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก พบว่า ภาวะซึมเศร้าของมารดาในช่วงตั้งครรภ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว และความรุนแรงของเด็ก จากสถิติ และการศึกษาวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะผู้ทำการศึกษาอยู่ในสาขาวิชาจิตวิทยาพัฒนาการ จึงสนใจศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะในกลุ่มประชากรวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงวัยที่มีพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญาอย่างรวดเร็ว ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากับกลุ่มวัยรุ่นตอนกลางที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี เพศหญิง เพราะช่วงวัยนี้ เป็นวัยที่เรียกได้ว่า “วัยหัวเลี้ยวหัวต่อ” หรือ “พายุบูแคม” (Strom and Stress) (Dworetzky. 1985: 114) โดยประชากรเป้าหมายเป็นนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรีเขต 10 เนื่องจากผู้วิจัย ได้พิจารณาสถิติการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในแต่ละภูมิภาคปี 2552 พบว่า สถานการณ์การคลอดบุตรของมารดาที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ มีค่าสูงเกินเกณฑ์เฝ้าระวังขององค์การอนามัยโลกเกือบทุกภูมิภาค โดยเฉพาะภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีค่าสูงถึงร้อยละ 15.00 สำหรับภาคใต้สูงกว่าเกณฑ์เฝ้าระวังเล็กน้อย และเป็นที่น่าสังเกตว่า กรุงเทพมหานครมีค่าร้อยละ 8.85 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ปกติ หากพิจารณาภาพรวม 76 จังหวัดในปี พ.ศ. 2553 พบว่า จังหวัดเพชรบุรีมีอัตราการคลอดบุตรของมารดาอายุต่ำกว่า 20 ปี เกินเกณฑ์เฝ้าระวังของ องค์การอนามัยโลกอยู่ในอันดับที่ 10 ร้อยละ 17.70 (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. 2553: 1-10) และสาเหตุที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเฉพาะนักเรียนหญิงนั้น เนื่องจากผลกระทบส่วนใหญ่เกิดขึ้นกับนักเรียนหญิงมากกว่านักเรียนชาย โดยเฉพาะนักเรียนหญิงเป็นผู้ที่จะตัดสินใจว่าจะมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ จึงเป็นที่มาของการศึกษาประชากรนักเรียนหญิงในจังหวัดเพชรบุรี ดังนั้น การศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จึงเป็นประโยชน์ในเชิงเฝ้าระวัง และป้องกันพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรในนักเรียน และช่วยลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยพิจารณาตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ของ เจสเซอร์; และเจสเซอร์ (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ซึ่งพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem behavior) เป็นพฤติกรรมที่สังคมมองว่าเป็นปัญหา หรือมองว่าเป็นการกระทำที่ผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคม สังคมไม่พึงปรารถนา โครงสร้างของ ทฤษฎีกำหนดเป็นกรอบแนวคิดประกอบด้วย 3 ระบบใหญ่ๆ ในการอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้แก่ 1) ระบบบุคลิกภาพ (Personality system) มีโครงสร้างการยั่ว จูงใจให้กระทำพฤติกรรม และโครงสร้างการควบคุม ได้แก่ โครงสร้างการกระตุ้น / ยั่วจูงใจให้กระทำ (Motivational instigation) โครงสร้างความเชื่อส่วนบุคคล (Personal beliefs structure) และโครงสร้างการควบคุม ส่วนบุคคล (Personal control structure) 2) ระบบการเรียนรู้สภาพแวดล้อม (Perceived environment system) ระบบนี้มีโครงสร้างหลักซึ่งเป็นทั้งตัวกระตุ้น/ยั่วให้เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและการควบคุมไม่ให้ไปเกี่ยวข้องกับพฤติกรรม ที่เป็นปัญหาได้ ได้แก่ โครงสร้าง สภาพแวดล้อมภายนอก (Distal environment structure) และโครงสร้างสภาพแวดล้อมภายใน (Proximal environment structure) 3) ระบบพฤติกรรม (Behavior system) เป็นระบบสุดท้ายของ ทฤษฎี ได้แก่ โครงสร้างพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem behavior structure) และพฤติกรรมที่พึง ประสงค์ (Conventional behavior structure) โดยทั้ง 3 ระบบตามทฤษฎีจะเป็นตัวกำหนดตัวแปร ทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ทั้งนี้งานวิจัยที่ศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยอิงตามทฤษฎี พฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยมีปัจจัยสำคัญที่เข้ามากำหนดพฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น คือ ปัจจัย ป้องกัน (Protective factor) ได้แก่ ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง และตัวแปรความสามารถในการปฏิเสธ และปัจจัยเสี่ยง (Risk factor) ได้แก่ เจตคติต่อพฤติกรรมที่เป็น ปัญหา พฤติกรรมทางเพศของเพื่อน ความเต็มใจในการมีเพศสัมพันธ์ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมที่เป็น ปัญหา วิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007: 50-59) ได้ศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ พฤติกรรมทางเพศ โดย ตัวแปรที่สำคัญในโมเดลสามารถจัดกลุ่มตัวแปรเป็นกลุ่มตัวแปรป้องกัน และกลุ่มตัวแปรเสี่ยงที่ทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านไปยังพฤติกรรมทางเพศ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาโมเดล ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยม ศึกษาตอนปลาย โดยใช้แนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ตามการศึกษาของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007: 50-59) การศึกษานี้จึงเป็นการศึกษาปรากฏการณ์ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อ การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีสาเหตุเกิดมาจากตัวแปรต่างๆ ตามแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์และพัฒนาเป็นโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อันจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา ในประเด็นพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นที่อยู่ในช่วงวัยที่ศึกษาเล่าเรียน รวมถึงการพัฒนา โปรแกรมเพื่อเสริมสร้างคุณลักษณะเชิงป้องกันในนักเรียนวัยรุ่นหญิงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
2. เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทราบถึงรูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ส่งผ่านไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
2. ทราบถึงตัวบ่งชี้ที่สำคัญของปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกัน สามารถนำมาใช้พัฒนาเป็นตัวชี้วัดการประเมินสถานการณ์ และเป็นข้อมูลเบื้องต้นให้นักจิตวิทยาพัฒนาการสามารถคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนได้
3. สามารถนำมาพัฒนามาตรการในการเฝ้าระวังและป้องกันที่มีประสิทธิภาพตรงกับสภาพปัญหาจริงจากความรู้เรื่องปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกัน
4. เพื่อเป็นข้อมูลสำคัญให้กับนักจิตวิทยาที่ปฏิบัติงานในสถานศึกษานำไปพิจารณาประกอบการสร้างโปรแกรมเข้มข้นในการป้องกันวัยรุ่นที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาและการเตรียมนักเรียนที่จะหลีกเลี่ยงจากพฤติกรรมดังกล่าว

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4–6 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรี เขต 10 จำนวน 22 โรงเรียน จำนวน 10,330 คน

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4–6 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรี เขต 10 โดยการสุ่มแบบ 2 ขั้นตอน (two-stage random sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรภายนอก (Exogenous Variable)

คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

ตัวแปรภายใน (Endogenous Variables)

- 1) การควบคุมตนเอง
- 2) ลักษณะมุ่งอนาคต
- 3) การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน
- 4) เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น
- 5) พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

นิยามปฏิบัติการ

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Supportive Parenting Scale) หมายถึง

คุณลักษณะในการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่สนับสนุนให้บุตรมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะ กำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้เด็ก เรียกร้องให้เด็กเชื่อฟัง โดยให้เหตุผลเมื่อต้องการให้เด็กปฏิบัติตาม ขณะเดียวกันก็ให้ความรักความอบอุ่น ให้คำชี้แนะให้เหตุผลกับเด็ก โดยพัฒนาตามแนวคิดของแม็คโคบี; และมาร์ติน (Maccoby; & Martin. 1983: 1-101) ซึ่งแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 2 มิติ ได้แก่ 1) มิติควบคุมหรือเรียกร้องจากพ่อแม่ (Demandingness) เป็นระดับการเรียกร้องของพ่อแม่ให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยยึดพ่อแม่เป็นศูนย์กลาง แสดงให้เห็นถึงระดับการควบคุมพฤติกรรมเด็กของพ่อแม่ โดยพ่อแม่อาจมีมาตรฐานกับเด็กสูง หรืออาจเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้ง ส่วนพ่อแม่บางคนเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานน้อย และไม่ใช้อิทธิพลในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก 2) มิติการตอบสนองของพ่อแม่ (Responsiveness) เป็นระดับการตอบสนองของพ่อแม่ต่อความต้องการของเด็ก โดยแสดงถึงการให้การยอมรับ และการตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก โดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจปฏิเสธ และไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Supportive Parenting Scale) ของสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2552: 91-96) มีข้อกระทงทั้งหมดจำนวน 17 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคอัลฟา (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .96 โดยเป็นมาตรวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ ตั้งแต่ “ตรงน้อยที่สุด” จนถึง “ตรงมากที่สุด” ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนตั้งแต่ 1 จนถึง 5 คะแนน ตามลำดับ

การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงแสดงว่ามีระดับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ที่สูงกว่าผู้ที่มีความต่ำ อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพในลักษณะสูงหรือต่ำ

2. การควบคุมตนเอง (Self-control Scale) หมายถึง สภาพที่บุคคลควบคุมอารมณ์ความรู้สึกของตนเองได้ รวมถึงความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ได้ โดยพัฒนาตามแนวคิดของบล็อก; และบล็อก (Block; & Block. 1980: 39-101) ซึ่งสามารถวัดการควบคุมตนเอง 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ (Soothability) เป็นความสามารถในการปรับภาวะอารมณ์กลับคืนสู่ภาวะปกติ (ภาวะสมดุลย์) ภายหลังจากถูกเร้าทางอารมณ์ 2) ความสามารถในการชะลอความปรารถนา (Delay of gratification) เป็นความสามารถในการชะลอ/ ชะลอสิ่งที่ประสงค์อยากได้/ อยากจะทำออกไป 3) ความสามารถในการแก้ไขปัญหา (Problem solving) ความสามารถในการวางแผนตรวจสอบและลงมือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอน โดยงานวิจัยนี้ใช้มาตรวัดการควบคุมตนเองของสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2552: 97-99) มีข้อกระทงทั้งหมด 12 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ ครอนบาคอัลฟา (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .85 โดยเป็นมาตรวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ ตั้งแต่ “ตรงน้อยที่สุด” จนถึง “ตรงมากที่สุด” ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนน ตั้งแต่ 1 จนถึง 5 คะแนน ตามลำดับ

การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงแสดงว่ามีระดับการควบคุมตนเองที่สูงกว่า ผู้ที่มีคะแนนต่ำ อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพในลักษณะสูงหรือต่ำ

3. ลักษณะมุ่งอนาคต (Future Orientation Scale) หมายถึง การวัดปริมาณความสามารถที่จะคาดการณ์ไกล และเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต สามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรับผลดี หรือป้องกันผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคตได้ หรือความสามารถที่จะเริ่มทำพฤติกรรมที่ต้องใช้ความอดทน เสียสละทำพฤติกรรมนั้นได้อย่างมีปริมาณ และคุณภาพที่เหมาะสมประเมินถึงความเป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในอนาคตตลอดจนแผนที่ได้วางไว้ว่า จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด เป็นเวลานานพอที่จะนำไปสู่ผลที่ต้องการในอนาคตได้ โดยงานวิจัยนี้ผู้วิจัยสร้างมาตรวัดลักษณะมุ่งอนาคตขึ้นเอง ตามแนวคิดของเนอร์มี (Nurmi. 1991: 1-5) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นลักษณะที่ซับซ้อนที่พัฒนาขึ้นในตัวบุคคลอย่างเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย ขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้ 1) การตั้งเป้าหมาย (Future-oriented motives interests and goals) ในขั้นนี้บุคคลจะมีการตั้งเป้าหมาย หรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตซึ่งบุคคลมีอยู่ 2) การวางแผน (Future-oriented planning) ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนปฏิบัติการ เพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการ หรือแนวทางที่เหมาะสมตลอดจนมีการตรวจสอบว่า วิธีการ หรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่ 3) การดูความเป็นไปได้ (Evaluation of the future) เป็นขั้นการประเมินถึงความเป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในอนาคต ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่ได้วางไว้ว่า จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่ได้รับจากกระบวนการนี้จะส่งผลต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคล กล่าวคือ หากสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่คาดหวัง หรือ

ต้องการบุคคลก็จะมีลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มมากขึ้น แต่หากว่าสิ่งที่คาดหวังไว้ไม่เกิดขึ้นบุคคลก็จะขาดความเชื่อมั่นในอนาคต

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดลักษณะมุ่งอนาคต ประกอบไปด้วยข้อกระทงจำนวน 38 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคอัลฟา (Cronbach's Alpha) เท่ากับ .97 โดยเป็นมาตรวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ ตั้งแต่ “ตรงน้อยที่สุด” จนถึง “ตรงมากที่สุด” ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนตั้งแต่ 1 จนถึง 5 คะแนน ตามลำดับ

การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงแสดงว่ามีระดับลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำ อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพในลักษณะสูงหรือต่ำ

4. การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน (Perceived Peer Norm Scale) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ของตน และแรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติตามพฤติกรรม ตามความคาดหวังของเพื่อนที่มีความสำคัญต่อตนเองของ ลิตทิงค์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ที่ได้พัฒนามาตรวัดตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Reason Action: TRA) ของ Ajzen และ Fishbein (1980) ในส่วนของบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง (subjective norm: SN)

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน ของ ลิตทิงค์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 23-25) ประกอบด้วยข้อกระทง 8 ข้อ มีค่า Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับเท่ากับ .92 โดยข้อที่บ่งชี้ถึงความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนที่มีต่อการกระทำพฤติกรรม (normative belief: NB) ได้แก่ ข้อ 2, 4, 6 และ 8 เป็นมาตรวัดประมาณค่า 7 ระดับ พิสัยระหว่าง “ตรงมากที่สุด” (3) จนถึง “ตรงน้อยที่สุด” (-3) ส่วนข้อที่บ่งชี้ถึง แรงจูงใจในการกระทำตามความคาดหวังของเพื่อน (motivation to comply: MC) ได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 5 และ 7 เป็นมาตรวัดประมาณค่า 7 ระดับ พิสัยระหว่าง “ตรงมากที่สุด” (7) จนถึง “ตรงน้อยที่สุด” (1) วิธีการคำนวณคะแนนบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนคิดตามสูตรของบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล คือ

$$SN = \sum (nb)(mc)$$

การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงแสดงว่ามีระดับการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนที่สูงกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำ อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพในลักษณะสูงหรือต่ำ

5. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (Attitude Toward Teenage Sex Scale)

หมายถึง ความเชื่อ ประกอบกับความรู้สึกซึ่งได้รับจากประสบการณ์ตรงหรือทางอ้อม รวมทั้งวัฒนธรรมค่านิยมหรือมาตรฐานของกลุ่มสังคมที่บุคคลใช้ชีวิตอยู่เป็นไปในทิศทางที่เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน พัฒนาตามแนวคิดของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg, 1960) ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ 1) ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น 2) ความเชื่อของบุคคลว่า การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะส่งเสริมหรือขัดขวางต่อค่านิยมอื่นๆ ของบุคคลหรือไม่

ผู้วิจัยพัฒนามาตรวัดเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 43-46) ประกอบด้วยข้อกระทง 12 ข้อ เป็นมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ (1) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง (5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha ได้เท่ากับ .95

การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงแสดงว่ามีระดับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่สูงกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำ อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพในลักษณะสูงหรือต่ำ

6. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาสหรือก่อให้เกิดความสุมเสี่ยงต่อการนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน ดังนี้ 1) พฤติกรรมที่แสดงถึงความพร้อมของบุคคลที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมที่สุมเสี่ยงต่อการนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ 2) สถานการณ์ที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรมสุมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์

ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ประกอบด้วยข้อกระทง 22 ข้อ เป็นแบบประเมินให้ประเมินความถี่ของพฤติกรรม โดยให้ตอบ 5 ระดับ ตั้งแต่ “ทำเป็นประจำ” (5) ถึง “ไม่เคยเลย” (1) ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha ได้เท่ากับ .95

การแปลผลคะแนนหากมีคะแนนสูงแสดงว่ามีระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่สูงกว่าผู้ที่มีคะแนนต่ำ อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้คะแนนดิบในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณเท่านั้น จึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงคะแนนในการแปลผลในเชิงคุณภาพในลักษณะสูงหรือต่ำ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ คือ เป็นการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรในเชิงเหตุ และผล เป็นวิธีที่มีพื้นฐานทางสถิติมาจากการวิเคราะห์การถดถอย (Regression analysis) โดยอาศัยแผนภาพ และสมการโครงสร้างของแผนภาพเป็นหลักในการนำมาวิเคราะห์และอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรเหตุที่มีต่อตัวแปรผลทั้งในด้านขนาด และทิศทาง อีกทั้งยังสามารถอธิบายความสัมพันธ์ได้ทั้งความสัมพันธ์ทางตรง และทางอ้อม

2. ตัวแปรภายนอก (Exogenous Variable) คือ ตัวแปรอิสระที่ไม่ได้รับอิทธิพลจากตัวแปรอื่น และส่งอิทธิพลต่อตัวแปรอื่นในโมเดลกรอบแนวคิดวิจัย

3. ตัวแปรภายใน (Endogenous Variables) คือ ตัวแปรส่งผ่านและตัวแปรตามที่ได้รับอิทธิพลจากตัวแปรอื่น และส่งอิทธิพลต่อตัวแปรอื่น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการตรวจสอบโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารงานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาตามกรอบแนวคิดวิจัย โดยนำเสนอตามหัวข้อเรียงลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการช่วงวัยรุ่น

- 1.1 นิยามของวัยรุ่น
- 1.2 การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น
- 1.3 พัฒนาการของวัยรุ่น
- 1.4 ความต้องการ ความสนใจ และลักษณะของวัยรุ่น

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรตามพฤติกรรมทางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

- 2.1 นิยามของพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior)
- 2.2 นิยามของพฤติกรรมเสี่ยง (Risk Behavior)
- 2.3 นิยามของพฤติกรรมเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น (Sexual Risk Behavior)
- 2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory)
- 2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นทั้งในประเทศ และ

ต่างประเทศ

2.6 สรุปการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน

วัยรุ่น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรภายนอกการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

- 3.1 นิยามของการอบรมเลี้ยงดู
- 3.2 นิยามของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative)
- 3.3 แนวคิดของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบอมไรด์ (Baumrind)
- 3.4 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทาง

เพศทั้งใน และต่างประเทศ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรภายในการควบคุมตนเอง

- 4.1 นิยามของการควบคุมตนเอง
- 4.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง
- 4.3 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม

ทางเพศทั้งใน และต่างประเทศ

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคต

5.1 นิยามของลักษณะมุงอนาคต

5.2 ความสำคัญของลักษณะมุงอนาคต

5.3 พัฒนาการของลักษณะมุงอนาคต

5.4 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุงอนาคตที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งใน และต่างประเทศ

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรภายในการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

6.1 การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

6.2 ลักษณะการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น

6.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน

6.4 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งใน และต่างประเทศ

7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรภายในเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

7.1 นิยามของเจตคติ

7.2 ประเภทของเจตคติ

7.3 ลักษณะของเจตคติ

7.4 องค์ประกอบของเจตคติ

7.5 องค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคติ

7.6 เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งใน และต่างประเทศ

8. ความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งหมดในโมเดลกรอบแนวคิดการวิจัยความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยพิจารณาตามคู่ความสัมพันธ์

8.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ลักษณะมุงอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.6 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ลักษณะมุงอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.23 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการช่วงวัยรุ่น

1.1 นิยามของวัยรุ่น

จากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับนิยามของวัยรุ่น มีผู้ศึกษาและให้ความหมายของวัยรุ่นไว้ดังต่อไปนี้

โรเจอร์ (Rogers. 1962: 6-7) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่ก้าวไปสู่ภาวะซึ่งมีการพัฒนาทั้งในด้านความคิด ความเชื่อ การปรับตัวทางด้านสังคมของบุคคลจากวัยเด็กไปสู่ผู้ใหญ่

เฮอร์ล็อก (Hurlock. 1974: 391) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตไปสู่ภาวะ ซึ่งการบรรลุขั้นภูมิกวะนั้น มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย และด้านจิตใจไปพร้อมกัน โดยแบ่งพัฒนาการออกเป็น 4 ด้านได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสติปัญญา และด้านสังคม

ดวอร์ทซ์กี (Dworetzky. 1985: 114) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่ก้าวสู่ภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ และสามารถเป็นบิดามารดาได้ รวมถึงเป็นวัยที่เรียกว่า “วัยแห่งพายุบุแคม” (Strom & Stress) นั่นคือ มีความกดดันทางอารมณ์ที่รุนแรง มีการแสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผยและตรงไปตรงมา พร้อมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายอย่างมาก สภาพของอารมณ์ไม่คงที่ และมีความสับสนเกี่ยวกับตนเอง

ศรีธรรม ธนะภูมิ (2535: 74) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ มีพัฒนาการอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย ความรู้สึกนึกคิด อารมณ์ สติปัญญา บทบาท และการปรับตัวทางสังคมทำให้เกิดความกังวล และสับสนในตนเองได้

สุชา จันทรเฒ (2536: 34) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตไปสู่ภาวะ ซึ่งเป็นวัยที่ก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และมีการเจริญเติบโตทางร่างกายอย่างรวดเร็ว รวมทั้งทางด้านจิตใจ ความรู้สึก สามารถเรียนรู้ความผิดพลาดด้วยตนเองมากกว่าที่จะเรียนรู้จากคำสั่งสอน ต้องการความเป็นอิสระ มีการแสดงออกทางด้านอารมณ์อย่างรุนแรง

พิงพิศ จักรปิง (2539: 27) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตไปสู่ภาวะทั้ง 4 ด้านไปพร้อมๆ กัน ซึ่งได้แก่ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา โดยระยะวัยรุ่นเป็นระยะที่อยู่คั่นกลางระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ มีพัฒนาการจากการพึ่งพาอาศัยไปสู่การไม่พึ่งพาอาศัยในทุกด้าน

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539: 13) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยแห่งความเครียดและความรุนแรง เป็นวิกฤตของช่วงชีวิต คือ มีความวิกฤติทางจิตใจ ทางกายภาพ และทางสังคม ซึ่งมีผลต่อพัฒนาการในขั้นต่อไปของช่วงชีวิต

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 329) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีพัฒนาการในทุกด้าน ทั้งทางด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ ด้านสังคม และด้านสติปัญญา พร้อมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เรียกได้ว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อที่เปลี่ยนจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ อ่อนไหวต่อสิ่งกระตุ้นได้ง่าย จึงมักเกิดปัญหาบ่อยในช่วงวัยนี้

จากความหมายของนักวิชาการที่ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับวัยรุ่นดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วนำไปสู่การมีวุฒิภาวะมากขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญนี้แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านร่างกาย 2) ด้านอารมณ์ 3) ด้านสังคม 4) ด้านสติปัญญา การเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วทั้ง 4 ด้านนี้ พอจะสรุปได้ว่า ด้านร่างกายได้รับอิทธิพลโดยตรงจากการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกาย และฮอร์โมน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางชีวภาพนี้ส่งผลต่ออารมณ์ สติปัญญาด้วย นอกจากนี้ การมีปฏิสัมพันธ์กับสังคม ส่งผลให้วัยรุ่นได้เกิดการสะสมประสบการณ์ ทำให้วัยรุ่นเกิดความสับสนในตนเองมีการแสดงออกทางความเข้มแข็งทางอารมณ์ โดยมีนักวิชาการ นิยามว่าเป็นช่วงวัยแห่งพายุบุแคม (Storm and Stress) และเนื่องจากเป็นช่วงวัยที่เชื่อมต่อระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ จึงกล่าวได้ว่าเป็นวัยหัวเลี้ยวหัวต่อด้วย

1.2 การแบ่งช่วงอายุของวัยรุ่น

สุชา จันทรเฒ (2525: 46) ได้แบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ดังนี้ ระเบียบเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (Puberty) อายุระหว่าง 13-15 ปี เป็นระยะที่ร่างกายเริ่มการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ ระยะวัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) อายุระหว่าง 15-18 ปี โดยมีการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และความคิด ระยะวัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) อายุระหว่าง 18-21 ปี โดยการพัฒนาของวัยรุ่น เริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์ในระยะวัยรุ่นตอนปลาย

พิงพิท จักรปิง (2539: 58) ได้แบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ดังนี้ วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) มีช่วงอายุระหว่าง 13-15 ปี ร่างกายมีการเจริญเติบโตทางเพศอย่างสมบูรณ์ วัยรุ่นตอนกลาง (Middle adolescence) มีช่วงอายุระหว่าง 15-18 ปี มีการเปลี่ยนแปลง ทั้งในด้านร่างกาย จิตใจและความคิด ในด้านร่างกายนั้น มีการเปลี่ยนแปลงที่ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้าม มีอารมณ์รุนแรง และวัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) มีช่วงอายุระหว่าง 18-21 ปี เริ่มเข้าสู่วุฒิภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ มีพัฒนาการทางด้านจิตใจมากกว่าทางร่างกาย โดยเฉพาะด้านความคิด และปรัชญาชีวิต รวมถึงการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อม สามารถการแก้ปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตนเองเพื่อแสดงให้เห็นถึงภาวะการเป็นผู้ใหญ่

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2540: 39) ได้แบ่งช่วงอายุของวัยรุ่นไว้ดังนี้ วัยแรกเริ่มมีช่วงอายุประมาณ 12-15 ปี พฤติกรรมค่อนข้างไปทางเด็ก วัยรุ่นตอนกลางมีช่วงอายุประมาณ 16-17 ปี มีพฤติกรรมอยู่ระหว่างความเป็นเด็ก และความเป็นผู้ใหญ่ วัยรุ่นตอนปลายมีช่วงอายุประมาณ 18-25 ปี มีพฤติกรรมไปในแนวทางผู้ใหญ่

จากที่นักวิชาการได้การแบ่งช่วงวัยของวัยรุ่นดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ระยะวัยรุ่นแบ่งออกเป็น 3 ช่วง ได้แก่ 1) วัยรุ่นตอนต้น (Early adolescence) 2) วัยรุ่นตอนกลาง

(Middle adolescence) 3) วัยรุ่นตอนปลาย (Late adolescence) โดยจากข้อมูลที่มีนักวิชาการทั้งในและต่างประเทศ แบ่งช่วงอายุที่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาแนวโน้มส่วนใหญ่ พบว่า วัยรุ่นตอนต้นมีช่วงอายุโดยประมาณอยู่ระหว่าง 13-15 ปี เทียบได้กับระบบการศึกษาไทย คือ ช่วงมัธยมศึกษาตอนต้น วัยรุ่นตอนกลางมีช่วงอายุโดยประมาณอยู่ระหว่าง 16-18 ปี คือช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย และวัยรุ่นตอนปลายมีช่วงอายุ โดยประมาณอยู่ระหว่าง 19-22 ปี คือ ช่วงมหาวิทยาลัย

1.3 พัฒนาการของวัยรุ่น

พัฒนาการของวัยรุ่น สามารถแบ่งออกตามพัฒนาการด้านต่าง ๆ ได้แก่ พัฒนาการด้านร่างกาย พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านสังคม พัฒนาการด้านสติปัญญา พัฒนาการทางด้านเพศ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.3.1 พัฒนาการทางด้านร่างกายของวัยรุ่น (Physical Development)

พัฒนาการทางด้านร่างกายเป็นความเจริญงอกงาม มีการเจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์เพื่อทำหน้าที่อย่างเต็มที่ ในระยะวัยรุ่นตอนต้น เป็นระยะที่มีพัฒนาการทางด้านร่างกายที่รวดเร็วมาก มีบทบาทต่อการพัฒนาการทางด้านอื่นๆ สอดคล้องไปด้วย การเจริญเติบโตของมนุษย์ แบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ ส่วนแรก การเจริญเติบโตที่สามารถมองเห็นได้ เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก รูปหน้า สัดส่วนของร่างกาย ลักษณะเส้นผม ส่วนที่สอง การเจริญเติบโตภายใน เช่น การทำหน้าที่ของต่อมต่างๆ การทำงานของโครงสร้างกระดูก การผลิตเซลล์สืบพันธุ์ในเด็กชาย การมีประจำเดือนในเด็กหญิง ความเจริญเติบโตจะมีช่วงระยะพัก ถ้าผ่านช่วงนี้ไปจะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เด็กที่มีรูปร่างผอม อาจมีรูปร่างอ้วนขึ้นกว่าเดิม ระบบการย่อยอาหารจะทำงานรวดเร็ว เพราะร่างกายกำลังเจริญเติบโต เด็กจะหิวเก่ง กินเก่ง กินไม่เลือก ง่วงนอนบ่อย เป็นระยะกำลังกินกำลังนอน กล้ามเนื้อเด็กชายจะเจริญเติบโตมาก อวัยวะเริ่มทำงาน เสียงของเด็กชายจะแตกและห้าว ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นร่างกายจะไม่ได้สัดส่วน เด็กจะอึดอัด อ่อนไหวง่ายกับสัดส่วนอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย โดยพัฒนาการการเปลี่ยนแปลงในด้านร่างกายของวัยรุ่นที่สำคัญ คือ การเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศ หรือลักษณะทุติยภูมิทางเพศ (Secondary Sex Characteristic) คือ ลักษณะที่แบ่งแยกความเป็นชายหนุ่ม และความเป็นหญิงสาวที่เพิ่งเจริญเติบโตเต็มที่ในวัยแรกเริ่ม การเจริญเติบโตของลักษณะทางเพศ มีพัฒนาการ 3 ขั้นตอน (ศรีเรือน แก้วกังวาล. 2538) ได้แก่ 1) *Prepubescence* เป็นระยะลักษณะทางเพศส่วนต่างๆ เริ่มพัฒนา เช่น สะโพกเริ่มขยาย เต้านมของเด็กหญิงเริ่มเจริญ เสียงของเด็กชายเริ่มแตกพรวดแต่อวัยวะสืบพันธุ์ (Productive organs) ยังไม่เริ่มทำหน้าที่ 2) *Pubescence* เป็นระยะที่ลักษณะทางเพศส่วนต่าง ๆ ยังคงมีการเจริญต่อไป อวัยวะสืบพันธุ์เริ่มทำหน้าที่แต่ยังไม่สมบูรณ์ เด็กหญิงเริ่มมีประจำเดือน เด็กชายเริ่มสามารถผลิตเซลล์สืบพันธุ์ได้ 3) *Post-pubescence* หรือ *Puberty* เป็นระยะที่ลักษณะทางเพศทุกส่วนเจริญเติบโตเต็มที่ อวัยวะสืบพันธุ์ทำหน้าที่ได้ มีวุฒิภาวะทางเพศสามารถมีบุตรได้ จึงถือเป็นระยะที่เด็กย่างเข้าสู่วัยรุ่นที่แท้จริง การเริ่มเข้าสู่ระยะต่างๆ ข้างต้น อายุของเด็กแต่ละคนจะไม่เท่ากัน ในบางคนอาจ

เริ่มเข้าสู่วัยรุ่นในระยะพิวเบอร์ตี้ (Puberty) ค่อนข้างเร็ว ในบางคนมีพัฒนาการค่อนข้างช้าได้จากการเปลี่ยนแปลงด้านร่างกายที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ ทำให้วัยรุ่นสนใจเกี่ยวกับร่างกายของตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงลักษณะทางเพศ หรือลักษณะทุติยภูมิทางเพศ (Secondary Sex Characteristic) วัยรุ่นจึงมีความกังวลในการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงนี้

1.3.2 พัฒนาการด้านอารมณ์ (Emotional Development)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ เห็นว่า วัยรุ่นอยู่ในขั้นพอใจในการรักเพศตรงข้าม (Genital stage) ความพึงพอใจและความสุขต่างๆ เป็นแรงขับมาจากวุฒิภาวะทางเพศ เริ่มสนใจเพศตรงข้าม มีแรงจูงใจที่จะรักผู้อื่น ต้องการอิสระจากพ่อแม่มากขึ้น เด็กชายจะเลียนแบบพ่อ เด็กหญิงจะเลียนแบบแม่ (ทิพย์ภา เชษฐ์เชาวลิต. 2541: 38-39) อารมณ์ของวัยรุ่นเป็นอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงง่าย อ่อนไหวง่าย เจ้าอารมณ์ มีอารมณ์รุนแรง การควบคุมอารมณ์ยังไม่สู้ดี บางครั้งเก็บกด บางคราวมั่นใจสูง บางครั้งพลุ่งพล่าน ลักษณะอารมณ์เหล่านี้เรียกกันว่า “พายุบุแคม” (Storm and Stress) เพราะลักษณะอารมณ์แบบนี้ จึงมีความคิดเห็นขัดแย้งกับผู้ใหญ่ได้ง่าย ทำให้วัยรุ่นจึงคิดว่าผู้ที่เข้าใจตนเองดีที่สุด คือ เพื่อนในวัยเดียวกัน เนื่องจากมีความคิดเห็นที่เป็นไปทางเดียวกัน ยอมรับกันและกัน การเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้ มีผลมาจากหลายปัจจัยประกอบกัน เช่น การปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย การปรับตัวกับพฤติกรรมที่แสดงออกจากการเป็นเด็ก เข้าสู่การเรียนรู้บทบาทของการเป็นผู้ใหญ่ สังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงในด้านอารมณ์ในช่วงวัยรุ่นจะเป็นช่วงที่วัยรุ่นมีอารมณ์เกี่ยวกับความรักหรือความสนใจในเพศตรงข้าม จึงทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น (Rogers. 1962: 6-7)

1.3.3 พัฒนาการทางด้านสังคม (Social Development)

ทฤษฎีพัฒนาบุคลิกภาพของอีริคสัน วัยรุ่นอยู่ในขั้นพัฒนาการขั้นที่ 5 คือ ความมีเอกลักษณ์ประจำตัวหรือความสับสนในบทบาทของตนเอง (Identity vs. Identity diffusion) เป็นวัยที่พัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง มีจุดมุ่งหมายในชีวิตของตนเอง สังคมของเด็ก คือ กลุ่มเพื่อน จะยึดแบบจากกลุ่มเพื่อน และบุคคลที่ตรงกับอุดมคติ อาจเกิดความขัดแย้งด้านสัมพันธภาพกับผู้ใหญ่ และเกิดความสับสนทางจิตใจ หากไม่สามารถแก้ไขความสับสนนี้ได้ เด็กจะเป็นคนที่มีบุคลิกภาพสับสน ไม่มั่นคง ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน วัยรุ่นมีความต้องการในการที่จะเป็นที่ยอมรับของเพื่อนและสังคมรอบๆ ตัว มีการรวมกลุ่มเพื่อนรุ่นเดียวกัน ซึ่งส่วนใหญ่มีความคิดหรือทำอะไรคล้ายๆ กัน ช่วยเหลือกัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันเมื่ออยู่ในกลุ่ม กลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลมากต่อเจตคติ ความสนใจและพฤติกรรมแสดงออกของวัยรุ่น วัยรุ่นมักมีความคิดเห็น ความคิดเห็นของคนอื่นๆ ไม่มีความสำคัญเท่ากับความเห็นของกลุ่ม และมีความต้องการให้ผู้ใหญ่ยอมรับกลุ่มเพื่อนของตน ด้านความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนต่างเพศ เมื่อเด็กอายุประมาณ 13 –14 ปี เด็กหญิงเริ่มสนใจเด็กชาย พยายามที่จะเรียกร้องความสนใจจากเด็กชาย แต่เด็กชายยังไม่มี

ความรู้สึกนี้ เมื่อเด็กชายอายุประมาณ 14–16 ปี จะเริ่มสนใจเพศตรงข้าม และบางคนเริ่มแยกตัวไปสนิทสนมกับเพศตรงข้าม วัยรุ่นหญิงจะพิถีพิถันเรื่องการแต่งกายอย่างมาก เอาใจใส่เรื่องรูปร่าง ความสวยงามของหน้าตา เช่นเดียวกัน วัยรุ่นชายก็มีพฤติกรรมที่มุ่งให้วัยรุ่นหญิงสนใจตนเอง เช่น แช่วหรือหยอกล้อวัยรุ่นหญิง ในวัยรุ่นที่มีรูปร่างหน้าตาสวย เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อนมักจะไม่มีปัญหา แต่ในวัยรุ่นที่มีความคิดว่าตนเองแตกต่างจากเพื่อน มีปมด้อยเรื่องรูปร่างหน้าตา มักจะต้องการแสดงพฤติกรรมอื่นให้เป็นที่น่าสนใจของเพศตรงข้าม เมื่อวัยรุ่นชายและหญิงมีความสนใจซึ่งกันและกัน ทั้งสองฝ่ายเริ่มให้ความสำคัญต่อการแสดงออกของบทบาททางเพศ ความสนใจและความสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศนี้อาจยังนำไปจนกระทั่งมีการแต่งงานเกิดขึ้นในวัยผู้ใหญ่ต่อไป วัยรุ่นส่วนใหญ่เริ่มแยกตัวออกจากบุคคลในครอบครัว และชอบอยู่กับเพื่อน การปรับตัวกับกลุ่มเพื่อนเป็นช่วงที่สำคัญมาก มีการศึกษาพบว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่ต้องการเพื่อนและได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากที่สุด (เพ็งพิศ จักรปิง. 2539: 14) ช่วงวัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มมีความคิดเป็นของตนเอง อยากเป็นตัวของตัวเอง ชอบอิสระไม่ค่อยเชื่อฟังใคร ยกเว้นเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน มีค่านิยม ความเชื่อ และความคิดที่คล้ายคลึงกัน ในกลุ่มพฤติกรรมวัยรุ่น จึงมักเป็นการทำตามเพื่อนเพราะต้องการการยอมรับในกลุ่มเพื่อน พัฒนาการทางด้านสังคมของวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นการปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน ซึ่งเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศ (ปริยา เกตุทัต. 2537: 25)

1.3.4 พัฒนาการทางด้านสติปัญญา (Intellectual Development)

เด็กวัยรุ่นมีการเจริญเติบโตของสมองอย่างเต็มที่ พัฒนาการทางด้านการคิด สติปัญญาเป็นไปอย่างรวดเร็ว สามารถเข้าใจเรื่องที่เป็นนามธรรมได้ มีความคิดกว้างไกล พยายามแสวงหาความรู้ใหม่ๆ มีจินตนาการมาก มีความเชื่อมั่นในความคิดของตนเองอย่างมาก พัฒนาการทางความคิดตามแนวคิดของเพียเจต์ (ประณต คำนิม. 2549: 53; อ้างอิงจาก Piaget. 1958) เด็กวัยรุ่นพัฒนาความคิด จากความคิดแบบรูปธรรม (Concrete) มาจากวัยเด็กมาสู่กระบวนการพัฒนาความคิดแบบเป็นเหตุผล เป็นรูปแบบชัดเจน (Cognitive thought phase หรือ Formal operation period) มีลักษณะเด่นคือ สามารถคิดอย่างมีเหตุผลโดยไม่ใช้วัตถุเป็นสื่อ มีการคิดแบบใช้ตรรกะจากเงื่อนไขที่กำหนด การคิดแบบใช้เหตุผลเชิงสัดส่วน การคิดแบบแยกตัวแปรเพื่อสรุปผล การคิดแบบใช้เหตุผลสรุปเป็นองค์รวม คาดการณ์อนาคตได้โดยมองย้อนอดีต ความคิดแบบตัวเองเป็นศูนย์กลางในวัยรุ่น (Adolescent egocentrism) คือ คิดว่าพฤติกรรมของตนถูกเฝ้ามองจากบุคคลอื่น ให้ความใส่ใจอย่างมากต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ของบุคคลอื่น (Imagination audience) โดยเฉพาะในเรื่องการแต่งกาย ทรงผม และรูปร่างของตน วัยรุ่นมักคาดหวังว่าสิ่งที่ตนแสดงออกว่าสนใจ ชอบ บุคคลอื่นจะต้องรู้สึกเช่นนั้นด้วย และวัยรุ่นมีความคิดฝัน มีจินตนาการว่าตนเป็นคนเก่ง (Hero) และมีโลกส่วนตัว (The personal fable) การเพ้อฝันนี้จะเกี่ยวกับความรัก ความสนใจเพศตรงข้าม หรือบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ตนชื่นชอบ

1.3.5 พัฒนาการทางด้านเพศ (Sexual Development)

ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่มีพลังงานทางเพศสูง จึงเป็นเหตุให้วัยรุ่นสนใจเกี่ยวกับกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของตนเองมากกว่าช่วงวัยอื่น อาจทดลองหรือลงมือปฏิบัติในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศด้วยความรู้สึกรอยากรู้ อยากเห็นและเพื่อเป็นการปลดปล่อยพลังงานทางเพศที่มีอยู่ จากการทบทวนวรรณกรรม มีผู้กล่าวถึงพัฒนาการทางเพศไว้ดังนี้

วนิดา พันธุ์สอาด (2543: 3-4) ได้กล่าวถึง พัฒนาการทางด้านเพศของวัยรุ่นไว้ว่า ร่างกายของวัยรุ่นจะมีการเติบโตและมีการพัฒนาอย่างมาก โดยเฉพาะพัฒนาการทางด้านเพศ วัยรุ่นหญิงจะเห็นได้ชัดเจนจากการเริ่มมีประจำเดือนเป็นครั้งแรก และมีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศ (Pubic hair) ในวัยรุ่นชายมีสภาพร่างกายที่เปลี่ยนแปลงไป มีเสียงแตกห้าว มีขนบริเวณอวัยวะเพศ

วิทยา นาควัชระ (2541: 206) กล่าวถึง พัฒนาการทางด้านเพศของวัยรุ่นไว้ว่า การทำงานของฮอร์โมนทางเพศที่ทำงานมากขึ้นในช่วงวัยรุ่น เป็นอิทธิพลของฮอร์โมนทางเพศที่มีผลต่อลักษณะทางกายของร่างกาย และลักษณะทางเพศทุติยภูมิ (Second sex characteristic) อีกทั้งการกระตุ้นจิตใจให้เกิดแรงขับทางเพศ (Sexual drive) ให้สูงขึ้น วัยรุ่นมีพลังงานมาก ทั้งพลังงานฝ่ายกายพลังงานทางจิตและพลังงานทางเพศ จากพลังงานทางเพศที่มีมากขึ้นนั้น ทำให้วัยรุ่นสนใจกิจกรรมหรือปฏิกิริยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของตนเองมากขึ้น และอาจทดลองพฤติกรรมทางเพศด้วยความรู้สึกรอยากรู้ อยากเห็น ตื่นเต้นกลัวๆ กล้าๆ และเพื่อเป็นการปลดปล่อยพลังงานทางเพศที่มีอยู่

จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์ (2543: 72-74) กล่าวถึง พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับสังคม วัฒนธรรม และชีววิทยาของร่างกายเข้าสู่วัยแตกหนุ่มแตกสาว มีพัฒนาการทางร่างกาย ตลอดจนมีพัฒนาการเกี่ยวกับลักษณะทางเพศ ซึ่งเพศชาย และเพศหญิงมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ เมื่อเด็กชายย่างเข้าสู่วัยรุ่น อวัยวะซึ่งเป็นต่อมเพศของชายจะได้รับการกระตุ้นจากต่อมใต้สมองให้ทำหน้าที่ผลิตเซลล์สเปิร์ม และผลิตฮอร์โมนเพศชาย คือ ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน เป็นฮอร์โมนที่มีอิทธิพลต่อการเจริญเติบโต และพัฒนาการทางเพศ ทั้งลักษณะทางเพศขั้นปฐมภูมิ (Primary sex characteristic) คือ อวัยวะในระบบสืบพันธุ์มีการเจริญเติบโต มีขนาดใหญ่ขึ้น เช่น องคชาติ ต่อมลูกหมากเริ่มมีการผลิตอสุจิจากอวัยวะ จนทำให้เกิดการเคลื่อนของน้ำอสุจิออกมาภายนอกในร่างกายในขณะหลับที่เรียกว่า “ฝันเปียก” และยังคงส่งผลไปถึงพัฒนาการลักษณะทางเพศ ขั้นทุติยภูมิ (Secondary sex characteristic) เช่น เสียงแตก นมขึ้นพาน มีหนวด มีเครา มีขนขึ้นตามร่างกาย และอวัยวะสืบพันธุ์เป็นต้น ส่วนเด็กหญิงที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่น รังไข่ซึ่งเป็นต่อมเพศของหญิงก็จะเริ่มทำงาน โดยต่อมใต้สมองจะส่งฮอร์โมนมากระตุ้นการทำงานของรังไข่ให้สร้างเซลล์สเปิร์ม และผลิตฮอร์โมนเพศหญิง ได้แก่ ฮอร์โมนเอสโตรเจนและฮอร์โมนโปรเจสเตอโรน ซึ่งฮอร์โมนทั้ง 2 ชนิดนี้ก็จะทำหน้าที่ควบคุมพัฒนาการของลักษณะทางเพศขั้นปฐมภูมิ (Primary sex characteristic) คือ มีการสุกของไข่ และการมีประจำเดือน และพัฒนาการของลักษณะทางเพศขั้นทุติยภูมิ (Secondary sex characteristic) เช่น เต้านมโตขึ้น มีไขมันบริเวณสะโพก ผิวหน้าเต่งตึง มี

ชนตามตัวน้อยลง เป็นต้น ช่วงวัยรุ่นนี้จึงอาจมีกิจกรรมทางเพศกับเพศตรงข้ามด้วย ซึ่งพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว เช่น การกอดจูบ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง หรือการมีเพศสัมพันธ์

จากการทบทวนวรรณกรรมที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่น เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของร่างกายที่เกี่ยวข้องกับฮอร์โมนที่เพิ่มมากขึ้น ซึ่งพัฒนาการทางเพศในด้านร่างกายที่เกิดขึ้น คือ การมีหน้าอกของผู้หญิง การมีขนที่อวัยวะเพศ การมีประจำเดือน และการมีนมแตกพานในวัยรุ่นชาย การมีนวดเครา การผ่นเปียก ซึ่งทำให้วัยรุ่นเกิดความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงนี้ อีกทั้งฮอร์โมนที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นมีแรงขับทางเพศที่เพิ่มขึ้นกว่าช่วงวัยอื่น ซึ่งส่งผลต่อความสนใจในกิจกรรมทางเพศ และพฤติกรรมทางเพศได้มากที่สุดในช่วงวัยหนึ่ง

1.4 ความต้องการ ความสนใจ และลักษณะของวัยรุ่น

สจวร์ต โค้วตระกูล (2548: 89-90) กล่าวว่า ในช่วงของวัยรุ่นนี้ เด็กจะยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง แต่ก็มักที่จะเป็นห่วงคนอื่นว่าจะคิดอย่างไรด้วย โดยเฉพาะเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกันมีความสำคัญต่อวัยรุ่นมาก วัยรุ่นมักคบเพื่อนที่มีความสนใจ และมีค่านิยมคล้ายกัน การคบเพื่อนของวัยรุ่นหญิงจริงจัง และแสวงหาเพื่อนที่สามารถปรับทุกข์กันได้ วัยรุ่นจะเริ่มสนใจที่จะมีเพื่อนต่างเพศ ซึ่งการคบเพื่อนต่างเพศอาจมีหลายระดับ เช่น เป็นเพื่อนกันแบบคบเพื่อนเพศเดียวกัน หรืออาจชอบกันแบบคู่รัก มีความสัมพันธ์ที่ค่อนข้างจริงจัง วัยรุ่นมีความต้องการที่จะทำทุกอย่างเหมือนเพื่อน เช่น การแต่งตัว ความประพฤติ การใช้ภาษา รวมทั้งความเชื่อและค่านิยม

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2550: 70-72) กล่าวว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเพ้อฝัน (Fantasy) ชอบบันทึก หรือคิดถึงใครสักคนที่จะมาเป็นคนรัก อาจเป็นเพื่อน ดาราหรือบุคคลในฝันที่ยังไม่มีตัวตน แต่เป็นภาพชายในรูสีกฝัน หญิงในฝันของตน เป็นความคิด ความอยากของวัยที่พร้อมต่อการมีครอบครัว ความฝันนี้ไม่ใช่ความอยากมีเพศสัมพันธ์ แต่เป็นความฝันอยากมีความรักที่นำไปสู่การมีครอบครัวมากกว่า วัยรุ่นทุกคนอยากให้มีคนสนใจ อยากมีรัก เริ่มตั้งแต่ช่วงวัยแรกรุ่น (Puberty) ไปต่อการปฏิสัมพันธ์ทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ เนื่องจากการทำหน้าที่ของร่างกาย และการสนับสนุนของฮอร์โมนเพศ จึงพร้อมต่อสิ่งเร้าที่มากกระตุ้น สัญชาตญาณทางเพศถูกกระตุ้นตลอดเวลา ถ้ามีโอกาสวัยรุ่นอาจจะปฏิบัติการมีเพศสัมพันธ์ทันที

ชลลิวา (สจวร์ต โค้วตระกูล. 2548: 90; อ้างอิงจาก Sullivan. 1953) กล่าวว่า วัยรุ่นมีความต้องการที่จะความใกล้ชิดผูกพัน (Intimacy) กับเพื่อนวัยเดียวกัน และมีความสัมพันธ์อย่างสนิทสนมกับเพื่อน ร่วมแบ่งปันความรู้สึก และความคิดอย่างเปิดเผย เริ่มสนิทสนมกับเพื่อนเพศเดียวกันก่อนหลัง จากนั้นจะมีความใกล้ชิดผูกพันกับเพื่อนต่างเพศ

จากการศึกษาพัฒนาการความต้องการและพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น การแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น มีพัฒนาการทางอารมณ์สัมพันธ์กับพัฒนาการทางร่างกายอย่างแยกกันไม่ออก เพราะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านอารมณ์ และ

ด้านสังคม โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงทางเพศที่มีอิทธิพลมาจากฮอร์โมนทางเพศ พร้อมทั้งแรงขับเคลื่อนทางเพศที่มีมากในช่วงวัยรุ่น จึงเริ่มมีการเกี่ยวข้องกับเรื่องของความรัก กิจกรรมทางเพศและพฤติกรรมทางเพศอาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

2.1 นิยามของพฤติกรรมทางเพศ (Sexual Behavior)

ชัยวัฒน์ ปัญญพงศ์ (2524: 114) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศว่า พฤติกรรมทางเพศมี 2 ลักษณะคือ พฤติกรรมที่อยู่ภายใน (Inner) และพฤติกรรมที่แสดงออกภายนอก (Outer) โดยที่นักจิตวิทยาไม่ถือว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นการเรียนรู้ แต่เป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่พร้อมแสดงออกเมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะแล้ว การมีความต้องการทางเพศหรือพฤติกรรมทางเพศเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้น มนุษย์แสดงออกทางเรื่องเพศตลอดเวลาทั้งที่รู้ตัว และไม่รู้ตัว การควบคุมพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์นั้น มักมีแนวโน้มในการตอบสนองอารมณ์ทางเพศได้โดยง่าย หากตกอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีลักษณะกระตุ้นความต้องการทางเพศ เช่น บรรยากาศตามชายหาด สถานะเรณู หรือดิสโก้เทค บาร์ต่าง ๆ จึงทำให้หญิงสาวมีเพศสัมพันธ์ในสถานที่ต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น เพราะทนแรงขับเคลื่อนทางเพศไม่ได้ เนื่องมาจากการกระตุ้นของสภาพแวดล้อมที่จูงใจ เป็นสถานการณ์ที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ตนเองไม่ได้คาดคิดมาก่อน หรือไม่ได้ตั้งใจมาก่อน แต่เป็นการกระตุ้นจากสภาวะแวดล้อมในสถานการณ์นั้นๆ (Situation setting)

วันทนี วาสิกะสิน (2526: 6) ให้ความหมายของพฤติกรรมทางเพศว่า พฤติกรรมทางเพศ เป็นส่วนหนึ่งของพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ พฤติกรรมทางเพศของบุคคลแต่ละบุคคลนั้น ได้รับการอบรมมาจากครอบครัว โรงเรียน และจากทางสื่อต่างๆ โดยเฉพาะครอบครัวได้ให้ความรู้เรื่องเพศแก่บุตร และการปลูกฝังก่อให้เกิดเจตคติที่ดีในเรื่องเพศ

จากความหมายของพฤติกรรมทางเพศที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมทางเพศเป็นพฤติกรรมที่มีอยู่ภายใน และภายนอกที่สามารถแสดงออกมาจากการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางเพศกับเพศตรงข้าม เช่น การจับมือถือแขน การกอด การจูบ และรวมถึงการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นการแสดงออกทางเพศภายนอก ส่วนการแสดงทางเพศภายใน เช่น เจตคติที่ดีต่อเรื่องเพศ ความรักหรือความรู้สึกดีต่อเพศตรงข้าม โดยพฤติกรรมของมนุษย์เรานั้น เป็นเรื่องของแรงขับเคลื่อนทางธรรมชาติ และการเรียนรู้ทางเพศนั้น วัยรุ่นควรได้รับการปลูกฝังสิ่งที่ถูกต้องมาจากครอบครัวบ้าง และการวางตัว เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ได้ตั้งใจก็ควรมีการยับยั้งชั่งใจ ระมัดระวังตัว โดยเฉพาะวัยรุ่นหญิง เพราะมีการเสียเปรียบทางสรีระ และทางสังคม

2.2 นิยามของพฤติกรรมเสี่ยง (Risk Behavior)

ชอร์ (Shore. 1993: 43) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นว่า เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เสี่ยงต่อการเจ็บป่วย และเสียชีวิต

แมคแคร์รี่ (McCary; et al. 1993: 191) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นว่า เป็นการปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อชีวิต พิกการ ทูพผลกระทบเกิดผลเสียต่อสุขอนามัยทั้งทางตรงและทางอ้อม (Mortality and morbidity) เนื่องจากขาดประสบการณ์ชีวิต รวมทั้งการพัฒนาความคิด และสติปัญญาไม่ดีพอ ที่จะเข้าใจถึงผลเสียที่จะตามมาทั้งในระยะสั้น และระยะยาวจากพฤติกรรมนั้น โดยทั่วไปพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนที่สำคัญ ได้แก่ ปัญหายาเสพติด ปัญหาการเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ ปัญหาการฆ่าตัวตาย และปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นต้น

จันท์ทิตา พุทธยานานนท์ (2537: 141) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นว่า เป็นพฤติกรรมที่ทำให้เสี่ยงต่อการเสียชีวิต พิกการ เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัย ทั้งทางตรงและทางอ้อม

ธนินี เขียวอยู่ (2546: 8) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่นว่า เป็นพฤติกรรมที่กระทำแล้วเสี่ยงต่อการเจ็บป่วยหรือพิกการทางร่างกาย รวมถึงเสี่ยงต่อการเกิดผลทางจิตใจ และสังคมอีกด้วย

จากความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงข้างต้น สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงของวัยรุ่น คือ การกระทำใดๆ ที่มีแนวโน้มจะก่อให้เกิดผลเสียต่อด้านร่างกาย ด้านจิตใจ และด้านสังคม อาจส่งผลกระทบต่อ สุขภาพ การเจ็บป่วย พิกการหรืออาจเสียชีวิตได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม

2.3 นิยามของพฤติกรรมเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น (Sexual Risk Behavior)

สุชาดา ตรีสิงห์วงศ์ (2547: 28) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นว่า เป็นพฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุรา หรือของมีเมีเมา การใช้สารเสพติด การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขน และการกอดจูบ การชักนำของเพื่อนต่อการมีเพศสัมพันธ์

พัชรินทร์ สิมะราช (2544: 12) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นว่า เป็นการปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการหรือคู่นอน โดยไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย การมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน และการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีเมีอาการเมีเมีเมาจากเครื่องดื่มเมีแอลกอฮอล์ หรือการใช้สารเสพติด

สุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550: 15-18) กล่าวถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นว่า เป็นการกระทำของนักเรียนที่จะปฏิบัติหรือกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม การแต่งกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การไปเมีเมี

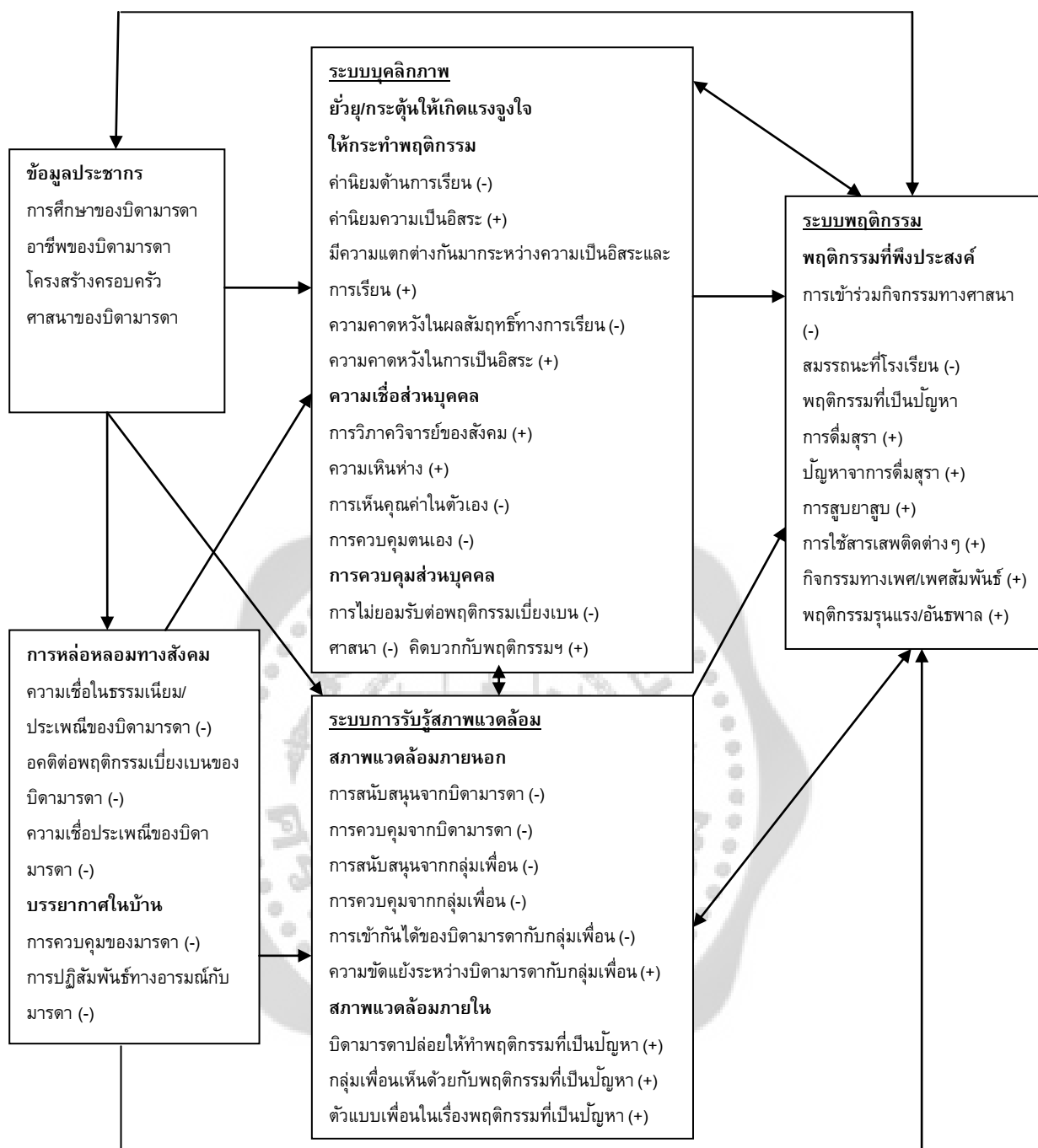
สถานเริงรมย์ การดื่มสุราหรือของมีเมา การดูภาพยนตร์หรือหนังสือ รวมทั้งสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์เพศ การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การแต่งตัวสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว

จากความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงในการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเป็น ปริมาณ และความถี่ของพฤติกรรมนักเรียนที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไปในสถานที่ที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ การแต่งตัวสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว และพฤติกรรมที่อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ โดยงานวิจัยนี้ผู้วิจัยพัฒนาตัวบ่งชี้พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชั้น

2.4 ทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory: PBT)

ทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) มีลักษณะการศึกษาพฤติกรรมที่เป็นระบบ โดยพัฒนาขึ้นในปี ค.ศ. 1960 ในโครงการวิจัยที่รวมนักจิตวิทยา นักสังคมวิทยา นักมนุษยวิทยาเพื่ออธิบายความแตกต่างระหว่างบุคคลที่มีเชื้อชาติหลากหลาย โดยมีการศึกษาระยะยาวกับกลุ่มวัยรุ่น เพื่อศึกษาพัฒนาการของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ของ เจสเซอร์; และเจสเซอร์ (ลิตธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor & jessor. 1977) พฤติกรรมที่เป็นปัญหาคือกรอบแนวคิดทางจิตวิทยา มีพื้นฐานมาจากแนวคิดเรื่อง คุณค่า ค่านิยม และความคาดหวัง แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม โดยมีสมมุติฐานว่า พฤติกรรมเป็นผลมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล(ลิตธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก Donovan. 2005) พฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem behavior) เป็นพฤติกรรมที่สังคมมองว่าเป็นปัญหาหรือมองว่า เป็นการกระทำที่ผิดไปจากบรรทัดฐานของสังคม สังคมไม่พึงปรารถนา โครงสร้างของทฤษฎีกำหนดเป็นกรอบแนวคิดที่มีความเชื่อมโยงของ 3 ระบบใหญ่ในการอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้แก่ 1) ระบบบุคลิกภาพ (Personality system) 2) ระบบการเรียนรู้สภาพแวดล้อม (Perceived environment system) 3) ระบบพฤติกรรม (Behavior system) ในแต่ละระบบจะมีการอธิบายตัวแปรทั้งการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และตัวควบคุมไม่ให้เกิดพฤติกรรม และเรียกภาวะนี้ว่า “proneness” หรือแนวโน้มของโอกาสที่จะเกิดต่อการกระทำที่ละเมิดต่อบรรทัดฐานของสังคม หรือพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น โดยนิยามพฤติกรรมที่เป็นปัญหาคือพฤติกรรมที่ผิดไปจากบรรทัดฐานหรือกฎหมาย ข้อบังคับของสังคมนั้น เป็นพฤติกรรมที่สังคมไม่เห็นด้วย ไม่ยอมรับ และมีแนวโน้มที่สังคมจะตอบสนองต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นด้วยการปฏิเสธ การควบคุม การลงโทษทางสังคม หรือแม้กระทั่งการลงโทษทางกฎหมาย

กรอบแนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory: PBT) แสดงดังภาพประกอบที่ 1 ภายในโครงสร้างความสัมพันธ์ มีความเกี่ยวข้องระหว่าง 3 ระบบหลัก และมีตัวแปรที่เกี่ยวข้อง ทั้งหมดกว่า 50 ตัวแปร จะเห็นได้ว่า มีตัวแปรมากจึงมีลักษณะซับซ้อนในขณะเดียวกันก็ครอบคลุมตัวแปรเกือบทั้งหมด

ภาพประกอบ 1 โครงสร้างของทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
(เครื่องหมาย+, - ในวงเล็บ แสดงถึงทิศทางความสัมพันธ์ของตัวแปรกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา)

ที่มา : สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. (2552). การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของ
พฤติกรรมการสูบบุหรี่/ ดื่มสุราในวัยรุ่นและการศึกษาความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างอายุ.

โครงสร้างของทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

1. ระบบบุคลิกภาพ (personality system) ประกอบไปด้วย 3 โครงสร้าง ดังนี้

1) โครงสร้างการกระตุ้น / ยั่วยุใจให้กระทำ (Motivational instigation)

ประกอบด้วย ค่านิยม (Value) และความคาดหวัง (Expectation) กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมต่อเป้าหมาย 3 อย่าง คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความเป็นอิสระ และความรู้สึกของกลุ่มเพื่อน การมีค่านิยมในด้านการเรียน โอกาสที่จะมีพฤติกรรมในด้านการเรียนสูง และยังสามารถโต้ตอบไปถึงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในโรงเรียนด้วย ในขณะที่การมีค่านิยมในความเป็นอิสระ สันนิษฐานได้ว่า จะไม่ค่อยมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยแสดงให้เห็นในรูปการเข้าไปข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม การที่มีค่านิยมในเรื่องความเป็นอิสระมากกว่าจะกระทำพฤติกรรมตามเป้าหมายมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ดังนั้น หากเป้าหมายไม่มุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียน เด็กจะไม่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

2) โครงสร้างความเชื่อส่วนบุคคล (Personal beliefs structure) เป็นความเชื่อส่วนบุคคลเกี่ยวกับการควบคุมทางปัญญา (Cognitive controls) แสดงออกเพื่อต่อต้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหาตัวแปรทั้งหลายในโครงสร้างนี้ ได้แก่ ความเห็นห่าง การวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคม ความภาคภูมิใจในตนเอง ความเชื่อเกี่ยวกับตนเอง/ สังคม และสัมพันธ์ภาพระหว่างตนกับสังคม ทั้งนี้ ความแปลกแยก (Alienation) เป็นความไม่แน่ใจในตนเอง มักเกิดขึ้นมาพร้อมกับความรู้สึกของบุคคลที่มีเป้าหมาย และความรู้สึกเชื่อมโยงกับผู้อื่น ส่วนของการวิพากษ์วิจารณ์ทางสังคม (Social criticism) เป็นระดับของการยอมรับและปฏิเสธค่านิยม บรรทัดฐาน ข้อปฏิบัติทางสังคม ความเชื่อในลักษณะที่ขบถด้วยกฎหมาย เหมาะสมของบรรทัดฐานทางสังคม เช่นเดียวกับ การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) ที่มีเป็นตัวยับยั้ง/ ลดโอกาสไม่ให้เข้าไปเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

3) โครงสร้างการควบคุมส่วนบุคคล (Personal control structure) เป็นการควบคุมพฤติกรรม ได้รวมเอาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้แก่ ความไม่ยอมรับ/ ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมเบี่ยงเบน (Intolerance of deviance) พิจารณาได้จากเจตคติทั่วไปของวัยรุ่นต่อการกระทำผิด เช่น การลักขโมย การก้าวร้าว พฤติกรรมทางเพศ เป็นต้น หรือเจตคติต่อการกระทำพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ถ้ามีเจตคติต่อสิ่งเหล่านี้ในทางลบ โอกาสที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเหล่านี้ก็จะน้อย ตัวแปรศาสนา (Religiosity) เป็นความเชื่อในทางศาสนา กิจกรรมทางศาสนา เป็นการควบคุมไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ครอบคลุมไปถึงคุณธรรม จริยธรรม และการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา

2. ระบบการเรียนรู้สภาพแวดล้อม (Perceived environment system) ประกอบไปด้วย 2 โครงสร้าง ดังนี้

1) โครงสร้างสภาพแวดล้อมภายนอก (Distal environment structure) การควบคุมทางสังคมโดยทางอ้อม การรับรู้โอกาสที่จะถูกเพิกเฉยต่อพฤติกรรมจากบิดามารดา หรือ

เพื่อนที่ไม่เห็นด้วย รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ ความคุ้นเคยจากกลุ่มเพื่อน และบิดามารดา การรับรู้การควบคุม และการสนับสนุนทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากบิดามารดาจะช่วยลดโอกาสในการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และเนื่องจากวัยรุ่นจะคล้อยตามกลุ่มเพื่อน รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากกว่าบิดามารดา โอกาสที่พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนจะมีมากกว่า เพราะว่าการเข้าร่วมกลุ่มเพื่อนจะได้รับการยอมรับที่มากกว่า รวมถึงเป็นรูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในกลุ่มด้วย

2) โครงสร้างสภาพแวดล้อมภายใน (Proximal environment structure)

ประกอบด้วย ตัวแปรที่สรุปในส่วนของโมเดลการรับรู้และการให้การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่มีอยู่ในสภาพรอบตัววัยรุ่นยังมีการเปิดใจรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเพื่อนหรือการที่ให้บิดามารดา หรือกลุ่มเพื่อน ยอมรับ/ เห็นชอบในพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โอกาสที่วัยรุ่นจะข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมดังกล่าวก็มากขึ้น

3. ระบบพฤติกรรม (Behavior system) ประกอบไปด้วย 2 โครงสร้าง ดังนี้

1) โครงสร้างพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem behavior structure) ได้แก่ พฤติกรรมการดื่มสุรา ปัญหาจากการดื่มสุรา / เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ การใช้สารเสพติดต่างๆ กิจกรรมทางเพศ / เพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร พฤติกรรมรุนแรง/ อันธพาล พฤติกรรมเหล่านี้หากได้ไปข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมใด พฤติกรรมหนึ่งแล้ว ย่อมมีแนวโน้มที่จะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาอื่นๆ ด้วย

2) โครงสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (Conventional behavior structure) เป็นพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ สังคมเห็นด้วยว่าเหมาะสมกับวัยรุ่น ตามทฤษฎีนี้ปรากฏ 2 ตัวแปร ได้แก่ การเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา โดยอาจประเมินจากความถี่ในการเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา การเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษาและผลการศึกษา โดยประเมินจากผลการเรียน นอกจากนี้ ศาสนสถานและโรงเรียน ได้รับการมองว่า เป็นหน่วยทางสังคมในการหล่อหลอมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ การเรียนรู้พฤติกรรมที่พึงประสงค์ พฤติกรรมที่ติงามตลอดจนสร้างเครือข่ายสังคมที่ใหญ่ขึ้นต่อไป

โดยสรุปในการอธิบายทฤษฎี จะมีการถ่วงดุลระหว่างการกระตุ้น / ยั่วยุ (Instigation) ให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหากับการควบคุม (Control) ไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่เป็นตัวกำหนดแนวโน้มที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การถ่วงดุลระหว่างการกระตุ้น / ยั่วยุและการควบคุมที่ประกอบอยู่ใน 3 ระบบตามทฤษฎีเป็นตัวกำหนดระบบแนวโน้มที่จะกำหนดตัวแปรทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

การนำทฤษฎีไปใช้ในการอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

มีผู้นำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ศึกษาอธิบายความแปรปรวนในพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของเจสเซอร์ (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977)

ศึกษาระยะยาวกับกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยแบ่งการเก็บข้อมูล 4 ครั้ง ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ พบว่า ทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา อธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตาม การใช้สารเสพติด การดื่มสุรา พฤติกรรมเบี่ยงเบน ประสบการณ์ทางเพศ ทั้งนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษามหาวิทยาลัย ทั้งเพศชาย และเพศหญิง นอกจากนี้ ยังมีผู้นำทฤษฎีไปศึกษา เช่น การศึกษาระยะยาวพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; Donovan; & Costa. 1991) และการศึกษาระยะยาวในระดับล่างในชุมชนเมืองเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ในปี 1989-1992 (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 15; อ้างอิงจาก Costa; jessor; Donovan; & Fortenberry. 1995)

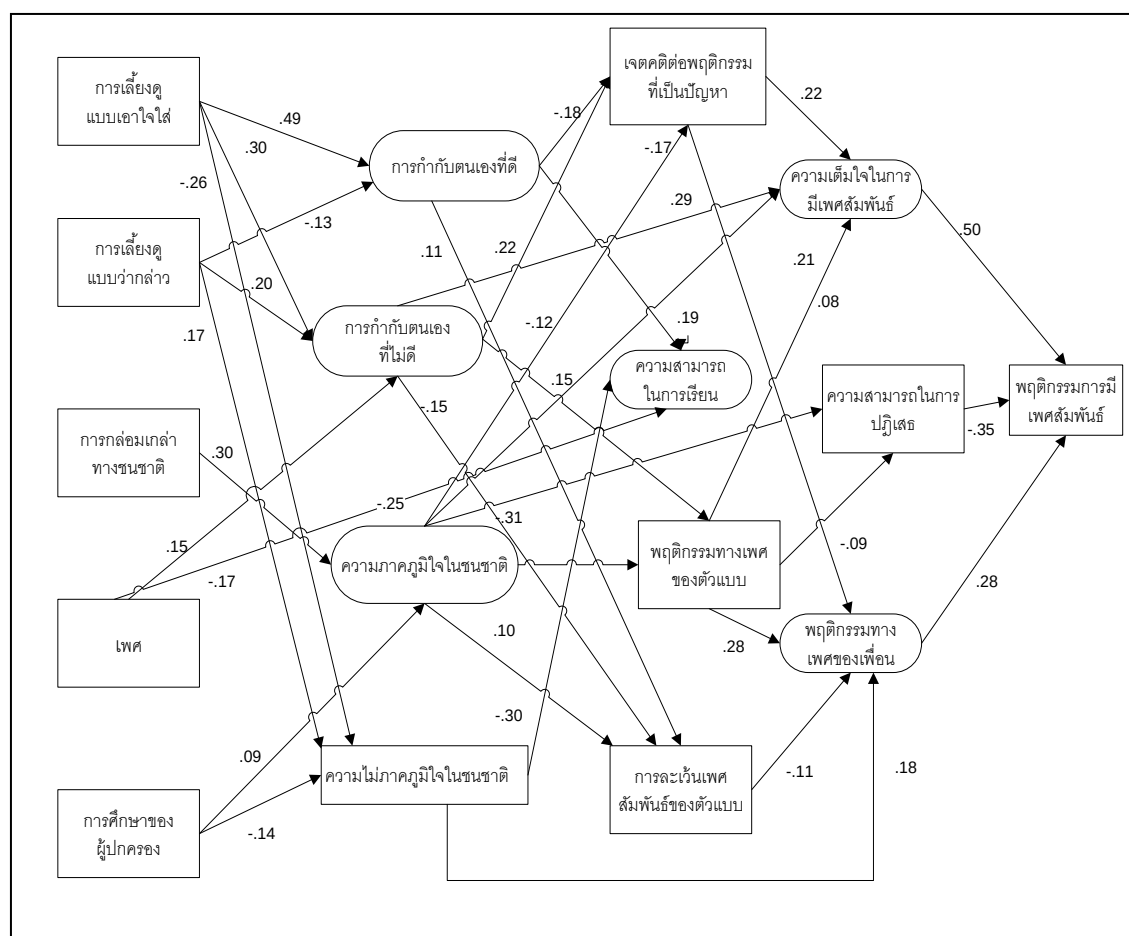
จากการศึกษาในข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ / การมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและนักศึกษามหาวิทยาลัยได้ ตามโครงสร้างของทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

ต่อมาวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ได้ทดสอบโมเดลทางทฤษฎีปัจจัยป้องกันและปัจจัยเสี่ยง ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ซึ่งเป็นการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ที่มีพื้นฐานการศึกษาจากโครงการ Strong African American Families Program (SAAF) ของบรอดดี้; และคณะ (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก Brody. 2004) ศึกษาวิจัยและพัฒนาโปรแกรม เพื่อฝึกทักษะให้กับครอบครัวและทักษะให้กับวัยรุ่นแอฟริกัน ในเรื่องของการกำกับตนเอง การสื่อสารภายในครอบครัว การให้การศึกษาในเรื่องปัจจัยป้องกัน (Protective factors) ปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการดื่มสุรา และเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยป้องกัน ในฐานะเป็นตัวแปรที่ใกล้ชิดบุคคล โดยปัจจัยป้องกันเป็นตัวแปรส่งผ่านที่มีอิทธิพลทางบวกกับความสามารถในการปฏิเสธพฤติกรรมเสี่ยง รวมทั้งยังมีอิทธิพลทางลบกับความเต็มใจในการเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาที่ วิลส์; และคณะ ศึกษา ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่ป้องกัน และการใช้สารเสพติด แยกวิเคราะห์เป็น 2 โมเดล ได้แก่ โมเดลพฤติกรรมทางเพศ และโมเดลพฤติกรรมการใช้สารเสพติด พบว่า ตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดีมีอิทธิพลต่อตัวแปรทั้งหลายที่เป็นปัจจัยป้องกัน ในส่วนปัจจัยเสี่ยงตามกรอบแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือ ตัวแปรต้นที่สัมพันธ์กับโอกาสการเกิดพฤติกรรมทางลบ หรือพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ซึ่งส่งผลให้เกิดภัยต่อสุขภาพ เกิดการเจ็บป่วย บาดเจ็บ หรือแม้กระทั่งการแสดงออกทางสังคมในทางลบ ที่รบกวนต่อความเป็นอยู่ทั้งกาย และใจของบุคคลอื่น (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 30; อ้างอิงจาก jessor; Vanderryn; Costa; & Turbin. 1995) นอกจากนี้ ตัวแปรที่จัดอยู่ในปัจจัยเสี่ยง คือ การรับรู้ความเป็นแบบอย่างของบุคคลในวัยเดียวกัน (Prototype) และเจตคติต่อพฤติกรรม (Attitude toward behavior)

การรับรู้ความเป็นแบบอย่างของบุคคลในวัยเดียวกัน (Prototype) ศึกษาตามทฤษฎีของการรับรู้ทางสังคม (Social perception theory) โดยมีการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับ

กระบวนการสร้างภาพลักษณ์ทางสังคม นั่นคือ การใช้สารเสพติด หรือพฤติกรรมทางเพศ เป็นการทำตามแบบกันของวัยรุ่นนั่นเอง (Gerrard; et al. 2002: 601-609) ส่วนเจตคติที่โน้มเอียงไปยังพฤติกรรมที่เป็นปัญหา จัดเป็นปัจจัยเสี่ยงตามทฤษฎี (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977; Wills; et al. 2001)

จากผลการวิจัยของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) สรุปได้ว่า ปัจจัยป้องกัน (Protective factor) และปัจจัยเสี่ยง (Risk factor) จัดเป็นตัวแปรส่งผ่าน (Mediator) โดยรับอิทธิพลจากตัวแปรการควบคุมตนเอง และส่งอิทธิพลไปยังพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยโมเดลเชิงสาเหตุของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) แสดงดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 โมเดลเชิงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น

ที่มา : Wills; et al. (2007). *Ethnic Pride and Self-control Related to Protective and Risk Factors: Test of the Theoretical Model for the Strong African American Families Programs*. p. 50-59.

โดยตามโมเดลเชิงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) แบ่งออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

1) ตัวแปรแฝงภายนอก (Exogenous variables)

- 1.1) การเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่
- 1.2) การเลี้ยงดูแบบว่ากล่าว
- 1.3) การกล่อมเกลาทางชนชาติ
- 1.4) เพศ
- 1.5) การศึกษาของผู้ปกครอง

2) ตัวแปรแฝงภายใน (Endogenous variables)

- 2.1) การกำกับตนเองที่ดี
- 2.2) การกำกับตนเองที่ไม่ดี
- 2.3) ความภาคภูมิใจในชนชาติ
- 2.4) ความไม่ภาคภูมิใจในชนชาติ
- 2.5) เจตคติต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
- 2.6) ความสามารถในการเรียน
- 2.7) พฤติกรรมทางเพศของตัวแบบ
- 2.8) การละเว้นเพศสัมพันธ์ของตัวแบบ
- 2.9) ความเต็มใจในการมีเพศสัมพันธ์
- 2.10) ความสามารถในการปฏิเสธ
- 2.11) พฤติกรรมทางเพศของเพื่อน
- 2.12) พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

จากการศึกษาโมเดลเชิงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ผู้วิจัยเห็นว่า ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยมีมาก และมีความซับซ้อนมาก อีกทั้งตัวแปรบางตัวเป็นตัวแปรที่สามารถจัดกลุ่มตามมโนทัศน์เดียวกัน เช่น ตัวแปรที่จัดกลุ่มของปัจจัยป้องกัน (Protective factors) ปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) รวมทั้งตัวแปรการควบคุมตนเองที่สามารถวิเคราะห์แยกตามโครงสร้างของตัวแปร และงานวิจัยเป็นการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีความจำเพาะของตัวแปรในเรื่องของเชื้อชาติ ดังนั้นในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงคัดเลือกตัวแปรบางตัวออก และเพิ่มเติมตัวแปรที่เกี่ยวข้องเข้าไป โดยใช้ข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยผู้วิจัยวิเคราะห์ และตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Structural Equation Model)

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาความรู้เกี่ยวกับการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Structural equation models) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ เป็นการศึกษอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ เพื่อประมาณค่าอิทธิพลทางตรง (Direct effect) และอิทธิพลทางอ้อม (Indirect effect) ของตัวแปรที่สันนิษฐานว่าเป็นสาเหตุต่อตัวแปรที่เป็นผลหรือไม่ สัมประสิทธิ์อิทธิพล (Path coefficient) เป็นค่าสถิติที่บ่งบอกถึง อิทธิพลทางตรงของตัวแปรที่เป็นสาเหตุที่ทำให้อีกตัวหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป (Cohen; Cohen; West; & Aiken. 2003) ในการวิจัยเชิงโมเดลเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เพื่อศึกษาปรากฏการณ์ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มีสาเหตุเกิดมาจากตัวแปรต่างๆ ตามแนวคิดทฤษฎี ตั้งเป็นสมมุติฐาน โดยการสร้างแผนภาพเส้นทางแสดงอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่างๆ วิธีการวิเคราะห์ โดยใช้การวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ โดยตัวแปรต่างๆ สามารถแสดงให้เห็นอิทธิพลทั้งทางตรง และทางอ้อม ทำให้สามารถตอบคำถามวิจัยได้อย่างครบถ้วน ซึ่งน่าจะเป็นจุดเด่นของการศึกษานี้ เพราะตัวแปรค่อนข้างมาก อีกทั้งการศึกษาแนวคิดปัจจัยป้องกัน (Protective factors) แต่เดิมนักวิจัยที่ศึกษาทางด้านนี้ ใช้เทคนิคการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple regression) ศึกษาตัวแปรส่งผ่าน (Mediator) ซึ่งทำให้การเสนอค่าต่างๆ มีมาก และค่อนข้างมีข้อจำกัด ความคลาดเคลื่อนสูง การตีความต้องระมัดระวัง ดังนั้น เทคนิควิธีการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ (Structural Equation Model) จึงเป็นวิธีที่เหมาะสมในการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ทั้งในและต่างประเทศ

เมื่อเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นมีความสนใจส่วนใหญ่ จะเป็นความสนใจในเพื่อนต่างเพศ โดยอาจเริ่มจากการทำความรู้จักคุ้นเคย มีการนัดกันไปเที่ยว ชมภาพยนตร์ เดินรำ เดินเล่น หรือเล่นกีฬาด้วยกัน โดยความสัมพันธ์นี้อาจดำเนินไปถึงขั้นเป็นคู่รักและมีเพศสัมพันธ์ (ประสาธ อิศร ปรีดา. 2523: 169)

จากการศึกษาของ จิรพรรณ อินทา (2542: 64) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในสถาบัน National Institute of Child Health Development พบว่า จากปี 1988 วัยรุ่นมีปัญหาวัยรุ่นทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 37.70 และเพิ่มสูงขึ้นในปี ค.ศ. 1990 คิดเป็นร้อยละ 54.00 จากสถิติปัญหาวัยรุ่นทางเพศของวัยรุ่นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้น อายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์น้อยลง งานวิจัยในต่างประเทศ วายลีย์; และคณะ (Wiley; et al. 1997: 45-49) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาวิทยาลัยเท็กซัส (Using the youth risk behavior survey to compare risk behavior of Texas high school and

college students) โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 6,015 คน และกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัย จำนวน 1,408 คน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายทั้งหมด มีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 55.40 มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุเฉลี่ย 14 ปี

ลัสเตอร์; และสมอลล์ (Luster; & Small. 1994 : 622-632) ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13-19 ปี จำนวน 2,567 คน จาก 4 เมืองในภาคตะวันตกตอนกลาง พบว่า วัยรุ่นหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์แล้วคิดเป็นร้อยละ 41.80 ของวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 13 -19 ปี ทั้งหมด

เอ็กเกอร์; และคณะ (Egger; et al. 1993 : 360-368) ได้ศึกษาความรู้ เจตคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน 4 แห่ง ในเมืองมานากัวประเทศนิการากัว จำนวน 451 คน เป็นนักเรียนชาย 155 คน นักเรียนหญิง 296 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 64.00 เป็นนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 90.00 นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 50.00 โดยอายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายเฉลี่ย 15 ปี ส่วนนักเรียนหญิงเฉลี่ย 17.40 ปี

คิปท์; และคณะ (Kipke; et al. 1990 : 1149-1167) ได้รวบรวมการศึกษาต่างๆ เกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสหรัฐอเมริกา พบว่า วัยรุ่นชายเคยมีเพศสัมพันธ์ประมาณร้อยละ 60.00 วัยรุ่นหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ประมาณร้อยละ 50.00 โดยเฉลี่ยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี

จากผลการศึกษาอายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์ทั้ง 4 งานวิจัยดังกล่าวมาในข้างต้น จะเห็นได้ว่า อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก มีอายุเฉลี่ยส่วนใหญ่อยู่ช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนั้น ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มวัยรุ่นที่มีอายุ 15-18 ปี หรือนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยเฉพาะเพศหญิงมีผลกระทบมากกว่าเพศชาย

การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ความสนใจของวัยรุ่นเกี่ยวกับเพศ และการแสดงพฤติกรรมทางเพศ อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้ โดยแนวโน้มของการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย และอายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์น้อยลง อายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 14-17 ปี หรือชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และผลจากการมีเพศสัมพันธ์ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ตามมา พบความแตกต่างของการตั้งครรภ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกับนักศึกษามหาวิทยาลัย และการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ก็แตกต่างกันด้วยเช่นกัน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย และสร้างแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนเพื่อใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทบทวนเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้ แสดงรายละเอียดดัง ตาราง 1

ผู้วิจัยศึกษาจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้
ตาราง 1 สรุปการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ดังนี้

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	ผู้ให้ความหมาย	นิยาม	วิธีการวัด
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาส หรือก่อให้เกิดความสับสนเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วย 2 ประการ คือ 1) พฤติกรรมที่แสดงถึงความพร้อมของบุคคลที่จะเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การยินยอมให้เพศตรงข้ามแตะต้องสัมผัสร่างกายในเชิงชู้สาว 2) สถานการณ์ที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การไปในสถานที่ที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	ณัฐฤดี สินทิพย์ สมบูรณ์ . 2541 พัชรินทร์ สิมทะ ราช. 2544	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง พฤติกรรมชนิดหนึ่งของมนุษย์เช่นเดียวกับการพูด การเดิน การเรียนรู้ เป็นการแสดงออกของความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายและเพศหญิงตามแรงขับทางชีววิทยาได้แก่ความต้องการทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์ รวมถึง การมีค่านิยมทัศนคติและความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยเฉพาะโรคเอดส์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่อายุในช่วงวัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการหรือคู่นอนโดยไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย การมีจำนวนคู่นอนมากกว่า 1 คน และการมีเพศสัมพันธ์ขณะมีอาการมีนเมาจากเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ หรือการใช้สารเสพติด	แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศแบบ Rating Scale แบบ 2 ระดับ คือ เคย และไม่เคย จำนวน 31 ข้อ คำถาม

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	ผู้ให้ความหมาย	นิยาม	วิธีการวัด
เดชรัตน์. 2546	อาการ	พฤติกรรมทางเพศ หมายถึง การกระทำ การแสดงออกหรือ คาดว่าจะกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ ได้แก่ การวางตัวต่อเพศตรงข้าม การมีคู่อรัก การคบเพื่อนต่างเพศ การไปมาหาสู่กับเพื่อนต่างเพศ การเกี้ยวพาราสี การปฏิบัติที่ถูกต้องเกี่ยวกับกามารมณ์ ข้อปฏิบัติเมื่อเกิดอารมณ์เพศ	แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศแบบ Rating Scale แบบ 3 ระดับ คือ ปฏิบัติประจำ ปฏิบัติบางครั้งไม่ปฏิบัติ จำนวน 25 ข้อคำถาม
วรรณศิริ ปิ่นทอง. 2549	พฤติกรรมทางเพศ	พฤติกรรมทางเพศหมายถึง ปฏิกริยาที่แสดงออกในเรื่องของเพศของบุคคลที่เกิดขึ้นระหว่างเพศตรงข้ามกัน จากประสบการณ์ในอดีตหรือปัจจุบัน ในด้านการอยู่ในที่ลับตาคนสองต่อสอง การโอบกอดและจูบ การสำเร็จความใคร่ให้ตนเองและผู้อื่น และการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม	แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ แบบ Rating Scale แบบ 5 ระดับ มากที่สุด –ไม่มีเลย จำนวน 7 ข้อคำถาม

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	ผู้ให้ ความหมาย	นิยาม	วิธีการวัด
สุพัตรา พรหม- เรนทร์. 2550	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำของนักเรียนที่ จะปฏิบัติหรือกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อ การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การแต่งกาย ไม่เหมาะสม การ แต่งกายที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ การไปเที่ยวสถาน เริงรมย์ การดื่มสุราหรือของมีเมา การดูภาพยนตร์ หนังสือ รวมทั้งสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุอารมณ์เพศ การอยู่ตามลำพัง สองต่อสองกับเพศตรงข้าม การแตะต้องสัมผัสร่างกายเพศ ตรงข้ามเชิงชู้สาว		แบบสอบถามการมีพฤติ กรรมเสี่ยงทางเพศ แบบ Rating Scale 3 ระดับคือ ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติ บางครั้ง ไม่ปฏิบัติ จำนวน 34 ข้อคำถาม
สุมาลี สวຍ- สอาด. 2550	ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน หมายถึง ความพร้อมในการมีพฤติกรรมเกี่ยวกับการไป เที่ยวแหล่งบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย การดื่มสุราหรือของ มีเมา การดูภาพยนตร์หรือหนังสือที่กระตุ้นและยั่วยุ กามารมณ์ การมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับเพศตรงข้าม มี		ความพร้อมในการมีพฤติ กรรมเสี่ยงทางเพศแบบ Rating Scale แบบ 6 ระดับ จริงที่สุด –ไม่จริงเลย

ตาราง 1 (ต่อ)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์	ผู้ให้ความหมาย	นิยาม	วิธีการวัด
	สุมาลี สวย-สอาด. 2550	การแตะเนื้อต้องตัวหรือการสัมผัสกับเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว	จำนวน 20 ข้อคำถาม
	ศรินภัทร์ หิรัญพุดิ- ชัยกุล. 2551	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ หมายถึง พฤติกรรมหรือการกระทำใดที่มีแนวโน้มต่อการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมในการปฏิบัติตนกับเพื่อนต่างเพศ หรือพฤติกรรมที่อาจนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ 1.1 ทางด้านความคิดคือ พฤติกรรมภายในที่กระตุ้นให้เกิดการกระทำที่มีแนวโน้มไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การยอมรับต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ว่าเป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องที่น่าทดลอง 1.2 ทางด้านร่างกายคือ พฤติกรรมภายนอกที่มีการแสดงออกอันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่การให้แฟนจับเนื้อต้องตัว การเคยถูกแฟนกอดจูบ การนั่งหยอกล้อกัน	แบบคัดกรองพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่น แบบ Rating Scale 5 ระดับ จริงที่สุด – ไม่จริงเลย จำนวน 32 ข้อคำถาม

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

3.1 นิยามของการอบรมเลี้ยงดู

อรพินท์ ชูชม (2533: 69) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า เป็นการที่บุคคลในครอบครัวปฏิบัติต่อเด็ก เพื่อสนองความต้องการของเด็ก ทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ เพื่อให้เด็กมีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ดี และให้การอบรมสั่งสอนเด็กให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ (2536: 69) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า เป็นการที่ผู้เลี้ยงดูมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับเด็ก โดยผู้เลี้ยงดูสามารถให้รางวัล หรือลงโทษการกระทำต่างๆ ของเด็กได้ และเด็กสามารถเฝ้าสังเกตลักษณะ และการกระทำต่างๆ ของผู้เลี้ยงดูด้วยผู้เลี้ยงดูมีการอบรมสั่งสอนให้เด็กมีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ และเหมาะสม

ดาวลอย ชูศรี (2536: 69) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า เป็นการปฏิบัติของบิดามารดา หรือผู้เลี้ยงดูบุตร เพื่อสนองความต้องการของบุตรตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบัน อันเป็นทางให้ผู้อบรมเลี้ยงดูสามารถให้รางวัลหรือลงโทษการกระทำต่างๆ ของบุตรได้ นอกจากนี้บุตรยังมีโอกาสรับรู้การกระทำต่างๆ ที่ผู้อบรมเลี้ยงดูกระทำต่อตน เพื่อให้เกิดความเข้าใจวิธีการอบรมเลี้ยงดูของผู้เลี้ยงดูอีกด้วย

ดุษฎี โยเหลา (2540: 69) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า เป็นพฤติกรรมของผู้ปกครองที่กระทำต่อเด็กทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งการอบรมเลี้ยงดูทางบวก ได้แก่ การสนับสนุนอย่างมีเหตุผล ยอมรับนับถือความสามารถ และความคิดเห็นของเด็กอย่างความสม่ำเสมอและเหมาะสม ทั้งการให้รางวัล หรือลงโทษ ส่วนการอบรมเลี้ยงดูทางลบ ได้แก่ การออกคำสั่งให้เด็กปฏิบัติตาม ควบคุมและไม่ยอมรับความเห็นของเด็ก หรือการปฏิบัติของผู้ปกครองแบบปล่อยปละละเลย ไม่ให้ความอบอุ่นเท่าที่ควร เข้มงวดกวดขัน แบบเรียกร้องเอาจากเด็กไม่ใช่เหตุผล

สมคิด อิศระวัฒน์ (2542: 10) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่าเป็นกระบวนการในการพัฒนาเจตคติ ความเชื่อ ค่านิยมของบุคคลของสังคม การถ่ายทอดความคิด ความเชื่อ และวิธีการปฏิบัติของแต่ละครอบครัว แต่ละสังคม การอบรมเลี้ยงดูจัดเป็นสิ่งแวดล้อมประการหนึ่งของบุคคล แต่ละบุคคลได้เรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม และจากกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม

โดยสรุปความหมายของนักวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น การอบรมเลี้ยงดู คือ บทบาทของพ่อแม่ผู้ปกครองมีหน้าที่ดูแล และเอาใจใส่ ปฏิบัติต่อเด็กทั้งในด้านร่างกาย และจิตใจ รวมถึงการอบรมสั่งสอนให้เด็กทราบถึงทักษะต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต และการประพฤติตนให้เป็นที่ยอมรับของสังคม การอบรมเลี้ยงดูนี้มีความสำคัญต่อเด็กทั้งพัฒนาการด้านร่างกาย และจิตใจ รวมถึงพัฒนาการด้านบุคลิกภาพของเด็กด้วย

3.2 นิยามของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative)

บรอมีไรต์ (Baumrind, 1967: 291-328) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative) ว่าเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ควบคุมเรียกร้องให้เด็กทำตามที่พ่อแม่ต้องการ แต่ขณะเดียวกันพ่อแม่หรือผู้เลี้ยงก็ให้ความรักความอบอุ่น มีการให้เหตุผล มีการสื่อสารติดต่อสัมพันธ์กัน และยอมรับเด็กเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่มีความสมดุลระหว่างการควบคุมกับการปล่อยเด็กให้เป็นไปตามธรรมชาติ

สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2552: 75) ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ว่า เป็นคุณลักษณะในการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่สนับสนุนให้บุตรมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะ โดยกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้เด็ก เรียกร้องให้เด็กเชื่อฟังโดยให้เหตุผลเมื่อต้องการให้เด็กปฏิบัติตาม ขณะเดียวกันก็ให้ความรักความอบอุ่น ให้คำชี้แนะให้เหตุผลกับเด็ก

จากความหมายของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ที่กล่าวมาในข้างต้น คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่สนับสนุนให้ลูกมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะ กำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้เด็ก เรียกร้องให้เด็กเชื่อฟังโดยให้เหตุผล เมื่อต้องการให้เด็กปฏิบัติตาม แม้มีการเรียกร้องสูง แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความรักความอบอุ่น ให้คำชี้แนะให้เหตุผลกับเด็ก มีการแสดงความรักใคร่ เอาใจใส่ทุกซ่ซุซ มีความใกล้ชิดและทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับบุตรเป็นการอบรมเลี้ยงดูที่มีความสมดุลระหว่างการควบคุมกับการปล่อยเด็กให้เป็นไปตามธรรมชาติ

3.3 แนวคิดของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบรอมีไรต์ (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล, 2552: 47-49; อ้างอิงจาก Baumrind, 1971: 99-102)

การอบรมเลี้ยงดูนั้นมีหลากหลายลักษณะที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการของเด็ก รวมถึงการอบรมเลี้ยงดูมีส่วนสำคัญในการสร้าง และพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กด้วย แนวคิดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบรอมีไรต์ มีพื้นฐานจากลักษณะการอบรมเลี้ยงดู 2 ลักษณะ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบอบอุ่น (Warm) และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (Control) โดยแนวคิดของบรอมีไรต์ สร้างแนวคิดจากการสังเกตการมีปฏิสัมพันธ์ของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองกับเด็กก่อนวัยเรียน แล้วทำการวิเคราะห์แบ่งองค์ประกอบพฤติกรรมของพ่อแม่ออกมาเป็น 2 มิติกว้างๆ คือ

1) มิติควบคุมหรือเรียกร้องจากพ่อแม่ (Demandingness) เป็นการพิจารณาระดับการเรียกร้องของพ่อแม่ ทำให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้โดยยึดพ่อแม่เป็นศูนย์กลาง แสดงให้เห็นถึงระดับการควบคุมพฤติกรรมเด็กของพ่อแม่ ซึ่งพ่อแม่บางคนมีมาตรฐานกับเด็กสูง และมีการเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ ส่วนพ่อแม่บางคนเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานเล็กน้อย และไม่ใช้อิทธิพลในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก

2) มิติการตอบสนองของพ่อแม่ (Responsiveness) เป็นการพิจารณาระดับการตอบสนองของพ่อแม่ต่อความต้องการของเด็ก ซึ่งพ่อแม่บางคนจะให้การยอมรับ และการตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก โดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในขณะที่พ่อแม่บางคนจะปฏิเสธ และไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก

บอมไรต์ ได้ผสมผสานระหว่างมิติการเรียกร้องของพ่อแม่ กับมิติการตอบสนองของพ่อแม่ และได้ทำการจัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ออกเป็น 3 รูปแบบ คือ *รูปแบบที่ 1* การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่สนับสนุนให้ลูกได้มีพัฒนาการตามวุฒิภาวะ โดยกำหนดขอบเขตของพฤติกรรมให้เด็ก เรียกร้องให้เด็กเชื่อฟัง โดยให้เหตุผลเมื่อต้องการให้เด็กปฏิบัติตาม ถึงแม้จะเรียกร้องสูง แต่ในขณะเดียวกันก็ให้ความรัก ความอบอุ่น ให้คำชี้แนะให้เหตุผลกับเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง รับฟังเหตุผลจากเด็ก และให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาภายในครอบครัว *รูปแบบที่ 2* การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (Authoritarian) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่ใช้อำนาจควบคุมเด็ก และมีความต้องการสูงที่จะให้เด็กเชื่อฟัง และทำตามความต้องการของตน โดยไม่อธิบายถึงเหตุผล ถ้าเด็กไม่ทำตามความต้องการของตนก็จะถูกลงโทษ พ่อแม่ในลักษณะนี้ มักจะทำตัวห่างเหิน ไม่ค่อยแสดงความรัก และให้ความอบอุ่นแก่เด็กน้อย *รูปแบบที่ 3* การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ (Permissive) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่พ่อแม่สนับสนุน และยอมรับในตัวเด็กมาก ปล่อยให้เด็กทำตามความต้องการของตน โดยไม่กำหนดขอบเขต พ่อแม่ให้เด็กตัดสินใจทำอะไรด้วยตัวเอง ให้การทะนุถนอม ไม่มีการเรียกร้องอะไรจากตัวเด็ก ให้ความอบอุ่น และควบคุมเด็กน้อย

ต่อมา แม็คโคบี; และมาร์ติน (Maccoby; & Martin. 1983: 1-101) ได้ทำการศึกษา รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของบอมไรต์ ด้วยวิธีแยกมิติการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก คือ มีการตอบสนอง (Responsiveness) และการรับรู้ระหว่างพ่อแม่กับลูก โดยเด็กจะมีการรับรู้เพิ่มขึ้น เริ่มจากในวัยทารก เด็กจะมีการรับรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ โดยเด็กจะรับรู้ได้ว่าพ่อแม่ตอบสนองต่อความต้องการของตน ขณะเดียวกันเด็กจะได้รับความรัก และความอบอุ่น ทำให้เกิดความไว้วางใจ ซึ่งจะอยู่ในมิติการตอบสนองของพ่อแม่เมื่อเด็กโตขึ้น นอกจากนี้ พ่อแม่เรียกร้องให้เด็กทำตามความต้องการของตนซึ่งอยู่ในมิติการเรียกร้องของพ่อแม่ (Demandingness) การพิจารณาร่วมกันทั้ง 2 มิติ แม็คโคบี; และมาร์ติน สรุปว่า การเลี้ยงดูของพ่อแม่ขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของเด็ก เด็กอาจจะรับรู้การเลี้ยงดูของพ่อแม่แตกต่างกันไป แม่พ่อจะเลี้ยงดูในลักษณะเดียวกัน และการรับรู้นั้นก็อาจจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็ก จึงได้แบ่งการอบรมเลี้ยงดูแบบที่ 4 เพิ่มจากบอมไรต์ ผสมผสานกันระหว่างการไม่สนใจ หรือการปฏิเสธ เป็น *รูปแบบที่ 4* การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Indifferent or negligent or uninvolved) เป็นลักษณะการเลี้ยงดูที่พ่อแม่ที่ไม่สนใจจะตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ไม่เรียกร้องในตัวเด็ก เพิกเฉย และไม่สนใจในตัวเด็ก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเพราะพ่อแม่มีอาการของความเครียด อาการซึมเศร้า และมีความกดดันในชีวิตประจำวัน จึงมีเวลาให้เด็กน้อย

การเลี้ยงดูตามแนวคิดของบอมไรต์ ผู้วิจัยคัดเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ มาเป็นตัวแปรสำคัญในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

3.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งในและต่างประเทศ

ทีแวน (Teevan. 1972: 283-291) ได้ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดา มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศน้อย อย่างไรก็ตามการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวไทยในอดีต ไม่นิยมให้เด็กแสดงความรู้สึกทางเพศอย่างเปิดเผย มีการเน้นให้เด็กเรียนรู้การแสดงบทบาททางเพศของตนอย่างเหมาะสมกับบริบทของสังคม และวัฒนธรรมไทยไม่แสดงออกทางเพศ และประพฤติปฏิบัติตนให้เหมาะสม สอดคล้องกับบทบาททางเพศที่สังคมกำหนดไว้ และเรียนรู้เรื่องเพศตามธรรมชาติ

เนลสัน (Nielsen. 1991: 181-182) พบว่า กระบวนการอบรมขัดเกลาทางสังคมของบิดามารดาในการเป็นต้นแบบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ มีส่วนสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของบุตรเป็นอย่างมาก

เซียร์ (Sears. 1957: 60) พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองจะเห็นความสำคัญของผู้เลี้ยงดูตน ยอมรับในคำสั่งสอนต่างๆ ที่ผู้เลี้ยงดูตนปฏิบัติต่อตน รวมถึงเด็กจะมีการเลียนแบบลักษณะทางเพศที่เหมาะสม พร้อมทั้งมีการแสดงออกทางเพศที่เหมาะสมจากผู้เลี้ยงดูของตนอย่างไม่รู้ตัว

ตั้ม บุณรอด (2550: บทคัดย่อ) พบว่า การให้ความรักความเอาใจใส่ของบิดามารดาก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

วิลส์ และคณะ (Wills; et al. 2007: 50-59) การศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องการใช้สารเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาขึ้นอยู่กับโปรแกรมการวางแผนป้องกัน ชื่อว่า Strong African-American Families (SAAF) ศึกษาวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในพื้นที่ที่มีเศรษฐกิจฐานะทางสังคมต่ำ หรือในพื้นที่ชุมชนชนบท ซึ่งอาจถูกแบ่งแยกไปโดยสภาพพื้นที่ที่ห่างไกล และเป็นไปได้ที่จะเกิดการแบ่งแยกตามเชื้อชาติของตน พบว่า ปัจจัยได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่มีความสัมพันธ์ทางตรงและทางอ้อม และทำให้เกิดพฤติกรรมทางเพศได้

ณัฐฤดี สันทิพย์สมบุรณ์ (2541: บทคัดย่อ) พบว่า การเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีอิทธิพลในทางลบต่อพฤติกรรมทางเพศ

วรรณศิริ ปิ่นทอง (2549) ศึกษากลุ่มตัวอย่างเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ในสายสามัญ สังกัดกรมสามัญศึกษา และนักเรียนระดับชั้นวิชาชีพปีที่ 1–3 ในสายอาชีวศึกษาสังกัดคณะกรรมการอาชีวศึกษาภาคการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 400 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศได้

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศต่างสรุปว่า การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น โดยพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

4.1 นิยามของการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองเป็นกระบวนการภายในที่จะทำให้บุคคลสามารถยับยั้งหรือไม่แสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ออกมา ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของการควบคุมตนเองไว้ดังนี้

สกินเนอร์ (Skinner. 1953: 230) ให้ความหมายของการควบคุมตนเองว่า เป็นการกระทำพฤติกรรมที่นำไปสู่ทั้งผลกรรมทางบวก และผลกรรมทางลบ ซึ่งบุคคลจะต้องเลือกกระทำพฤติกรรมสองอย่างที่ทำให้ผลกรรมขัดแย้งกัน ผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ได้รับทันทีที่มีความพอใจน้อย ส่วนอีกผลกรรมหนึ่งเป็นผลกรรมที่ต้องรอคอย แต่มีความพอใจมาก

คาซดิน (Kazdin. 1984: 339-354) ให้ความหมายของการควบคุมตนเองว่า เป็นสถานการณ์ ซึ่งแต่ละคนมีเครื่องมือของตนเองในการควบคุมพฤติกรรมของตน ขอบเขตที่บุคคลสามารถกระทำให้หมดความยุ่งยากตามระดับความยุ่งยากนั้น ซึ่ง การที่บุคคลสามารถกระทำให้หมดความยุ่งยากตามระดับความยุ่งยากนั้น บุคคลสามารถกระทำกระบวนการนั้นให้สมบูรณ์ด้วยการควบคุมจากบุคคลอื่น หรือมีเครื่องมือที่จะควบคุมได้ด้วยตนเอง และอาจใช้ตัวกระทำจากภายนอกที่จะเปลี่ยนแปลงความยุ่งยากให้ลดลงไปอีก คือ การควบคุมตนเอง

วิลส์ และคณะ (Will, et al. 2006: 265-278) ได้แบ่งการควบคุมตนเองออกเป็น 2 มิติ ได้แก่ การควบคุมตนเองที่ไม่ดีและการควบคุมตนเองที่ดี โดยการควบคุมตนเองที่ดี ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความสามารถในการสงบอารมณ์ 2) ความสามารถในการเลื่อนความปรารถนา 3) ความสามารถในการแก้ไขปัญหา โดยวัดในมิติด้าน การวางแผน การแก้ไขปัญหา การชะลอความปรารถนา และการเสริมแรงตนเองในเชิงบวก ส่วนการควบคุมตนเองที่ไม่ดี ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ 1) ความหุนหันพลันแล่น 2) การขาดสมาธิจดจ่อ 3) ขาดความอดทนอดกลั้น

วัฒนานนท์สกุล; และคณะ (Wattananonsakul; et al. 2010: 51-52) ให้ความหมายของการควบคุมตนเองที่ดีว่า เป็นสภาพที่บุคคลควบคุมอารมณ์ ความปรารถนาของตนเอง รวมถึงความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ได้ โดยสามารถวัดการควบคุมได้ 3 ด้าน คือ 1) ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ 2) ความสามารถในการชะลอความปรารถนา 3) ความสามารถในการแก้ไขปัญหา

กรมวิชาการ (2542: 155-156) ให้ความหมายของการควบคุมตนเองว่า เป็นการควบคุมตนเองเป็นการเพิ่มความสามารถของบุคคลในการควบคุมสิ่งแวดล้อม โดยที่บุคคลจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตนเอง มีบทบาทความรับผิดชอบส่วนใหญ่ในการดำเนินการปฏิบัติ รวมทั้งการวางแผนเงื่อนไขการเสริมแรงตนเอง

พันธณีย์ วิหคโต (2542: 24-29) ให้ความหมายของการควบคุมตนเองว่า เป็นกระบวนการที่บุคคลใช้วิธีการหนึ่ง หรือวิธีการใดหรือหลายวิธี เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ไปสู่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยที่บุคคลนั้นเป็นผู้กำหนดพฤติกรรม

เป้าหมายกระบวนการที่จะนำไปสู่เป้าหมายและควบคุมตัวแปรทั้งภายใน และภายนอกของบุคคล อันจะมีผลต่อพฤติกรรมที่พึงประสงค์นั้นด้วยตนเอง

จากความหมายของการควบคุมตนเองที่กล่าวมาในข้างต้น สรุปได้ว่า การควบคุมตนเอง คือ การกระทำที่บุคคลมีการยับยั้งชั่งใจ พยายามที่จะไม่แสดงพฤติกรรมที่ตนปรารถนาออกมา โดยบุคคลสามารถควบคุมอารมณ์ ความปรารถนาของตนเอง รวมถึงความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าต่าง ๆ ได้ ความสามารถในการชะลอความปรารถนา และความสามารถในการแก้ไขปัญหา ซึ่งการควบคุมตนเอง ทั้งการควบคุมตนเองที่ดี และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี โดยที่บุคคลนั้นจะเป็นผู้กำหนดการแสดงพฤติกรรมด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการใดๆ ก็ตามที่จะเปลี่ยนจากพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์

4.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง

ทฤษฎีการควบคุมตนเองของ บล็อก; และบล็อก (Block & Block. 1980: 39-101) อธิบายว่า บุคคลจะมีความแตกต่างกันในมิติของการควบคุมตนเองแปดด้าน ตั้งแต่ระดับการควบคุมตนเองที่มากเกินไป (Over control) จนถึงระดับการที่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ (Under control) บุคคลที่มีการควบคุมตนเองที่มากเกินไป จะมีการยับยั้งพฤติกรรม มีการบังคับการแสดงออกของตนมาก ลักษณะของการตัดสินใจทำอะไรหนึ่งทำได้ยาก มักมีการปฏิเสธความต้องการของตนเอง มีลักษณะเจ้าระเบียบไม่หวั่นไหวต่อสังคม สิ่งแวดล้อมรอบตัว สามารถทำกิจกรรมซ้ำๆ จำเจได้เป็นเวลานาน ในขณะที่บุคคลมีการควบคุมตนเองต่ำ จะแสดงออกทางอารมณ์ มีความหุนหันพลันแล่นตอบโต้ต่อสถานการณ์ออกมาได้ทันที มักเป็นลักษณะพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ไม่สามารถรอคอยสิ่งที่ตนเองปรารถนาได้ อารมณ์ไม่คงที่ ง่ายต่อการถูกรบกวนโดยสภาพแวดล้อมรอบข้าง โดยบล็อก; และบล็อก (1980: 39-101) ได้แยกศึกษาการควบคุมตนเองออกเป็น 2 ตัวแปร ได้แก่ การควบคุมตนเองที่ดี (Good self-control) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (Poor self-control) โดยเสนอว่า ทั้ง 2 ตัวแปร มีภาวะสันนิษฐานที่แยกออกจากกัน

Will; และคณะ (2001: 145-163) ได้ศึกษาตัวแปรการควบคุมตนเอง โดยแยกศึกษาภาวะสันนิษฐานจากกันตามแนวคิดของบล็อก คือ ตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) มีลักษณะของการแก้ไขปัญหาได้ (Problem solving) พึ่งพาอาศัยได้ (Dependability) ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ (Soothability) มีการกระทำที่ชัดเจน มีการไตร่ตรองก่อนการกระทำ (Deliberative responding) สามารถในการกำกับสภาวะอารมณ์ตนเอง และหลีกเลี่ยงสถานการณ์เสี่ยงได้ ทั้งสองตัวแปรสามารถแยกกันและสามารถทำนายพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ โดยเด็กและวัยรุ่นที่มีตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดีในระดับที่สูง มักจะคิดได้ถึงผลลัพธ์ในทางลบที่ตามมา เมื่อกระทำพฤติกรรมเสี่ยงจะใช้อยู่ในการไตร่ตรอง และเป็นตัวนำในการตัดสินใจในการกระทำ

4.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองที่มีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมทางเพศทั้งในและต่างประเทศ

วรรณศิริ ปิ่นทอง (2549) ศึกษากลุ่มตัวอย่างเด็ก มัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในสายสามัญสังกัดกรมสามัญศึกษาและนักเรียนระดับชั้นวิชาชีพปีที่ 1-3 ในสายอาชีวศึกษาสังกัดคณะกรรมการอาชีวศึกษา ภาคการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 400 คน พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศ นั้นหมายความว่า นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองสูง จะมีพฤติกรรมทางเพศน้อยกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองต่ำ และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา และการควบคุมตนเอง มีความสัมพันธ์ทางตรงกับพฤติกรรมทางเพศ

ประพจน์ บุญมี (2544: 112) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสระบุรี พบว่า ควบคุมตนเองกับการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ยุพานี ภูมิศรีแก้ว (2545: 15) การควบคุมตนเองสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้

สุมาลี สวยสอาด (2550: 69) พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบและเป็นตัวแปรทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

วิลส์, และคณะ (Will, et al. 2007) การศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องการใช้สารเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาขึ้นอยู่กับโปรแกรมการวางแผนป้องกัน ชื่อว่า Strong African-American Families (SAAF) โดยศึกษาวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในพื้นที่ที่มีเศรษฐกิจฐานะทางสังคมต่ำ หรือในพื้นที่ชุมชนชนบท ซึ่งอาจถูกแบ่งแยกไปโดยสภาพพื้นที่ที่ห่างไกล และเป็นไปได้ที่จะเกิดการแบ่งแยกตามเชื้อชาติของตน พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา คือ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

วัฒนานนท์สกุล; และคณะ (Wattananonsakul. et al. 2010: 217-218) ได้ศึกษาและทดสอบทฤษฎีการควบคุมตนเอง พบว่า การควบคุมตนเองถือเป็นตัวแปรสำคัญในการอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนและพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem behavior) พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่น

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในทิศทางลบ นั่นคือ เมื่อวัยรุ่นมีการควบคุมตนเองสูง แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลง

5. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต (Future Orientation)

5.1 นิยามของลักษณะมุ่งอนาคต

มีด (Mead. 1971: 175) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นความสามารถของบุคคลที่เกี่ยวกับการคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคต

โรบินสัน (Robinson. 1971: 1225 - 1300) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า การวางแผนการระยะยาวเกี่ยวกับบุคคล

มิสเชล (ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และคณะ. 2529 : 99; อ้างอิงจาก Mischel. 1974) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดี และผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต สามารถวางแผนการปฏิบัติเพื่อรับผลดี หรือป้องกันผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคตได้

เซกจิเนอร์ (Seginaer. 1991 : 224 - 237) ได้กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตโดยการรวบรวมแนวคิดจากนักจิตวิทยาอื่นๆ ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นการพยากรณ์อนาคต ประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ การวางแผน ความปรารถนา ความหวัง และความกลัวเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่สำคัญที่จะเกิดในอนาคต รวมทั้งจินตนาการในอนาคตของแต่ละบุคคล ความต้องการ ค่านิยมของแต่ละบุคคลที่เกี่ยวกับการจูงใจ ด้านอารมณ์ และคุณสมบัติด้านสติปัญญา

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524: 24) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการอดได้รอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอรับรางวัลที่ใหญ่กว่าในอนาคตแทนรางวัลที่เล็กน้อย ซึ่งจะได้รับในทันทีหรือการงดบำบัดความต้องการในปัจจุบันของตน การเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน และอาจเป็นบุคลิกภาพของบุคคลได้

เพ็ญแข ประจักษ์นิก (2526:15) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นลักษณะนิสัยที่อดได้รอได้ รู้จักหักห้ามใจตนเอง เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทาง ความสำเร็จหรือผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ หรือมีคุณค่ามากกว่า

พนิดา สินสุวรรณ (2547: 8) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่อดได้รอได้ในสภาพการณ์ต่างๆ เพราะเล็งเห็นผลที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบัน เพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต (2531: 48) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ลักษณะการมองสู่อนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกล ที่ไม่ได้มีผลเพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่น และสังคมมนุษยชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งต่อการพัฒนาประเทศ

บุญรับ ศักดิ์มีณี (2532: 16) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นความสามารถทางความรู้และการคิด ตลอดจนการรับรู้ถึงสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตทั้งที่เป็นเวลาใกล้ปัจจุบัน หรือห่างไกลปัจจุบันออกไปทุกที

จากความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นการมองถึงอนาคตของบุคคล โดยมุ่งที่บุคคลจะมีการกำหนดเป้าหมายในอนาคต มีการคาดการณ์ไกลและวางแผน เพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต มีแนวทางการวิเคราะห์แก้ไขปัญหา และสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสมรวมถึง มีความเพียรพยายามและอดได้รอได้ เพื่อความสำเร็จในอนาคต

5.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

มิสเชล (Mischel. 1975: 249-293) อธิบายว่า ความสำคัญของผู้ที่มึลักษณะมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเอง สามารถระบุหรือชะลอบังคับความต้องการต่างๆ ของตนได้ ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จัดว่าเป็นผู้มีจริยธรรมสูง

ไรท์ (Wright. 1975: 298) กล่าวถึง ความสัมพันธ์ของลักษณะมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเอง ผู้ที่มีลักษณะนี้สูงจะเป็นผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่ฝ่าฝืนกฎระเบียบของศาสนาและกฎหมาย และเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง

เรย์นอร์ (Raynor. 1978: 254) อธิบายความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะที่แยกแตกต่างจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดที่มีลักษณะทั้ง 2 ประการนี้สูง ก็อาจคาดได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำการกิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบันอย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะยาว เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้าและสบายในอนาคต

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์นิก (2520: 37) อธิบายความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และเป็นลักษณะหนึ่งซึ่งจะทำให้บุคคลมีความเพียรพยายามต่อสู้อุปสรรคเพื่อความเจริญของตนเองและประเทศชาติ โดยลักษณะของผู้ที่มุ่งอนาคตและสามารถควบคุมตนเองได้ดังต่อไปนี้ 1) สามารถคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของอนาคต และตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม 2) หาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการเพื่อเป้าหมายในอนาคต 3) รู้จักการปฏิบัติให้เกิดการอดได้รอได้อย่างเหมาะสม 4) สามารถให้รางวัลและลงโทษตัวเองเมื่อกระทำไม่เหมาะสม

จรรยา สุวรรณทัต (2532: 7-8) อธิบายความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นการคำนึงถึงอนาคตแล้วควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้นๆ ทำให้บุคคลสามารถปรับวิธีการและเป้าหมายให้ถูกต้องและสัมพันธ์กัน

จันทนา นนทิกกร (2533: 32-33) อธิบายลักษณะมุ่งอนาคตว่า บุคคลที่มีเป้าหมาย หรือมีการกำหนดสิ่งที่ต้องการไว้ล่วงหน้าชัดเจนย่อมมีความตั้งใจและใช้ความพยายามอย่างจริงจัง ในการกระทำพฤติกรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายในอนาคต ซึ่งเป้าหมายจะมีหน้าที่สำคัญ 2 ประการ ที่เป็นพื้นฐานของแรงจูงใจที่มุ่งตรงไปสู่พฤติกรรม *ประการแรก* คือ เป้าหมายที่จะกำหนดแนวทางการตัดสินใจว่าควรจะใช้ความพยายามเท่าใดในการทำงานนั้น *ประการที่สอง* คือ เป้าหมายมีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมต่อการทำงานโดยต้องตระหนักถึงความสำคัญ

จากความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นคุณลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเป็นพลเมืองดีมีจริยธรรมสามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม มีเป้าหมายในชีวิต มีการวางแผนเพื่ออนาคตมีความเพียรพยายามเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต และจากนิยามของลักษณะมุ่งอนาคตที่กล่าวมา ผู้วิจัยจัดให้ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตเป็นปัจจัยป้องกัน (protective factor) ตามโมเดลทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้วย

5.3 พัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคต

Nurmi (1991: 8) อธิบายถึงหลักพัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคตไว้ 3 ข้อดังนี้

ขั้นแรก ลักษณะมุ่งอนาคตมีพัฒนาการอยู่ในสิ่งแวดล้อมด้านวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี เช่น ความคาดหวังต่างๆ ที่เป็นบรรทัดฐานและเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับอนาคต เป็นพื้นฐานของความสนใจต่อการมุ่งอนาคตและการวางแผน

ขั้นที่ 2 ความสนใจการวางแผนและความเชื่อเกี่ยวกับอนาคต เกิดจากการเรียนรู้การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ไม่เฉพาะพ่อแม่ แต่กลุ่มเพื่อนก็มีอิทธิพลต่อความคิดของเด็กในเรื่องการวางแผนสำหรับอนาคต

ขั้นที่ 3 ลักษณะมุ่งอนาคตจะมีพัฒนาการที่เพิ่มสูงขึ้น โดยได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยทางจิตวิทยาอื่นๆ ประกอบเช่น พัฒนาการด้านสติปัญญา และสังคม และอธิบายอีกว่าลักษณะมุ่งอนาคตจะประกอบด้วยกระบวนการทางจิตวิทยา 3 ขั้นตอนดังนี้

1) ขั้นแรงจูงใจ บุคคลเริ่มตั้งเป้าหมายขึ้นต้น โดยเปรียบเทียบจากแรงจูงใจ ค่านิยมและความคาดหวังในอนาคตของตนเองเป็นพื้นฐานสำหรับเป้าหมายในอนาคต

2) ขั้นวางแผน บุคคลจะกระทำเพื่อให้เป้าหมายเป็นจริง โดยการวางแผนการทำงานและวิธีการแก้ปัญหาจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อความสำเร็จในอนาคตของตน

3) ขั้นประเมินผล บุคคลจะประเมินผลถึงความเป็นไปได้ของความสัมฤทธิ์ผลของเป้าหมาย และความสมบูรณ์ของแผนงาน ที่บุคคลวางไว้และตัดสินใจเลือกแนวทาง เพื่อความสำเร็จในอนาคตของตน

รัตนา ประเสริฐสม (2526: 37-38) อธิบายถึง หลักพัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคตว่า เป็นด้านหนึ่งของบุคลิกภาพที่พัฒนามาจากการเรียนรู้ การศึกษา และกระบวนการเรียนรู้ทาง

สังคม ซึ่งจะพัฒนาอย่างช้าๆ ในวัยเด็ก บุคคลบางคนจะอาศัยความสามารถของตนและเวลาในปัจจุบันเป็นรากฐานที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้ โครงสร้างของอนาคตขึ้นอยู่กับความคิด มีวิธีการหลายวิธีที่ก่อให้เกิดแผนและโครงการระยะยาว การมุ่งอนาคตจะสัมพันธ์กับความจำเป็นที่จะต้องมีความคิดในการวางแผน ความตั้งใจที่จะกระทำ และรายละเอียดบางอย่างที่จะทำ ซึ่งเปลี่ยนไปตามเวลา

สุรพงษ์ ชูเดช (2531: 4) อธิบายถึง หลักพัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคตว่า ลักษณะมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิดและสติปัญญาเนื่องจากบุคคลที่มุ่งอนาคต จะต้องเป็นผู้ที่คาดการณ์ได้ว่า อะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าสิ่งเล็กน้อยที่จะเกิดขึ้นในปัจจุบัน และต้องเป็นผู้ที่เชื่อว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตจะต้องเกิดขึ้นกับตนได้จริง

จากพัฒนาการของลักษณะมุ่งอนาคตที่กล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตนั้นเกิดจาก 2 ปัจจัย คือ *ลักษณะส่วนบุคคล* เช่น ความสนใจ ค่านิยม สติปัญญา และเกิดจาก *สภาพแวดล้อม* เช่น วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีในสังคม การเรียนรู้ทางสังคม สภาพแวดล้อมทางสังคม ครอบครัว ส่งผลให้เกิดลักษณะมุ่งอนาคต การศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตยังมีความสัมพันธ์กับอายุ สุขภาพจิตและพื้นฐานการรู้คิดและสติปัญญาด้วยเช่นกัน

5.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งในและต่างประเทศ

ประพจน์ บุญมี (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์

สิริพรรณ บุรี (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา เขตปทุมณฑล กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง 275 คน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งปัจจัยนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้

สุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 325 คน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศมากที่สุดคือ ลักษณะมุ่งอนาคต

เชาว์หมิง (Chen. 2011: 45; อ้างอิงจาก xiaoming; et al. 2000) กล่าวว่า วัยรุ่นที่มีลักษณะมุ่งอนาคตเชิงบวกจะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ไรท์ (Wright. 1975: 298) พบว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง เป็นผู้ที่ปฏิบัติตนได้เหมาะสมกับกาลเทศะ ไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนา ทางสังคม และกฎหมาย มีคุณธรรมจริยธรรมสูง

เฉิน (Chen. 2011: 45) ศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับสุขภาวะของวัยรุ่นและผลกระทบของการปรับตัวในอนาคต การพัฒนา และการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า วัยรุ่นที่มีการลักษณะมุ่งอนาคต หรือไม่มีจะเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในทิศทางลบ นั่นคือ เมื่อวัยรุ่นมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มต่ำลง

6. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

6.1 การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

ฟิชเชอร์ และฟิชเชอร์ (Fisher; & Fisher. 1992: 455-474) ให้ความหมายของบรรทัดฐานพฤติกรรม (Norm) ว่าเป็นกลุ่มที่คาดหวังให้สมาชิกประพฤติปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกันหรือสอดคล้องตามธรรมเนียมคลองธรรมของกลุ่ม ซึ่งอาจตั้งเป็นกฎเกณฑ์ของพฤติกรรมรวมถึงค่านิยมของกลุ่มด้วย แบ่งได้เป็นพฤติกรรม 2 แบบ คือ บรรทัดฐานทางสังคม และบรรทัดฐานทางวัฒนธรรม

ไรส์แมน (สุพัตรา สุภาพ. 2529: 69; อ้างอิงจาก Riesman. 1977: 81) อธิบายว่า กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับวัยรุ่น วัยรุ่นมักจะยึดเอาแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อนเป็นแนวทางในการปฏิบัติ เช่น สอนให้วัยรุ่นรู้จักอำนาจที่ไม่ใช่เป็นแบบส่วนตัวในกลุ่มเพื่อน วัยรุ่นจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ จากการมีส่วนร่วมเล่นด้วย เช่น การเล่นฟุตบอล ถ้าฝ่าฝืนก็จะถูกกีดกันออกจากกลุ่มในที่สุดบุคคลนั้นกลายเป็นคนรักษากฎหมายเหมือนคนอื่นๆ และกลุ่มเพื่อนช่วยให้วัยรุ่นได้ทดลองข้อกำหนด หรือกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่ ปกติของวัยรุ่นเมื่ออยู่ในกลุ่มมักจะกล้าทำอะไรที่ขัดแย้งหรือลองดีกับผู้ใหญ่ได้แค่ไหน และพอจะเชื่อถือฟังพาได้แค่ไหน เป็นเรื่องเกี่ยวกับกำลังใจ กลุ่มเพื่อนอาจจะถ่ายทอดระเบียบวิธีและคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการ หรืออาจเป็นไปในรูปตรงข้ามโดยทั่วไปจะเป็นตัวแทนถ่ายทอดคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการอย่างได้ผลดีที่สุด หากกลุ่มสนับสนุนระเบียบและคุณค่านั้น

รวีวรรณ ฐมชัย (2536: 90) อธิบายว่า วัยรุ่นจะเรียนรู้และปรึกษาหรือเชื่อถือเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่และญาติพี่น้อง เมื่อมีสังคมกลุ่มเพื่อนดีนักเรียนก็จะได้รับอิทธิพลจากเพื่อนไปด้วย หากพฤติกรรมด้านสังคมกลุ่มเพื่อนไม่ดีก็จะส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกาย จิตใจ และการเรียนรู้ของนักเรียน ดังนั้น กลุ่มเพื่อนจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ดังจะเห็นได้จากเมื่อตอนสมัยเด็กๆ พ่อแม่เป็นสิ่งที่เด็กเจริญรอยตาม แต่เมื่ออย่างเข้าสู่

วัยรุ่น วัยรุ่นจะหันไปสู่วัยรุ่นของเพื่อนมากกว่า การยอมรับจากผู้ใหญ่มีความสำคัญน้อยกว่าการยอมรับจากเพื่อนในวัยเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม กลุ่มเพื่อนก็ยังมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นชายหญิงแตกต่างกันออกไปอีกด้วย

สุชา จันทรเฒ (2542: 153-154) ได้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนของวัยรุ่นไว้ว่า วัยรุ่นพยายามที่จะหาเพื่อนที่อยู่ในรุ่นราวคราวเดียวกัน มีรสนิยมเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาใจคบหาสมาคมพูดคุยสังสรรค์กัน กลุ่มของเด็กวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ การแต่งกาย กิริยาท่าทาง มีการพยายามเลียนแบบกัน เพื่อให้เกิดสัญลักษณ์ประจำกลุ่มขึ้น อาจขัดต่อความคิดของผู้ใหญ่ ดังนั้น การคบเพื่อนจึงมีอิทธิพลที่จะชักจูงนักเรียนไปสู่การมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรได้

จากความหมายของการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนที่กล่าวมาในข้างต้น สรุปได้ว่า มีความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะว่าเพื่อนจะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการทำกิจกรรมหรือตัดสินใจใดๆ และเพื่อนมักจะเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเพศสัมพันธ์ โดยเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมักจะมีลักษณะคล้ายกัน และมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน โดยค่านิยมของกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบอย่างของแต่ละบุคคลในเรื่องบรรทัดฐาน แบบแผน พฤติกรรมและเจตคติมากยิ่งขึ้นกว่าหน่วยทางสังคมอื่น ซึ่งบางครั้งอาจขัดแย้งกับบรรทัดฐานของสังคมส่วนรวม ทั้งนี้เพราะการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อนมีความใกล้ชิดสนิทสนม และยาวนานจนวัยรุ่นยึดถือบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

6.2 ลักษณะการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น

ลักษณะการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่น มีลักษณะสำคัญ คือ การคล้อยตามต่อกลุ่ม กฎเกณฑ์ของกลุ่ม เป็นสิ่งสำคัญมากที่วัยรุ่นจะต้องถือปฏิบัติไม่ว่าจะเป็นการแต่งตัว ความประพฤติต่างๆ และค่านิยมของกลุ่ม กฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้ อาจคล้ายคลึงกับกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่โดยทั่วไป หรืออาจแตกต่างออกไปอย่างเห็นได้ชัดเจน วัยรุ่นบางคนที่ไม่เห็นพ้องกับกฎเกณฑ์เหล่านี้ จำเป็นจะต้องแยกตัวตัวเองออกไปที่รวมกลุ่มกันได้จะต้องมีความคิด และความรู้สึก รสนิยมอย่างเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน จึงจะถือได้ว่าเป็นสมาชิกภายในกลุ่ม (in group) ผู้ที่เห็นต่างออกไปได้รับการคัดแยกทางความคิดเป็นคนนอก (out group) หรือคนที่ไม่เหมือนใคร หากวัยรุ่นต้องการเข้ากลุ่มต้องปรับตนเอง โดยกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมาก ในบางครั้งกฎของกลุ่มเพื่อนสำคัญกว่าคำสอนของพ่อแม่หรือกฎระเบียบของครูอาจารย์ และบางครั้งสำคัญกว่ากฎหมายบ้านเมือง เนื่องจากชีวิตในโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาผลักดันให้วัยรุ่นใกล้ชิดสนิทสนมกัน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมีการกิจกรรมร่วมกัน เกิดความสนุกสนานเป็นสุขและปรารถนาจะรวมกลุ่มกันขึ้น ทั้งนี้ยังได้รับการสนับสนุนจากแนวคิดที่ว่า วัยรุ่นอยู่ในวัยที่เริ่มจะมีอิสระจากบ้าน ต้องการเป็นตัวของตัวเองและแสวงหาที่ใหม่เฉพาะตน เพื่อนหรือกลุ่มจึงมีลักษณะเป็นบ้านใหม่ แทนบ้านเดิมหรือครอบครัว ทำให้อายุวัยรุ่นสูญเสียความเป็นอิสระ การที่พ่อแม่หรือครอบครัวยังคงเห็นว่าเขาเป็นเด็กและได้รับการ

ปฏิบัติต่อเช่นนี้ตลอดเวลา วัยรุ่นยอมรับได้ยาก วัยรุ่นต้องการความสนุกสนาน ต้องการแลกเปลี่ยนความคิด ความฝันความหวังของเขา กลุ่มตอบสนองทั้งทางด้านอารมณ์และสังคมได้ดีกว่าครอบครัว อีกทั้งวัยรุ่นต้องการได้ความเป็นเพื่อนจากเพศตรงข้ามตามธรรมชาติ สิ่งเหล่านี้จะได้จากการเข้ากลุ่มเพื่อนเพศตรงข้ามและเป็นสมาชิกของกลุ่มไปด้วย

6.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน

ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล (Theory of Resoned Action) ของเอเช่น; และ ฟิชบายน์ (Ajzen; & Fishbein. 1980: 98-109) มีแนวคิดที่ว่า พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรม ซึ่งความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมขึ้นอยู่กับปัจจัย 2 ประการ ได้แก่ เจตคติต่อการทำพฤติกรรม (Attitude toward the behavior) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm) โดยการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงนั้น แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ 1) ความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของบุคคลต่างๆ ในกลุ่มอ้างอิงต่อการกระทำพฤติกรรม (Normative belief) 2) แรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติพฤติกรรมตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน จะเห็นว่าการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการกระทำพฤติกรรม จึงถูกกำหนดโดยความเชื่อของบุคคลที่ว่า กลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน คิดว่าตนนั้นสมควรหรือไม่ที่จะกระทำพฤติกรรม กับแรงจูงใจที่จะปฏิบัติตามความคาดหวังของกลุ่มอ้างอิงที่มีความสำคัญต่อตน นั่นคือ วัยรุ่นจะรับรู้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่สนับสนุนให้กระทำพฤติกรรมใด และกลุ่มเพื่อนเห็นสมควรที่จะให้เขากระทำพฤติกรรมนั้น ในทางตรงกันข้าม หากวัยรุ่นเชื่อว่ากลุ่มเพื่อนไม่สนับสนุนให้เขากระทำพฤติกรรมใด วัยรุ่นจะรับรู้ถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนสนิทว่าเห็นควรให้หลีกเลี่ยงการกระทำพฤติกรรมนั้น

จากแนวคิดที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่า การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนของงานวิจัยนี้ คือ ความเชื่อของวัยรุ่นที่เกี่ยวกับความคาดหวังของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการกระทำพฤติกรรม และแรงจูงใจที่วัยรุ่นจะกระทำพฤติกรรมตามความคาดหวังของเพื่อนในกลุ่มที่มีความสำคัญต่อตน

6.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศทั้งในและต่างประเทศ

พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2529) กล่าวว่า บุคคลที่มีความสำคัญต่อการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ได้แก่ กลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเพื่อนสนิทที่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ที่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ทางเพศสูงจะมีแนวโน้มให้บุคคลมีการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์สูงด้วย เนื่องจากวัยรุ่นได้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่า บิดามารดา บางครั้งบรรทัดฐาน และแบบพฤติกรรมของกลุ่มอาจจะไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม แต่การที่บุคคลต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อนอย่างใกล้ชิด ยาวนานก็ทำให้บุคคลนั้นยึดบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง

จุฑามาศ นุชนารถ (2531: 76-80) ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษาในจังหวัดสุพรรณบุรี พบว่า การมีเพศสัมพันธ์ของเพื่อนสนิท การอ่านหนังสือลามกหรือการดูภาพร่วมเพศของเพื่อนสนิท และการเที่ยวสถานเริงรมย์ของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์

จันทร์แรม ทองศิริ (2539: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า นักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 95.00 ระบุว่า ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนทำให้เกิดมีพฤติกรรมดังกล่าว

ปวีณา สายสูง (2541) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน โดยศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน จำนวน 314 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 10 - 21 ปี ร้อยละ 33.40 และมีเพศสัมพันธ์กับคูรัก คิดเป็นร้อยละ 72.40 และอิทธิพลจากการชักจูงของกลุ่มเพื่อนหรือคูรักส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเริงรมย์ หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์

สุมาลี สวายสะอาด (2550) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพฯ พบว่า ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 70.70 โดยตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

พูนสุข ช่วยทอง; และคณะ (2541: 183-195) ศึกษาประสบการณ์ทางเพศสิ่งกระตุ้นทางเพศและการใช้เวลาว่างของเยาวชนชายและหญิงในวิทยาลัยเทคนิค พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 51.10 ระบุว่า การที่ตนมีเพศสัมพันธ์เกิดจากแรงยุของเพื่อน

สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 98) ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่3 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ยิ่งนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่สูงหรือในเชิงเห็นด้วยมาก แนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็จะสูงมากเท่านั้น และอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลทางตรงต่อพฤติกรรมทางเพศ คือ การรับรู้บรรทัดฐานกลุ่มเพื่อน โดยพฤติกรรมเสี่ยงของกลุ่มเพื่อนสนิท เพื่อนเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเสริมสร้างค่านิยมลักษณะนิสัย ตลอดจนพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นเป็นอย่างมาก เพราะเหตุผลว่าธรรมชาติของวัยรุ่นจะมีความผูกพัน และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539: บทคัดย่อ) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์

ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2546: บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอก

โรงเรียนกรุงเทพมหานคร พบว่า การมีนัดและอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้ามมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่

ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสดในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน จังหวัดอุดรธานี พบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ จะมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิง

ทวิวรรณ ชาลีเครือ (2541: 8-22) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า เพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรัก มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์

อนงค์ ชีระพันธ์ (2544) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า ลักษณะเพื่อนที่คบมีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมทางเพศ

ณัฐพร สายพันธ์ (2546) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร พบว่า ลักษณะของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์

วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์ (2546) การศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่น พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อนสนิทมีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่นการนัด และอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม การนัดเป็นพฤติกรรมทางสังคมเป็นเปิดโอกาสให้กลุ่มเพื่อนหรือเพื่อนต่างเพศได้มีโอกาสเข้ามาทำกิจกรรมมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกันโดยไม่มีสมาชิกในครอบครัวอยู่ด้วย

ณัฐกานต์ อมาตกุล (2554) ศึกษาสาเหตุที่ทำให้นักเรียนหรือนักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร กลุ่มเป้าหมายคือ กลุ่มนักเรียนนักศึกษาหญิง จำนวน 5 คนที่มีอายุ 16-20 ปีและกำลังศึกษาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า อิทธิพลทางเพื่อนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อและค่านิยมของวัยรุ่น ซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนหรือนักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

ระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล (2547: 90) ศึกษาปัจจัยที่ทำให้มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การที่วัยรุ่นมีจำนวนเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็เพิ่มขึ้นด้วย ซึ่งกลุ่มเพื่อนมีความสำคัญต่อการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเพื่อนสนิทที่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์สูงที่จะมีแนวโน้มให้เพื่อนวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์สูงด้วย เนื่องจากวัยรุ่นได้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา

บราวน์ (Brown. 1982: 121-133) ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบจากความกดดันของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อนักเรียนมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนวัยรุ่นหญิงได้รับความกดดันจากกลุ่มเพื่อนอย่าง

มากในด้านวิธีการแต่งกาย สัมพันธภาพกับเพื่อนต่างเพศและการร่วมกิจกรรมทางสังคม เช่น การออกนัด (Dating) และการไปงานสังสรรค์

โพธิสิตา; และ ภัทรวานิช (Podhisita and Pattaravanich. 1995: 51-100) เรื่องวัยรุ่นปัจจุบันในประเทศไทย: ผลจากการสำรวจวัยรุ่นและครอบครัว กลุ่มตัวอย่างคือ วัยรุ่นที่อยู่ใน 5 ภูมิภาคของประเทศไทย พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมทางเพศไม่เหมาะสมจะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมดื่มสุราสูบบุหรี่ และมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น การเกี่ยวพาราสิ การออกเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และการมีเพศสัมพันธ์จากกลุ่มเพื่อน

7. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

7.1 นิยามของเจตคติ

เจตคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า “Aptus” แปลว่า โน้มเอียงเหมาะสม แต่เดิมนั้น เจตคติใช้คำว่า “ทัศนคติ” ต่อมาคณะกรรมการบัญญัติศัพท์ของกระทรวงศึกษาธิการ โดยความเห็นชอบของราชบัณฑิตยสถานให้ใช้คำว่า “เจตคติ” ในปี 2519 และกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการได้ใช้คำนี้ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน (ธีรวุฒิ เอกะกุล. 2550: 1)

พจนานุกรม “The American Heritage Dictionary” ได้บัญญัติไว้ว่า “เจตคติ” คือภาวะของจิตหรือความรู้สึกที่มีต่อบางสิ่งบางอย่าง (วรภรณ์ สืบสการ. 2545: 22)

กิตติศักดิ์ ทองอุทุม (2547: 9) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นความเชื่อ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ การกระทำ สถานการณ์อื่นๆ รวมทั้งท่าทีการแสดงออกที่บอกสภาพจิตใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และเจตคติเป็นนามธรรม เป็นส่วนที่ทำให้เกิดการแสดงออกทางด้านปฏิบัติ แต่เจตคติไม่ใช่แรงจูงใจ (Motive) และแรงขับ (Drive) หากแต่เป็นสภาพแห่งความพร้อมที่จะตอบโต้ (State of readiness) และแสดงให้ทราบถึงแนวทางของการตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งเร้า

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527: 172) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการเรียนรู้และประสบการณ์ แล้วแสดงสภาวะของร่างกายและจิตใจในด้านความพร้อมที่จะตอบสนองต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ลักษณะกล่าวคือ แสดงความพร้อมที่จะเข้าไปหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบ เรียกว่า เจตคติในทางเห็นด้วยหรือทางบวก หรือแสดงความพร้อมที่จะหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เรียกว่า เจตคติในทางไม่เห็นด้วยหรือทางลบ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 45) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลต่างๆ อันเป็นผลเนื่องจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไปในทางสนับสนุนหรือทางต่อต้านก็ได้

ลั้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ (2543: 54) ได้ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เป็นความรู้สึก เชื่อศรัทธาต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดจนเกิดความรู้สึกพร้อมที่จะแสดงการกระทำออกมา ซึ่งจะเป็นทางบวกหรือทางลบก็ได้

อรรรรณ ปิลันธน์โอวาท (2546: 25) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นแนวโน้มของคนหนึ่งที่มีต่อสิ่งเร้าหรือเรื่องบางเรื่อง ความถึงผลรวมของความรู้สึก อคติ ความกลัว ความคิดและความรู้สึกอื่นๆ ที่มีต่อเรื่องต่างๆ และมีความสัมพันธ์กับความเชื่อ (Beliefs) ในเรื่องต่างๆ หรือโลกทัศน์ที่ปลูกฝังอยู่ก่อนแล้ว (Predispositions)

อะนาสตาสี (Anastasi. 1968: 470-480) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นความโน้มเอียงทางจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ที่ได้รับ อาจจะมีมากหรือน้อยในทางพึงพอใจ เห็นด้วยหรือชอบ ซึ่งเรียกได้ว่า เห็นด้วยไปในทางบวก ถ้าไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วยหรือไม่ชอบก็เรียกว่า เป็นเจตคติทางลบ ถ้ารู้สึกเฉยๆ ไม่ชอบไม่เกลียด เรียกว่า เจตคติในทางกลางๆ

เฟอร์กูสัน (Ferguson. 1981: 81) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นการแสดงออกเกี่ยวกับความเชื่อว่าจะไร้อะไรผิด ชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือปฏิเสธ

โรคิช (Rokeach. 1970: 112) ให้ความหมายของเจตคติว่า เป็นการผสมผสานหรือการจัดระเบียบความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง ผลรวมของความเชื่อนี้จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มของบุคคลที่จะมีปฏิกิริยาตอบสนองในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

จากนิยามและความหมายของเจตคติ สรุปได้ว่า เจตคติ คือ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่ได้จากการสัมผัส เรียนรู้และประสบการณ์จนแสดงภาวะทางร่างกายและจิตใจที่พร้อมจะแสดงการกระทำต่อบุคคลหรือสิ่งต่างๆ ออกมาทั้งเจตคติทางบวกและทางลบ ชอบหรือไม่ชอบ และเจตคติในทางเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

7.2 ประเภทของเจตคติ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527: 175-176) ได้แบ่งประเภทของเจตคติออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) *เจตคติทางบวก* หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่พร้อมจะเข้าหาเมื่อเกิดความรู้สึกชอบหรือพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น นักเรียนที่ชอบครูก็จะเข้าไปหาครูอยู่เสมอ ลูกที่รักมารดาจะไปเยี่ยมเยียนมารดาเสมอ ชายหนุ่มที่ชอบหญิงสาวจะหมั่นไปพบปะเยี่ยมเยียนหรือพูดคุยกับหญิงสาวเสมอคนที่มึเจตคติทางบวกมักเป็นคนที่มองโลกในแง่ดีมากกว่าแง่ร้าย และอาจถูกชักจูงหรือหลอกลวงได้ง่าย เช่น หญิงสาวที่มีเจตคติทางบวกต่อคนรัก เชื่อฟังคำแนะนำและปฏิบัติตามคนรักเสมอ ในที่สุดอาจถูกคนรักหลอกเอาไปขายตามช่องโสเภณี หรือถูกปอกลูกจนหมดตัวได้ 2) *เจตคติทางลบ* หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่พร้อมจะถอยหนีหรือหลีกเลี่ยงเมื่อเกิดความรู้สึกไม่ชอบ หรือไม่พอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง เช่น นักเรียนที่ไม่ชอบครูเพราะครูดุ ก็จะพยายามหลบหน้าหรือไม่เข้าไปหาครูผู้นั้น หญิงสาวที่ไม่ชอบหน้าหนุ่มคนหนึ่งพยายามหลีกเลี่ยงหรือหลบหน้าไม่ยอมพบชายผู้นั้น นั่นคือ เจตคติทางลบก็คือเจตคติที่ตรงข้ามกับเจตคติทางบวกนั่นเอง

ดังนั้น คนที่มีเจตคติทางลบ จึงมักเป็นคนที่มองโลกในแง่ร้าย มองคนอื่นเป็นศัตรู ไม่ไว้วางใจผู้ใดทำให้ไม่ยอมที่จะคบค้าสมาคมกับผู้ใดง่าย ๆ ถ้าเกิดเจตคติทางลบมากๆ ในบุคคลใด อาจทำให้เป็นโรคจิต โรคประสาท มีอาการหวาดระแวงว่าคนอื่นนั้นทว่าร้าย หรือป้องกันตนได้ ผู้วิจัยจึงใคร่ขอเตือนท่านผู้อ่านคำนึงถึงผลเสียข้อนี้ไว้ด้วย เพราะทราบได้ที่ท่านตระหนักถึงข้อนี้ ท่านจะไม่มีอาการหวาดระแวง ดังกล่าวอย่างแน่นอน

7.3 ลักษณะของเจตคติ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2527: 181-182) กล่าวว่าลักษณะของเจตคติเป็น 2 มิติ คล้ายกับวัตถุ ซึ่งมีมิติความกว้างและมิติความยาว ดังนี้ 1) มิติที่เป็นทิศทาง (Direction) เจตคติทางบวก คือการแสดงการเข้าหา ได้แก่ ความรู้สึกหรือที่ท่าในทางที่ดี ชอบ ฟังพอใจ ฯลฯ และจากความหมายของเจตคติทางลบในหัวข้อเจตคติทางลบ คือ การแสดงการหลีกเลี่ยง ได้แก่ ความรู้สึกหรือที่ท่าในทางลบ ไม่ชอบ ไม่ฟังพอใจ ฯลฯ ดังนั้น เจตคติแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ เจตคติทางบวก และทางลบ 2) มิติที่เป็นความเข้มข้น (Magnitude) เจตคติมีความเข้มข้น 2 ขนาด คือ เข้มข้นมาก และเข้มข้นน้อย เจตคติที่เข้มข้นมากเป็นความรู้สึกที่รุนแรงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบ เช่น ชอบมาก หรือไม่ชอบมาก เจตคติเช่นนี้เป็นอุปสรรคอย่างมากในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ เพราะเป็นความรู้สึกที่รุนแรงยากแก่การหาเหตุผลมาลบล้างความรู้สึกนั้นได้ง่าย เป็นลักษณะของคนหัวแข็งซึ่งยากสำหรับเจตคติที่เข้มข้นน้อย เป็นความรู้สึกที่ไม่รุนแรงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นทางบวกหรือทางลบ เป็นความรู้สึกที่ผิวเผิน สามารถโน้มน้าวความรู้สึกนั้นให้เปลี่ยนแปลงไปได้

ธีรวุฒิ เอกะกุล (2550: 3-5) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกที่บ่งชี้ลักษณะทางจิตใจ อารมณ์ของบุคคลซึ่งอาจเป็นลักษณะที่ไม่แสดงออกมาภายนอกให้บุคคลอื่นเห็นหรือเข้าใจได้ ซึ่งมีลักษณะทั่วไปที่สำคัญ 5 ประการ คือ

- 1) เจตคติเป็นเรื่องของอารมณ์ (Feeling) อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลจะมีการกระทำที่เสถียร โดยแสดงออกไม่ให้ตรงกับความรู้สึกของตนเมื่อเขารู้ตัวหรือรู้ว่ามีคนสังเกต
- 2) เจตคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (Typical) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันแต่รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกัน แต่ความรู้สึกต่างกันก็ได้
- 3) เจตคติมีทิศทาง (Direction) การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้ 2 ทิศทาง เช่น ทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนา และทิศทางลบเป็นทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา ได้แก่ ชื่อสัตย์ คดโกง รักเกลียด ชอบ ไม่ชอบ เป็นต้น
- 4) เจตคติมีความเข้ม (Intensity) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกันเช่น รักมาก รักน้อย ขยันทมาก ขยันทน้อย เป็นต้น

5) เจตคติต้องมีเป้า (Target) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอยๆ ไม่ได้ เช่น รักพ่อ รักแม่ ขยันเข้าชั้นเรียน เป็นต้น

สุชา จันทน์เอม; และสุรางค์ จันทน์เอม (2518: 100–101) กล่าวถึง ลักษณะและธรรมชาติของเจตคติว่า เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของบุคคล ไม่ใช่สิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิดเป็นเครื่องกำหนดขอบเขต ตลอดจนวิธีการที่บุคคลใช้พิจารณาสิ่งแวดล้อมบุคคลเจตคติแต่ละบุคคลย่อมมีเจตคติต่อสถานการณ์เดียวกันหรือต่อบุคคลเดียวกันแตกต่างกัน และอาจเป็นสิ่งที่ถาวรหรือชั่วคราวก็ได้ เจตคติบางอย่างที่อยู่ในสภาพที่ไม่มั่นคงก็พร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงได้ ส่วนเจตคติที่มั่นคงย่อมมีผลต่อพฤติกรรม และบุคลิกลักษณะมาก

จากลักษณะของเจตคติที่กล่าวมาข้างต้นสรุปว่า เจตคติมีลักษณะเป็นนามธรรมเราไม่สามารถสัมผัสเจตคติได้โดยตรง แต่อาจทราบเจตคติของบุคคลได้จากการสังเกตพฤติกรรมหรือการกระทำของบุคคลนั้นๆ โดยเจตคติมีลักษณะที่สำคัญทั่วไป คือ เป็นเรื่องของความคิดอารมณ์ความรู้สึก ที่มีระดับของความทนทานหรือเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไข เป็นเรื่องเฉพาะตัวแสดงออกได้ 2 ทิศทางทั้งด้านบวกและด้านลบ มีความเข้มที่แตกต่างกันแต่ละสถานการณ์ แต่ละบุคคล เจตคติบางอย่างมีลักษณะเป็นแกนสำคัญของชีวิตและเจตคติสามารถเกิดขึ้นในระดับของจิตสำนึก จิตไร้สำนึกและจิตกึ่งสำนึกด้วย

7.4 องค์ประกอบของเจตคติ (Attitude Components)

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ พบว่า เจตคติประกอบด้วย ส่วนประกอบต่างๆ กัน ซึ่งนักจิตวิทยาได้เสนอแนวคิดที่หลากหลายขององค์ประกอบของเจตคติไว้ดังนี้

1) เจตคติที่มีสามองค์ประกอบ คือ (กมลรัตน์ หล้าสูงรังษี (2527: 183-184; อ้างอิงจาก Zimbardo; & Ebbesen. 1970)

องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive component) ได้แก่ ความรู้และแนวความคิดที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้าไม่ว่าบุคคล หรือสถานการณ์ใดๆ ก็ตาม ความรู้ และแนวความคิดดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดลักษณะและทิศทางของเจตคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้และแนวคิดต่อสิ่งเร้าใดครบถ้วนแล้ว บุคคลนั้นก็จะมีความเจตคติต่อสิ่งเร้านั้นไปในทางบวกหรือลบชัดเจนยิ่งขึ้น (Triandis. 1971: 3)

องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective component) ได้แก่ อารมณ์หรือความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า อารมณ์หรือความรู้สึกดังกล่าวจะเป็นสิ่งกำหนดทิศทางและลักษณะของเจตคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใด บุคคลก็จะมีเจตคติไปในทางบวกต่อสิ่งนั้น แต่ถ้าบุคคลมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น บุคคลก็จะมีเจตคติทางลบต่อสิ่งนั้น (Morris. 1990: 610)

องค์ประกอบด้านแนวโน้มนการกระทำ (Behavioral component) ได้แก่ พฤติกรรมของบุคคลที่จะแสดงออกต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นสิ่งที่บอก ลักษณะและทิศทางเจตคติของบุคคล กล่าวคือ ถ้าพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าชัดเจน แน่นนอน ทิศทางก็มีลักษณะชัดเจนแน่นอน และเป็นทิศทางบวกหรือลบชัดเจนด้วย (เชดส์คัลท์ โฆ วาสินธุ์. 2530: 40; พัทธี วรกวิน. 2522: 60-61; ไพศาล หวังพานิช. 2526: 147)

2) เจตคติที่มีสององค์ประกอบ คือ

องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive component) หมายถึง องค์ประกอบ ด้านความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อเป้าหมายของเจตคติ (Katz. 1960: 163-204; Kaplan. 1965)

องค์ประกอบอารมณ์หรือความรู้สึก (Affective component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดี-ไม่ดี ที่บุคคลมีต่อเป้าหมายของเจตคติ (Rosenberg. 1965; Guilford. 1960)

3) เจตคติที่มีองค์ประกอบเดียว (Thurstone. 1959; Insko. 1967: 2-3) คือ องค์ประกอบด้านอารมณ์หรือความรู้สึก (Affective component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดี-ไม่ดี ที่บุคคลมีต่อเป้าหมายของเจตคติ Newman; & Newman. (1983)

7.5 องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคติ

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2523: 240-241) กล่าวว่า องค์ประกอบต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคติดังนี้

1) การอบรมเลี้ยงดู คำสั่งสอนของบิดามารดา ญาติพี่น้อง ตลอดจนผู้ปกครองของเด็กมีส่วนทำให้เด็กมีเจตคติทั้งทางดีและไม่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ ได้มาก เพราะสังคมแรกที่เด็กประสบ คือ สมาชิกของครอบครัวและสภาพในครอบครัว เช่น ครอบครัวของเด็กหญิงแดงชอบรับประทานปู เด็กหญิงแดงก็มีแนวโน้มชอบรับประทานปูไปด้วย

2) วัฒนธรรมภายในสังคมนั้นๆ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่สั่งสอนสืบทอดกันมาจากชนรุ่นหนึ่งไปยังชนอีกรุ่นหนึ่งเรื่อยๆ ไป สิ่งใดที่ได้รับจากวัฒนธรรมในทางที่ดี บุคคลในสังคมนั้นก็จะมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติที่ดีต่อสิ่งนั้น ตรงกันข้ามถ้าสิ่งใดมีวัฒนธรรมกำหนดว่าเป็นสิ่งไม่ดีบุคคลในสังคมนั้นย่อมมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติทางลบไปด้วย เช่น ในสังคมหนึ่งกล่าวว่าคนที่มีการศึกษาสูงดีกว่าคนที่ไร้การศึกษา ดังนั้น บุคคลในสังคมนั้นมีแนวโน้มที่ชอบการศึกษาหรือชอบปัญญาชนมากกว่าผู้ด้อยการศึกษา หรือคนที่นับถือศาสนาต่างกันย่อมมีแนวโน้มที่จะมีเจตคติต่างกันได้

3) สถาบันการศึกษา การได้รับคำอบรมสั่งสอนจากสถาบันต่างๆ ทางด้านการศึกษา ได้แก่ โรงเรียนระดับต่างๆ อาทิจ ระดับก่อนวัยเรียน อนุบาล ประถม มัธยม เตรียมอุดม จนถึงอุดมศึกษา สามารถทำให้เด็กมีเจตคติแตกต่างกันได้ เช่น ครูสอนเด็กว่า การสูบบุหรี่เป็นสิ่งไม่ดีเด็กย่อมมีแนวโน้มที่จะไม่ชอบบุหรี่ได้

4) การพักผ่อนหย่อนใจ ได้แก่ สถานเริงรมย์ต่างๆ อาทิ โรงภาพยนตร์ สถานโบว์ลิ่ง ฯลฯ รายการต่างๆ ทางวิทยุ โทรทัศน์ สิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติของเด็กมากจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะควบคุมรายการต่างๆ และเป็นการสร้างสรรค์ เพื่อทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อสิ่งต่างๆ อย่างถูกต้อง

จากองค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้เจตคติที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเจตคตินั้นเป็นไปเพื่อการทำนายพฤติกรรมและวางแผนทางป้องกันแก้ไขพฤติกรรมนั้นๆ อันเนื่องมาจากเจตคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลย่อมแสดงว่าบุคคลมีความรู้เป็นไปในแนวทางที่ดีหรือไม่ดีกับสิ่งนั้นมากน้อยเพียงใด และมีความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบสิ่งนั้นเพียงใด รวมทั้งเจตคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นยังเป็นเครื่องทนายว่าบุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะกระทำสิ่งนั้นในทิศทางใด ซึ่งจะเป็นแนวทางให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อบุคคลนั้นได้อย่างถูกต้อง และอาจเป็นแนวทางให้ผู้อื่นสามารถควบคุมพฤติกรรมของบุคคลนั้นด้วย

7.6 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมทางเพศทำให้วัยรุ่นมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากขึ้นและเร็วขึ้น โดยที่วัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงมีแนวโน้มที่จะยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากขึ้น

วรัญญ กุลดิลก (2541: 29) ศึกษาทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

จรรยา ดวงแก้ว (2539: 98-126) การศึกษาความรู้ เจตคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า การมีเจตคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมทางเพศจะเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าการมีเจตคติเชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศคือพฤติกรรมการดื่มสุรา การเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือกระตุ้นทางเพศการดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือ การกอดจูบ

ณัฐวี วิจิธรรม (2539: 78-79) ได้ศึกษาเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกัน มีเจตคติเกี่ยวกับผลของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสแตกต่างกัน โดยเพศชายจะมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสดีกว่าเพศหญิง

จุฬารัตน์ ห้าวหาญ (2539) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า นักเรียนชายมีเจตคติในทางเห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยเห็นด้วยว่า การมีเพศสัมพันธ์ถือเป็นการแสวงหาความสุขร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 28.10

ชุตินา ศรีแก้วนวล (2541: 96-97) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของนักศึกษาผู้ใหญ่ในเขตมิวนิช์ พบว่า เพศชายมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานในทางเห็นด้วยสูงกว่าเพศหญิง ทั้งในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกและด้านแนวโน้มที่จะปฏิบัติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน

สุรศักดิ์ เอี่ยมเก็บ (2541: 80-81) ได้ศึกษาเรื่องเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะสมรสด้วยของนักศึกษามหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาเพศชายมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในทางเห็นด้วยมากกว่านักศึกษาเพศหญิง เป็นที่น่าสังเกตว่า ผลการวิจัยโดยส่วนใหญ่ พบว่า เพศชายมีเจตคติในทางเห็นด้วยต่อการมีพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าเพศหญิง เมื่อวัยรุ่นมีเจตคติเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็เพิ่มขึ้นด้วย (ระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล. 2547: 67)

รานี ศิลปะชัย (2547) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษา โดยศึกษากรณีนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาวิทยาลัยเทคนิคแห่งหนึ่งในจังหวัดระยอง จำนวน 220 คน พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความสัมพันธ์ทางเพศ

แอน ทองคำ (2549) ได้ศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในเขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน พบว่า เจตคติเรื่องเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

วาสนา นิสโร (2550) การศึกษาพฤติกรรมทางเพศแบบเสรีของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา พบว่า เจตคติเรื่องเพศเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศแบบเสรีของนักศึกษามากที่สุด

สุมาลี สวยสะอาด (2550) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 412 คน พบว่า เจตคติต่อพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมของนักเรียน สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 70.70

พิมลณัฐ โขชนากาญจน์ (2552) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 150 คน พบว่า ผลที่สอดคล้องกันของเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศเป็นปัจจัยสำคัญอันดับแรก ที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส คิดเป็นร้อยละ 37.70

โรบินสัน; และบาสส์วิช (Robinson; & Balswich. 1972: 191-192) พบว่า นักศึกษามีแนวโน้มที่จะมีเจตคติที่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส จากการสำรวจในช่วงปี 1965 พบว่าร้อยละ 33.00 ของนักศึกษาชาย และ ร้อยละ 70.00 ของนักศึกษาหญิง เชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสนั้น ผิดศีลธรรมจรรยา

แม็คคาร์รี; และไรซ์ (McCarry; & Reiss. 1960) ได้ศึกษาเจตคติของผู้ใหญ่และนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอเมริกาต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส พบว่า ผู้ใหญ่มีเจตคติ

ต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสแตกต่างกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และเจตคติของผู้ชาย และผู้หญิงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสแตกต่างกัน และมีความแตกต่างกันระหว่างวัย แสดงให้เห็นว่า ชาวอเมริกามีเจตคติที่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานมากขึ้น จากผลการวิจัยของนักวิชาการในต่างประเทศทำให้เห็นว่า เพศ อายุ ที่แตกต่างกันจะมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าแนวโน้มวัยรุ่นทั่วโลกจะมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในทางเห็นด้วยเพิ่มขึ้น

เอ็กเกอร์ (Egger. 1993: 161) ได้ทำการศึกษาความรู้เจตคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน 4 แห่ง ในนิคารากัว จำนวน 451 คน พบว่า นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์คิดเป็นร้อยละ 64.00 โดยนักเรียนชายเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 90.00 นักเรียนหญิงเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 50.00 และอายุของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายอยู่ระหว่าง 10 – 21 ปี โดยเฉลี่ยอายุ 15 ปี ส่วนนักเรียนหญิงอายุระหว่าง 15 – 21 ปี โดยเฉลี่ย 17.40 ปี

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้สรุปงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ระบุความสัมพันธ์ของตัวแปรนำเสนอในรูปแบบเมทริกซ์ความสัมพันธ์ เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจความสัมพันธ์ของแต่ละตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนแสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 สรุปงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ระบุความสัมพันธ์ของตัวแปรนำเสนอในรูปแบบเมทริกซ์ความสัมพันธ์

ตัวแปร	พฤติกรรมทางเพศ	การอบรมเลี้ยงดู	การควบคุมตนเอง	ลักษณะมุ่งอนาคต อนาคต	การรับรู้บรรทัด ฐานในกลุ่มเพื่อน	เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ของ นักเรียน
พฤติกรรม ทางเพศ		งานวิจัยในประเทศ 4 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 6 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 3 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 2 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 3 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 5 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 15 เรื่อง งานวิจัยในต่าง ประเทศ 3 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 9 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 5 เรื่อง
การอบรม เลี้ยงดู	ณัฐฤดี สันทิพย์สมบูรณ์ . (2541); ตัม บัญรอด. (2550); วรณศิริ ปิ่นทอง. (2549); สุมาลี สวยสะอาด. (2550); Teevan, Jr. (1972); Nielsen, Limda. (1991); Mensch, Barbara s. and other. (1999); Will,T.A. (2007) Wattananonsakul. (2010)		งานวิจัยในประเทศ 1 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 3 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 4 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 3 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 3 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 2 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 4 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 4 เรื่อง

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	พฤติกรรมทางเพศ	การอบรมเลี้ยงดู	การควบคุมตนเอง	ลักษณะมุ่งอนาคต	การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน	เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
การควบคุมตนเอง	สุมาลี สวยสะอาด. (2550); ประพจน์ บุญมี.(2544); วรณศิริ ปิ่นทอง. (2549); Will,T.A. (2007) ; Wattananonsakul.(2010)	วรรณศิริ ปิ่นทอง. (2549); Rothbart,M.K.; & Ahadi, S.A. (1994); Wattananonsakul. (2010); Will,T.A. (2007)		งานวิจัยในประเทศ 4 เรื่อง งานวิจัยในต่างประเทศ 3 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 2 เรื่อง งานวิจัยในต่างประเทศ 3 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 3 เรื่อง งานวิจัยในต่างประเทศ 3เรื่อง
ลักษณะมุ่งอนาคต	ประพจน์ บุญมี (2544); สิริพรรณ บุรี. (2548); สุณิสา คำบึงกลาง. (2548); Wrigth. (1975); will,T.A. (2007); Xiaoming ;et al. (2000); Pan Chen. (2011);	ดวงเดือน พันธุมนาวิณ; และเพ็ญแข ประจณปัจฉินีก. (2524); พัชรินทร์. (2546); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548);	กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); จงรัก อินทร์เสวก. (2552); สุณิสา คำบึงกลาง. (2548); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); Will,T.A. (2007);		งานวิจัยในต่างประเทศ 2 เรื่อง	งานวิจัยในประเทศ 4 เรื่อง งานวิจัยในต่างประเทศ 4เรื่อง

ตาราง 2 (ต่อ)

ตัวแปร	พฤติกรรมทางเพศ	การอบรมเลี้ยงดู	การควบคุมตนเอง	ลักษณะมุ่งอนาคต อนาคต	การรับรู้บรรทัด ฐานในกลุ่มเพื่อน	เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ของ นักเรียน
การรับรู้ บรรทัด ฐานใน กลุ่มเพื่อน	wattananonsakul. (2010) พรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า. (2529); จุฑามาศ นุชนารถ. (2531); จันทรแรมทองศิริ. (2539); จุฬารัตน์ ห้าว หาญ. (2539); วิณา สายสูง (2541); พูนสุข ช้วยทอง; และคณะ. (2541); ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. (2541); ทวิวรรณ ชาลีเครือ. (2541); อนงค์ ชีระพันธ์. (2544)	สุมาลี สวยสะอาด. (2550); Nurmi. (1991); Will,T.A. (2007); wattananonsakul. (2010) พัชรินทร์. (2546); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); สุมาลี สวยสะอาด. (2550); will,T.A. (2007); wattananonsakul. (2010)	Whitaker; et al. (2000); wattananonsakul. (2010) สุนิสา คำบึงกลาง. (2548); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); will,T.A. (2007); Whitaker; et al. (2000); wattananonsakul. (2010)			งานวิจัยในประเทศ 5 เรื่อง งานวิจัยใน ต่างประเทศ 4เรื่อง

ตัวแปร	พฤติกรรมทางเพศ	การอบรมเลี้ยงดู	การควบคุมตนเอง	ลักษณะมุ่งอนาคต อนาคต	การรับรู้บรรทัด ฐานในกลุ่มเพื่อน	เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ของ นักเรียน
เจตคติต่อ การมีเพศ สัมพันธ์ ของ นักเรียน	วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์. (2546); ดารุณี ภุชณสุวรรณศรี. (2546); ระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล. (2547); สุมาลี สวอาด. (2550); Brown B.B. (1982); Dacey; & Kenny. (1997); wattananonsakul. (2010) จรรยา ดวงแก้ว. (2539); วรัญญู กุลดิลก. (2541); ระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล. (2547); สิทธิพงศ์ วงศ์วิ วัฒน์.(2548); สิริพรรณ บุรี. (2548); วาสนา นิสโร. (2550); สุมาลี สว	ดวงเดือน พันธุม นาวัน (2536: 27- 31); พชรินทร์. (2546); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); สุมาลี สวอาด. (2550);	จินตนา พิงโพธิ์. (2547); สุณิสา คำบึงกลาง. (2548); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); will,T.A. (2007); Whitaker; et al. (2000);	จินตนา พิงโพธิ์. (2547); กรภัทร วรเชษฐ์. (2548); สุณิสา คำบึงกลาง. (2548); สิริพรรณ บุรี. (2548);	วัฒนา พุ่มเล็ก. (2535); สุชาติพิย แสงวัฒนกุล. (2536); แสง อัมพา. (2539); สุณิสา คำบึงกลาง. (2548); ญัฐกานต์ อมาตกุล. (2554);	

ตัวแปร	พฤติกรรมทางเพศ	การอบรมเลี้ยงดู	การควบคุมตนเอง	ลักษณะมุ่งอนาคต อนาคต	การรับรู้บรรทัด ฐานในกลุ่มเพื่อน	เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ของ นักเรียน
	สอาด.(2550); วราพร บุญ ยะธาน (2550); พิมลณัฐ โชคนากาญจน์. (2552); Moore; & Rosenthal. (1993); Egger. (1993: 161); Utomo Iwu (Budi) Dwisetyai. (1997) Will,T.A. (2007). Xiaoming; et al. (2000); Wattananonsakul. (2010)	Sears.(1957: 60); Teevan Jr. (1972); Will,T.A. (2007); Wattananonsakul. (2010)	Wattananonsakul. (2010)	Mindick, (1977); Gilchrist, (1987); Nurmi. (1991); Whitaker; et al. (2000)	Decoster. (1981); Podhisita ; & Pattaravanich. (1995: 51-100); Subsinghe Chandrika. (1998); David. (1971 : 5789-A)	

หมายเหตุ : ได้แนวทแยงเป็นชื่อนักวิจัยและปีที่เผยแพร่ เหนือแนวทแยงเป็นจำนวนงานวิจัยที่เผยแพร่ในประเทศและในต่างประเทศ

8. สรุปความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งหมดในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พัฒนาเป็นโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ประเด็นแรกที่ได้ทราบจากงานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า วัยรุ่นในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย จากข้อมูลการสำรวจสถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน โดยสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กระทรวงสาธารณสุข พบว่า อายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทยมีแนวโน้มลดลงเป็นลำดับมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 โดยวัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุระหว่าง 18-19 ปี (กระทรวงสาธารณสุข. 2555: 1) ส่วนการศึกษาของปวีณา สายสูง (2541: บทคัดย่อ) เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่า นักศึกษาชายเริ่มมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 16.7 ปี ส่วนนักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุเฉลี่ย 17.8 ปี และทวิวรรณ ชาลีเครือ (2541: 22-28) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นในสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า อายุเฉลี่ย ของนักเรียนเมื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก คือ 15.71 ปี ต่อมาในปี พ.ศ. 2552 อายุเริ่มแรกของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นลดลงเหลือ 15 – 16 ปี (กระทรวงสาธารณสุข. 2555: 1)

ประเด็นต่อมาคือ ความแตกต่างระหว่างกลุ่มเพศชายและเพศหญิงในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิจัยของอรอุษา จันทวิรุจ (2544 : 116-120) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 250 คน เป็นนักเรียนชาย 213 คน นักเรียนหญิง 237 คน พบว่า นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 79.30 ในขณะที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ คิดเป็นร้อยละ 55.30 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ถึงร้อยละ 75.00 ซึ่งสูงกว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 63.40 สอดคล้องกับการศึกษาของ ปรีมา อภิโชตกร (2551: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาอิทธิพลของสื่อลามกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา กลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษา จังหวัดเชียงใหม่พบว่ากลุ่มนักศึกษามัธยมตอนปลายที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน

จากการงานวิจัยในข้างต้นเป็นที่น่าสังเกตว่า ช่วงอายุของการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นโดยส่วนใหญ่อยู่ในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความเสี่ยงต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อีกทั้งเพศชายมีพฤติกรรมทางเพศที่สูงกว่าเพศหญิง แต่เพศหญิงกลับได้รับผลกระทบมากกว่าเพศชาย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การศึกษาในครั้งนี้ โดยสรุปผู้วิจัยได้มุ่งศึกษาพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นโดยศึกษาจากการทบทวนเอกสารงานวิจัยที่เป็นข้อมูลเชิงประจักษ์ แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งหลายในโมเดลเพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ ผู้วิจัยรายงานผลการวิจัยตามความสัมพันธ์ของตัวแปรต่างๆ ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ดังนี้

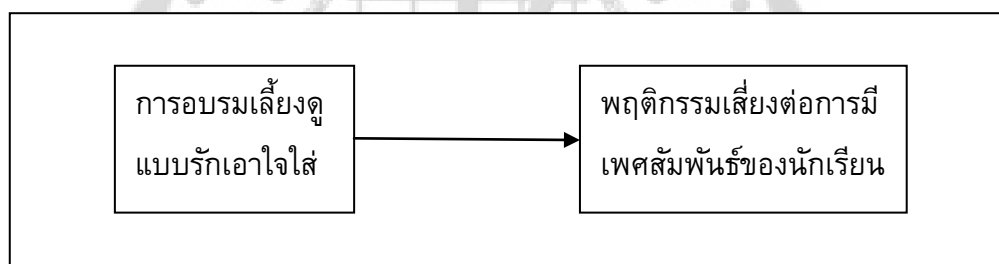
8.1 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีผู้วิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ศึกษาในประเด็นเดียวกันดังนี้ โดยสกอล วรเจริญศรี (2545) การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยพาณิชยการสังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพฯ จำนวน 708 คน พบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น สอดคล้องกับผลการวิจัยของพนาวดี จันทนา (2547) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย กลุ่มตัวอย่าง 236 คน พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ต่อมาวรรณศิริ ปิ่นทอง (2549: บทคัดย่อ) ศึกษา กลุ่มตัวอย่างเด็กชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในสายสามัญสังกัดกรมสามัญศึกษาและนักเรียนระดับชั้นวิชาชีพปีที่ 1-3 ในสายอาชีวศึกษาสังกัดคณะกรรมการอาชีวศึกษา ภาคการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 400 คนที่ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนสามารถทำนายพฤติกรรมทางเพศได้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของตัม บุนรอด (2550: บทคัดย่อ) พบว่า การให้ความรักความเอาใจใส่ของบิดามารดาก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น จากผลการวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศของเอรี่ และคณะ (Ary; et al. 1999: 217-230) ได้ศึกษาในเรื่องพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่น: อิทธิพลของพ่อแม่และกลุ่มเพื่อน จากวัยรุ่นจำนวน 204 คน พบว่า บรรยากาศในครอบครัวไม่ดี กล่าวคือ มีความขัดแย้งภายในครอบครัวและความดูแลเอาใจใส่ในการดูแลบุตรระดับต่ำมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เช่นเดียวกันกับการศึกษาของเมนส์ (Mensch; et al. 1999: 89) ได้ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในประเทศเคนยา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่นชายและหญิงที่มีอายุระหว่าง 12-19 ปี จำนวน 600 คน ซึ่งกำลังศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาจำนวน 33 โรงเรียน จาก 3 ตำบลของประเทศเคนยา พบว่า ครอบครัวและโรงเรียนไม่มีอิทธิพลต่อการมีเพศ

สัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นชาย แต่มีความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนวัยรุ่นหญิง การปลูกฝังการเลียนแบบบทบาททางเพศแห่งความเป็นแม่จากมารดา และการสนับสนุนของบิดา และมารดามีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นหญิง และการศึกษาของ เนลสัน (Nielsen. 1991: 181-182) พบว่า กระบวนการอบรมขัดเกลาทางสังคมของบิดามารดาในการเป็นตัวแทนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศมีส่วนสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของบุตรเป็นอย่างมาก เช่นเดียวกับงานวิจัยของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) การศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องการใช้สารเสพติดและพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาขึ้นอยู่กับโปรแกรมการวางแผนป้องกัน ชื่อว่า Strong African-American Families (SAAF) โดยศึกษาวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในพื้นที่ที่มีเศรษฐกิจฐานะทางสังคมต่ำหรือในพื้นที่ชุมชนชนบท ซึ่งอาจถูกแบ่งแยกไปโดยสภาพพื้นที่ที่ห่างไกล และเป็นไปได้ที่จะเกิดการแบ่งแยกตามเชื้อชาติของตน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่มีความสัมพันธ์ทางตรงและทางอ้อมและทำให้เกิดทั้งพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

ภาพประกอบ 3 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

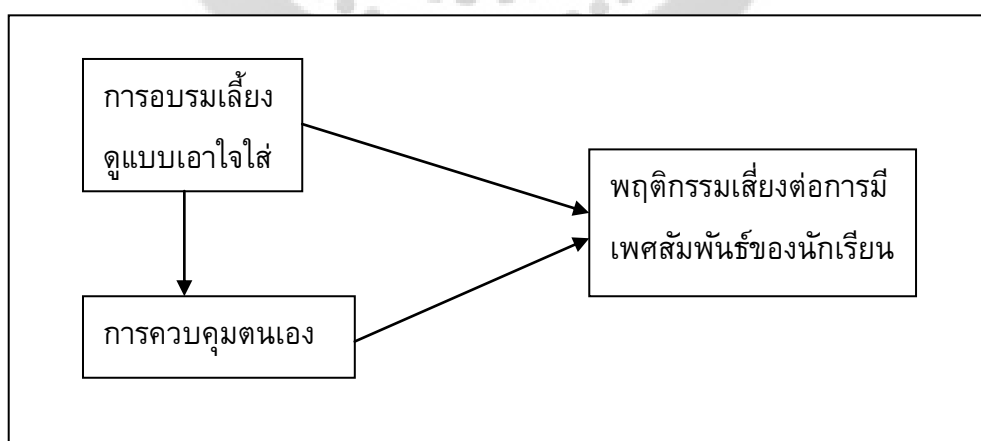
8.2 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มีผู้วิจัยทั้งในและต่างประเทศที่ศึกษาในประเด็นเดียวกันดังนี้ โดยพนอวดี จันทนา (2547) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย กลุ่มตัวอย่าง 236 คน พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งการควบคุมตนเอง และความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณศิริ ปิ่นทอง (2549: บทคัดย่อ) ที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างเด็ก

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ในสายสามัญสังกัดกรมสามัญศึกษาและนักเรียนระดับชั้นวิชาชีพปีที่ 1–3 ในสายอาชีวศึกษาสังกัดคณะกรรมการอาชีวศึกษาภาคการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 400 คน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและการควบคุมตนเองร่วมกันทำนายพฤติกรรมทางเพศ และการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศ จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างในช่วงวัยเดียวกัน

นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาในต่างประเทศของโรบาร์ท; และอาดี (Rothbart; & Ahadi. 1994: 55 - 66) ที่ศึกษาพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ พบว่า ตัวแปรหนึ่งที่ส่งผลต่อการควบคุมตนเองของวัยรุ่นคือการสนับสนุนจากครอบครัว โดยการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการควบคุมตนเอง โดยที่ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบและเป็นตัวแปรทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ (สุมาลี สวesda. 2550: 69) สอดคล้องกับการศึกษาของวิลล์; และคณะ (Will; et al. 2007) การศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องการใช้สารเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาขึ้นอยู่กับโปรแกรมการวางแผนป้องกัน ชื่อว่า Strong African-American Families (SAAF) โดยศึกษาวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในพื้นที่ที่มีเศรษฐกิจฐานะทางสังคมต่ำหรือในพื้นที่ชุมชนชนบท ซึ่งอาจถูกแบ่งแยกไปโดยสภาพพื้นที่ที่ห่างไกล และเป็นไปได้ที่จะเกิดการแบ่งแยกตามเชื้อชาติของตน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีความสัมพันธ์กับการควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ ตามโมเดลพฤติกรรมทางเพศ

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

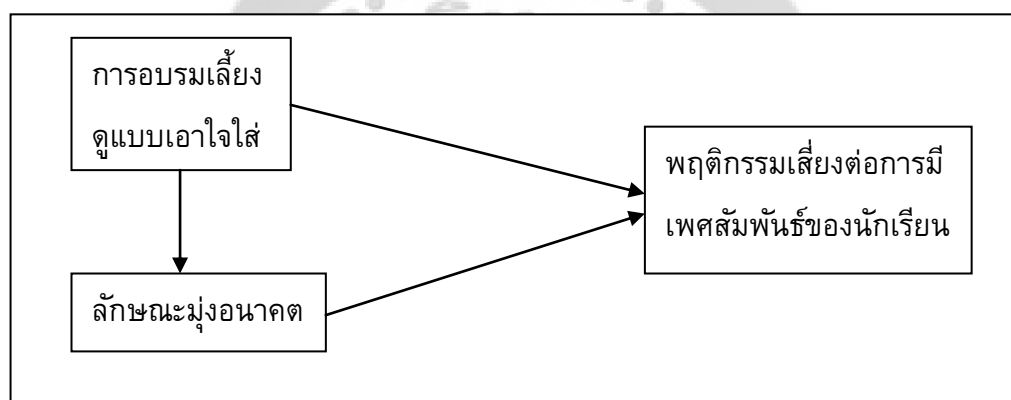

ภาพประกอบ 4 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธะระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยการศึกษาของเพ็ญแข ประจณปัจฉนิก (2527) พบว่า บทบาทของครอบครัว บิดามารดาต้องทำตนเป็นต้นแบบที่ดี โดยใช้วิธีการปลูกฝังให้เป็นผู้มุ่งอนาคต โดยใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนแบบใช้เหตุผล และใช้วิธีปานกลางสม่ำเสมอคงเส้นคงวา จากนั้นฝึกหัดการใช้เหตุผลและการคาดการณ์ล่วงหน้า ควรเริ่มจากสิ่งที่เป็นเรื่องง่ายๆ และเริ่มยากขึ้นเรื่อยๆ เช่น การวางแผนการเรียน ต่อมาคือการศึกษาต่อ และการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของตนเอง

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

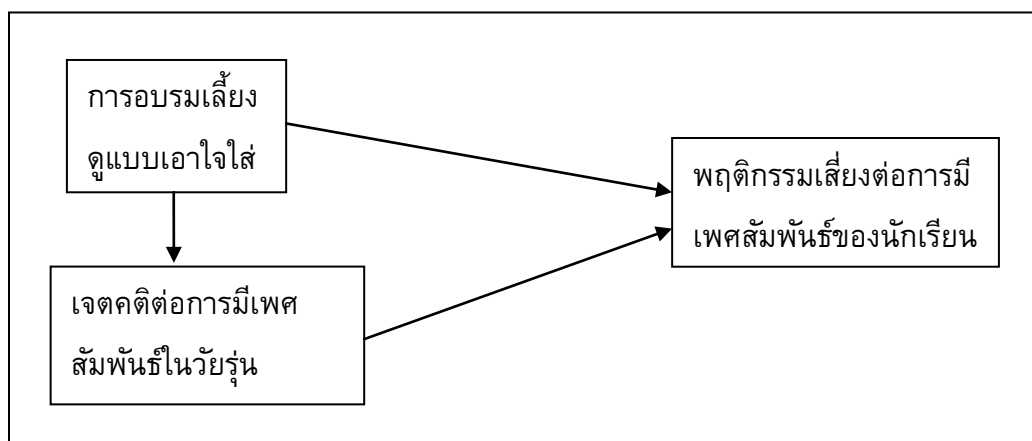
ภาพประกอบ 5 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธะระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีผู้ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสัมพันธ์ภายในครอบครัว (ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. 2545) นอกจากนี้ การศึกษาของพัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์ (2546: 12) ที่ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อน

สมรสของวัยรุ่น พบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

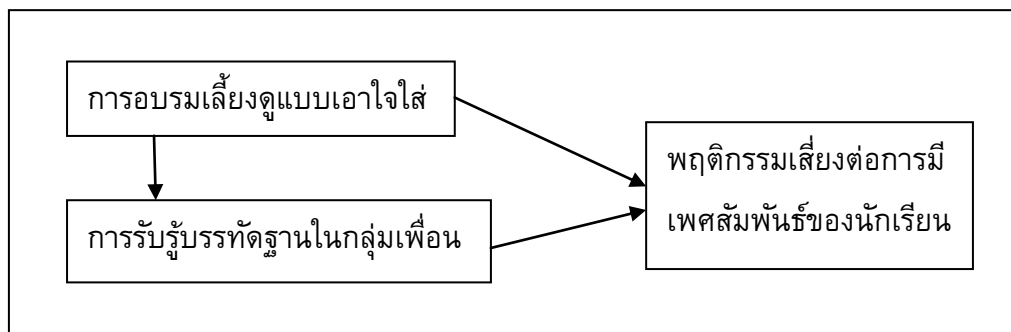

ภาพประกอบ 6 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.5 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน นิฐินันท์ วิชัยรัมย์ (2545) การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบกับการคล้อยตามกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับผลการวิจัยของสุมาลี สวยสะอาด (2550) ที่ศึกษาปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพฯ พบว่า ตัวแปรลักษณะทางสังคมและลักษณะทางจิต สามารถร่วมกันทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนได้ร้อยละ 70.70 โดยตัวแปรอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน และการอบรมเลี้ยงดูทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ เช่นเดียวกับงานวิจัยของสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2552: 30) ที่พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ในการเชื่อมโยงระหว่างครอบครัวกับกลุ่มเพื่อนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

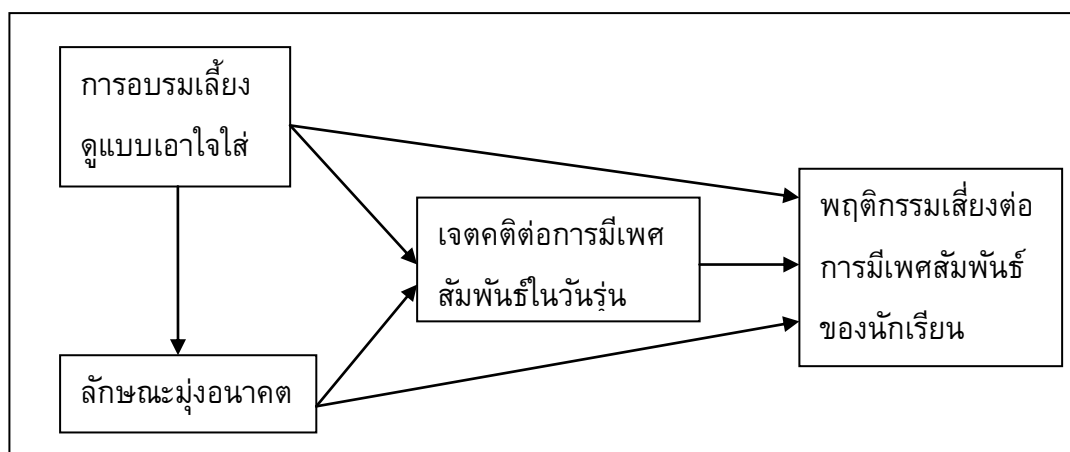

ภาพประกอบ 7 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.6 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยสกล วรเจริญศรี 2545 ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ปีที่ 2 วิทยาลัยพานิชการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 708 คน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น คือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ และบรรยากาศในครอบครัว โดยบรรยากาศในครอบครัวมีความสำคัญในการส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาคือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาของพัชรินทร์ วินัยกุลพงศ์ (2546: 12) ที่ศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดากับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่น พบว่า การอบรมเลี้ยงดูมีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส และการศึกษาของเพ็ญแข ประจวบจันทร์ (2527) พบว่า บทบาทของครอบครัว บิดามารดาทำตนเป็นต้นแบบที่ดี โดยใช้วิธีการปลูกฝังให้เป็นผู้มุ่งอนาคต โดยใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน แบบใช้เหตุผล และใช้วิธีปานกลางสม่ำเสมอ คงเส้นคงวา จากนั้นฝึกหัดการใช้เหตุผลและการคาดการณ์ล่วงหน้า ควรเริ่มจากสิ่งที่เป็นเรื่องง่ายๆ และเริ่มยากขึ้นเรื่อยๆ เช่น การวางแผนการเรียน ต่อมาคือการศึกษาต่อ และการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของตนเอง

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

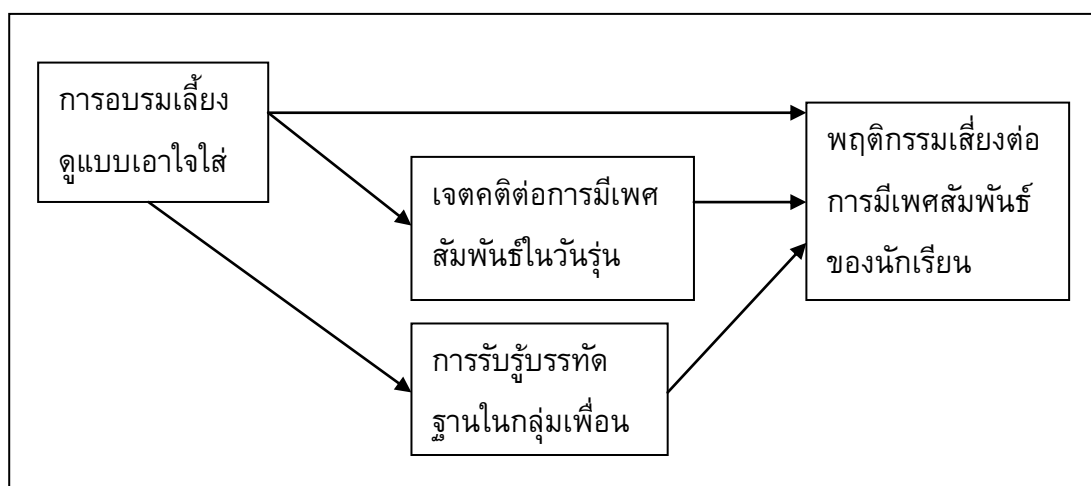

ภาพประกอบ 8 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวันรุ่น ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.7 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวันรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธะระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวันรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ในปี พ.ศ. 2545 มีผู้วิจัยได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์, 2545) และในปีเดียวกัน สกล วรเจริญศรี (2545) ได้การศึกษปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 วิทยาลัยพาณิชการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพฯ จำนวน 708 คน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น คือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศ การใช้เวลาว่างร่วมกับเพื่อน และบรรยากาศในครอบครัว โดยบรรยากาศในครอบครัวมีความสำคัญในการส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นเป็นอันดับที่หนึ่ง รองลงมาคือ เจตคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศและการใช้เวลาว่างร่วมกับเพื่อน

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

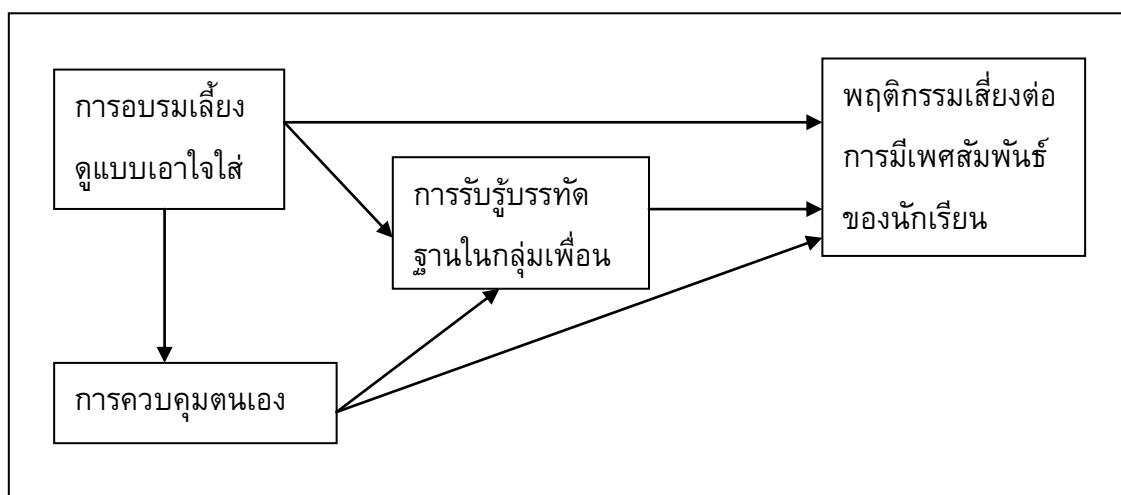

ภาพประกอบ 9 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวันรุ่น การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.8 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่ามีการศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวันรุ่นในเรื่องการใช้สารเสพติด และพฤติกรรมทางเพศ โดยการศึกษาขึ้นอยู่กับภายใต้โปรแกรมการวางแผนป้องกัน ชื่อว่า Strong African- American Families (SAAF) โดยศึกษาวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในพื้นที่ที่มีเศรษฐกิจสถานะทางสังคมต่ำหรือในพื้นที่ชุมชนชนบท ซึ่งอาจถูกแบ่งแยกไปโดยสภาพพื้นที่ที่ห่างไกล และเป็นไปได้ที่จะเกิดการแบ่งแยกตามเชื้อชาติของตน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเองและการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ (Wills; et al. 2007)

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

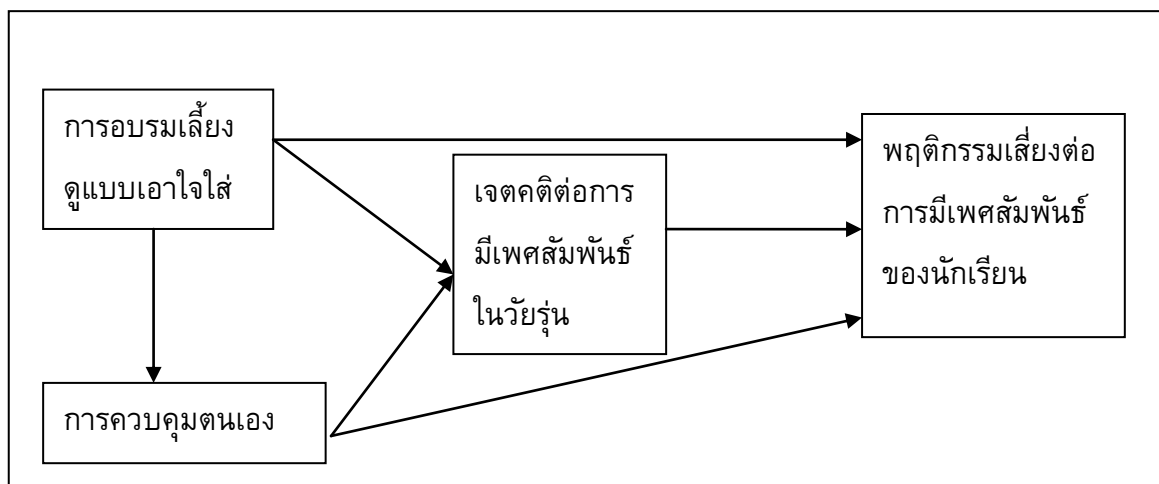

ภาพประกอบ 10 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.9 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธะระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีการศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุสามารถอธิบายความแปรปรวนของ ลักษณะมุงอนาคตของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 56.00 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดคือเจตคติต่อการเรียนรู้ รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล และปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อการลักษณะมุงอนาคต คือ การควบคุมตนเอง (กรภัทร วรเชษฐ์. 2548: 19) จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดู การควบคุมตนเอง และเจตคติ มีความสัมพันธ์กันมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน โดยการศึกษาของวิลล์; และคณะ (Will; et al. 2007) ศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูสัมพันธ์ของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

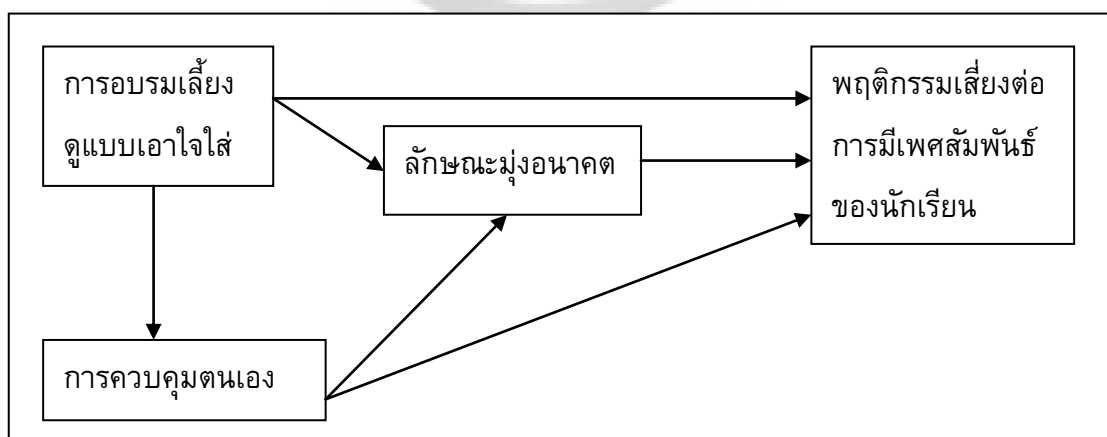
ภาพประกอบ 11 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.10 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง

ลักษณะมุงอนาคตและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

กรภัทร วรเชษฐ์ (2548: 19) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ สามารถอธิบายความแปรปรวนของ ลักษณะมุงอนาคตของนักเรียนคิดเป็นร้อยละ 56.00 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุด คือ เจตคติต่อการเรียนรู้ รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลและปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อการลักษณะมุงอนาคต คือ การควบคุมตนเอง

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

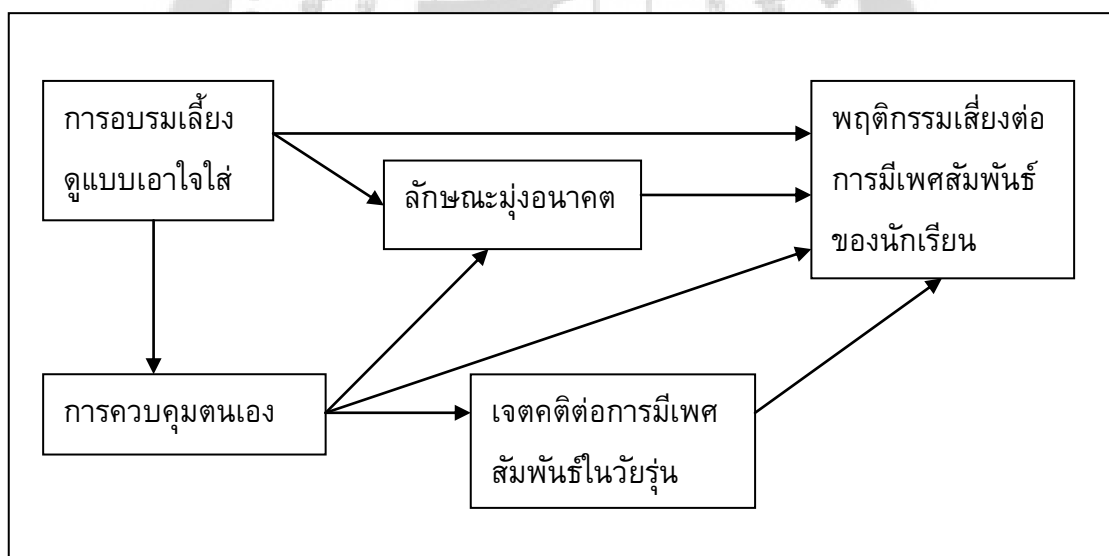

ภาพประกอบ 12 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุงอนาคตและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.11 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

กรภัทร วรเชษฐ์ (2548: 19) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ สามารถอธิบายความแปรปรวนของ ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 56.00 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุด คือ เจตคติต่อการเรียนรู้ รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล และปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อการลักษณะมุ่งอนาคต คือ การควบคุมตนเอง จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การอบรมเลี้ยงดู การควบคุมตนเอง และเจตคติ มีความสัมพันธ์กันมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน โดยการศึกษาของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

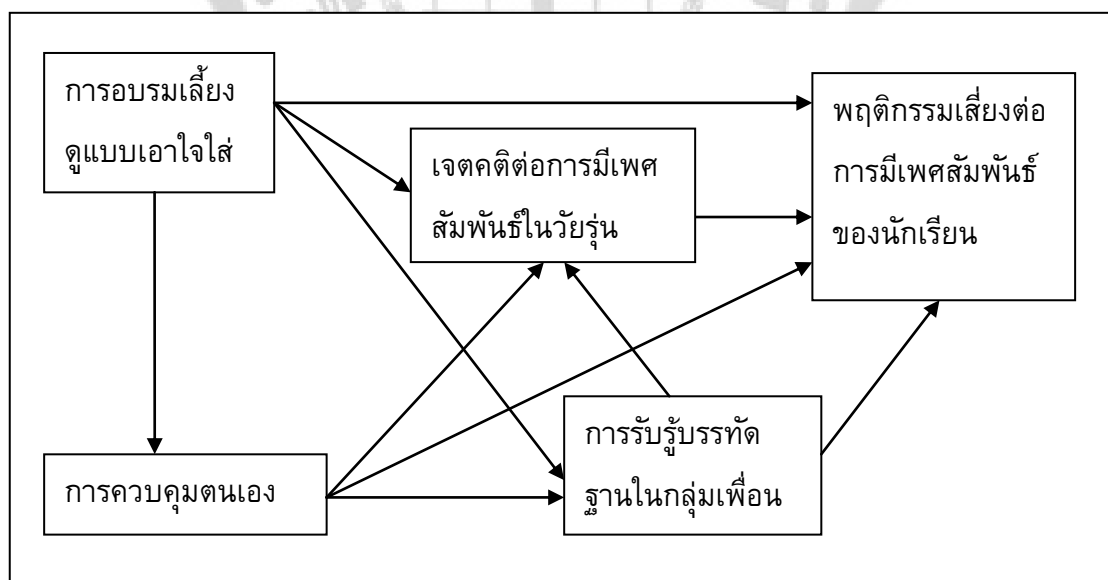
ภาพประกอบ 13 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.12 ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

สุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง 325 คน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ซึ่งการศึกษาของประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้น การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

นอกจากนี้ มีการศึกษาในต่างประเทศของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ศึกษาโดยการทดสอบโมเดลทางทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนในวัยรุ่นในเรื่องพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ

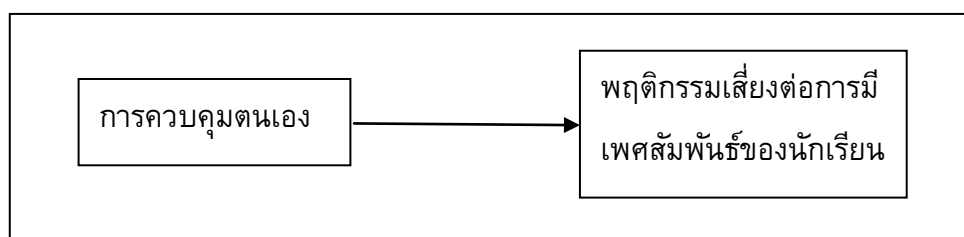
จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

ภาพประกอบ 14 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.13 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

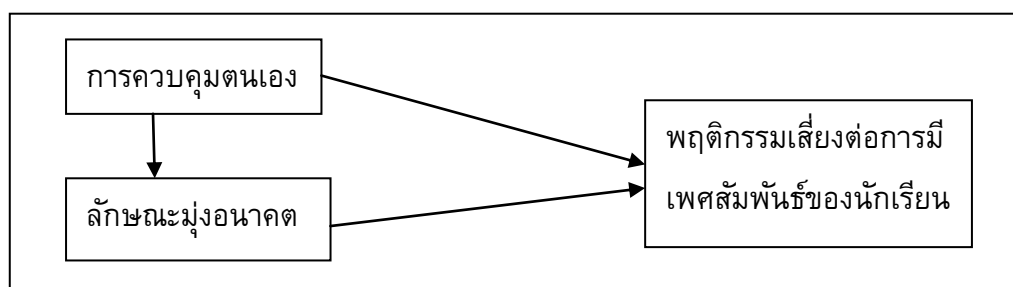
พนอวดี จันทนา (2547) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย กลุ่มตัวอย่าง 236 คน พบว่า การควบคุมตนเองเป็นตัวแปรอันดับแรกที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ถึงร้อยละ 26.0 เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

ภาพประกอบ 15 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.14 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า การมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของณราภ ระวะใจ (2554) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศเพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

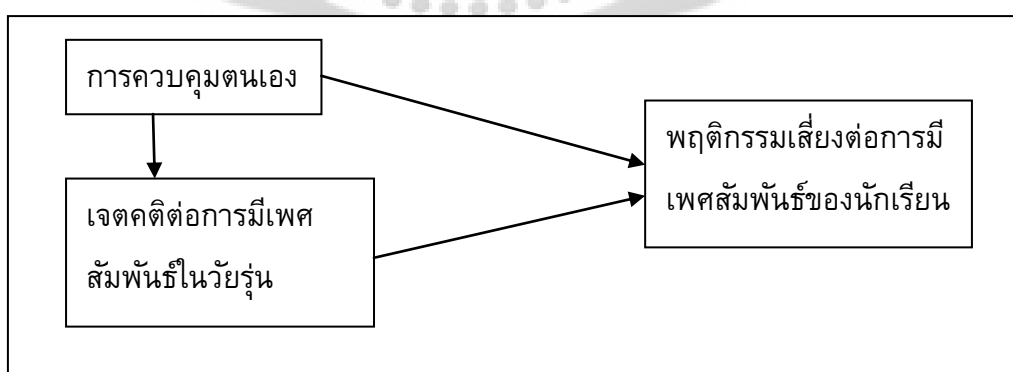

ภาพประกอบ 16 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.15 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

พนอวดี จันทนา (2547) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย กลุ่มตัวอย่าง 236 คน พบว่า การควบคุมตนเอง ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 33.50 โดยการควบคุมตนเองเป็นตัวแปรอันดับแรกที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการ สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ถึงร้อยละ 26.10 ตัวแปรต่อมา คือ ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 4.50 ซึ่งการควบคุมตนเอง และความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 31.1

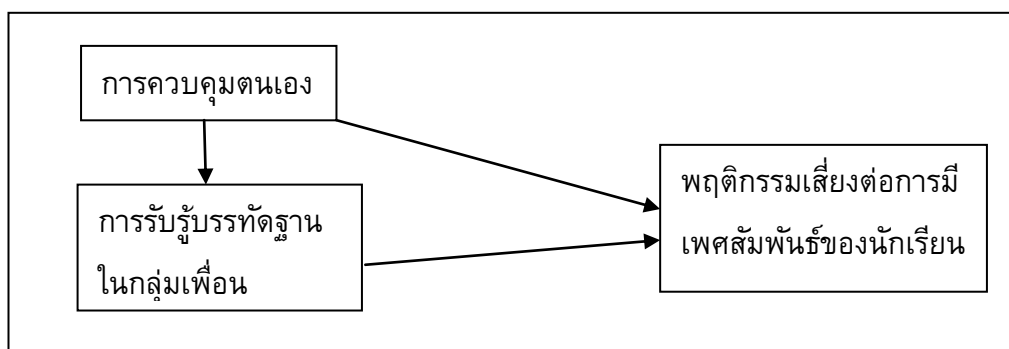
เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

ภาพประกอบ 17 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเอง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.16 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

สุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง 325 คน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

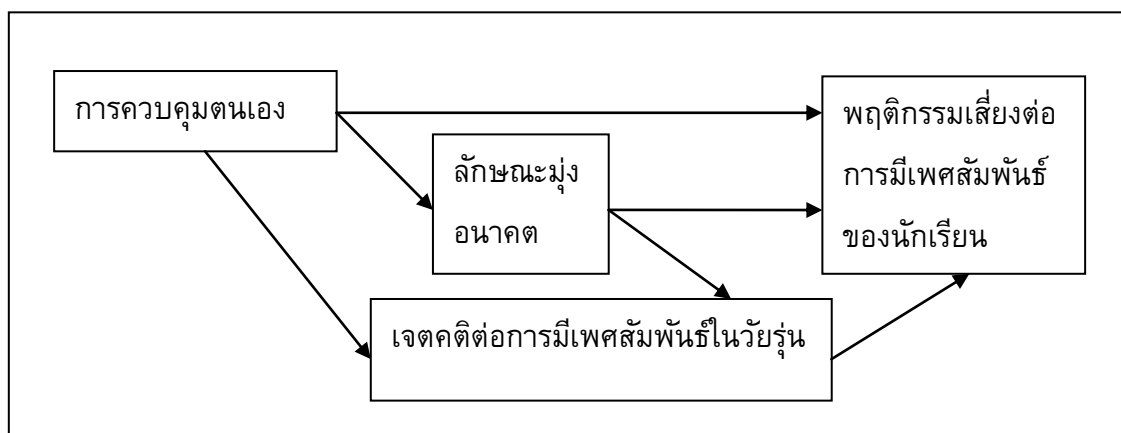

ภาพประกอบ 18 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.17 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยงานวิจัยของสุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี พบว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้น การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน นอกจากนี้มีงานวิจัยในต่างประเทศของไวทาเกอร์; และคณะ (Whitaker; et al. 2000: abstract) พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติในแง่ร้ายมาก ก็จะมีการควบคุมตนเองได้น้อย หากมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ก็อาจเกิดพฤติกรรมเสี่ยงมาก

ขึ้น จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

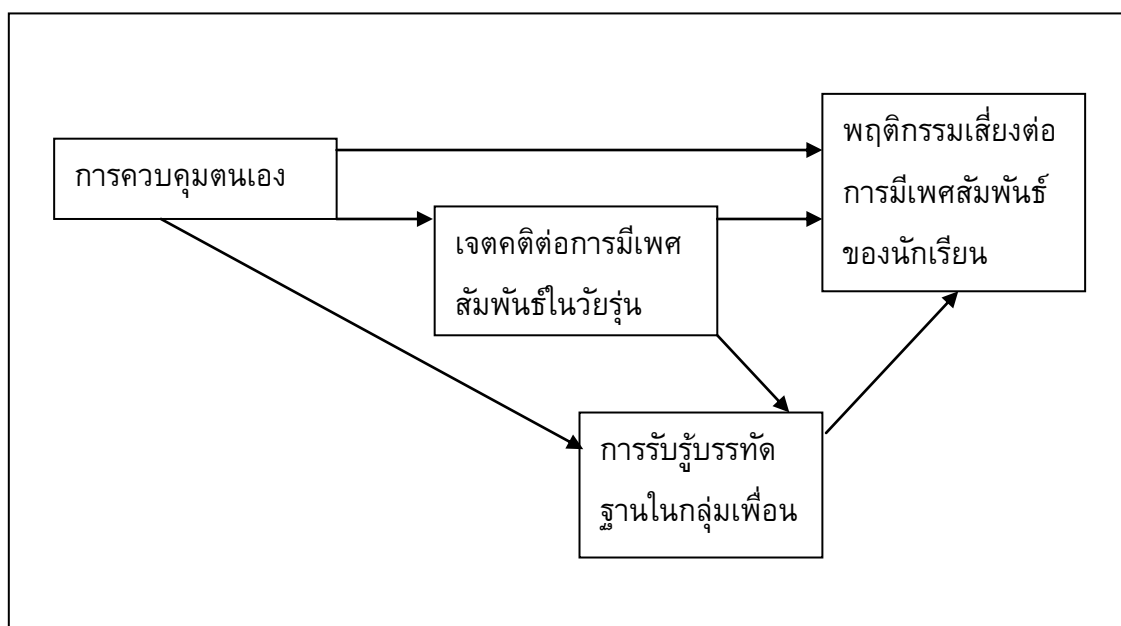

ภาพประกอบ 19 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.18 ความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างการควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยการศึกษาของ ญิฉินันท์ วิชัยรัมย์ (2545) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ โดยความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ และการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 กลุ่มตัวอย่าง 325 คน พบว่า การควบคุมตนเองและสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ดังนั้น การควบคุมตนเอง การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

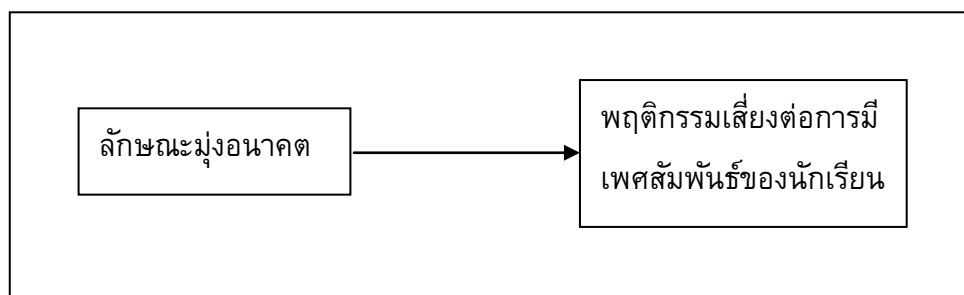

ภาพประกอบ 20 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.19 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุ่งอนาคต และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยประพจน์ บุญมี (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบทจังหวัดสระบุรี โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต และการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังมีการศึกษาในต่างประเทศของเชิน (Chen. 2011: 45) ศึกษาเยาวชนเกี่ยวกับสุขภาวะของวัยรุ่นและผลกระทบของการปรับตัวในอนาคต การพัฒนา และการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า วัยรุ่นที่มีการลักษณะมุ่งอนาคตหรือไม่จะมีเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของเซี่ยหมิง (Xiaoming. 2000) ที่พบว่า วัยรุ่นที่มีลักษณะมุ่งอนาคตเชิงบวก จะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

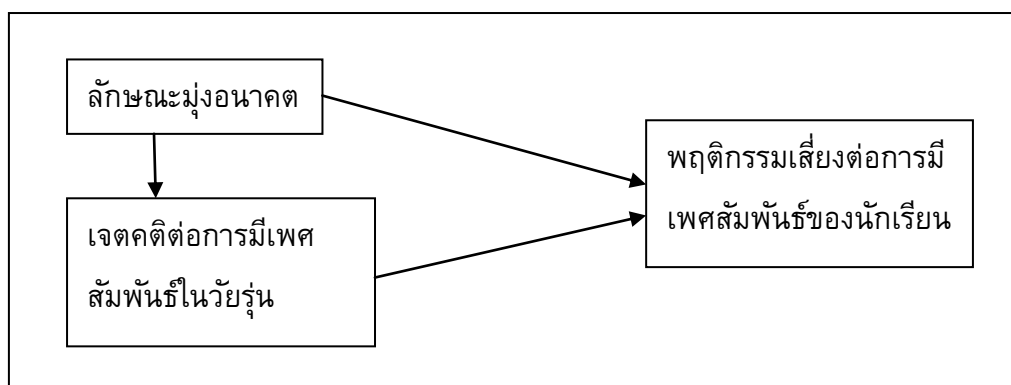
ภาพประกอบ 21 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างลักษณะมุงอนาคตกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.20 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะมุงอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธระหว่างลักษณะมุงอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ในปี พ.ศ. 2548 มีผู้วิจัยที่ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา เขตปทุมณฑล กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง 275 คน พบว่า ลักษณะมุงอนาคตเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ โดยปัจจัยนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ได้ (สิริพรรณ บุรี, 2548) และในปีเดียวกัน สุณิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวข้องกับการพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 325 คน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศมากที่สุดคือ ลักษณะมุงอนาคต จากผลการวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ลักษณะมุงอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของเซา์หมิง (Chen, 2011: 45; อ้างอิงจาก xiaoming; et al. 2000) พบว่า วัยรุ่นที่มีลักษณะมุงอนาคตเชิงบวกจะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น และสอดคล้องกับผลการวิจัยของมินดิกส์ (Mindick, 1977) ที่พบว่า วัยรุ่นที่มีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตสูงก็จะมีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งในตัวแปรส่งผ่านแต่ละตัวมีความสัมพันธ์ทางตรงต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อีกด้วย

จากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

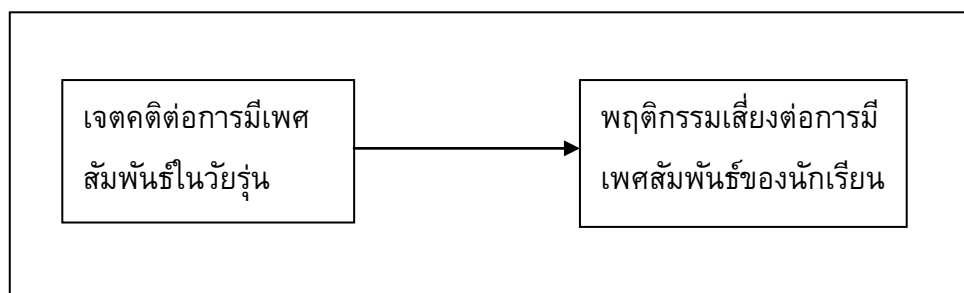

ภาพประกอบ 22 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างลักษณะมุงอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.21 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธระหว่างเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ สอดคล้องกับผลการวิจัยของระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล (2547: บทคัดย่อ) พบว่า เมื่อวัยรุ่นมีเจตคติเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็เพิ่มขึ้น และในปีเดียวกันมีการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย กลุ่มตัวอย่าง 236 คน พบว่า ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นสามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ถึงร้อยละ 4.50 (พนอดี จันทนา. 2547) ในปีต่อมาได้มีการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพฯ ของ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 98) พบว่า ยิ่งนักเรียนหญิงมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นที่สูงหรือในเชิงเห็นด้วยมาก แนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์ก็จะสูงมากเท่านั้น

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

ภาพประกอบ 23 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.22 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

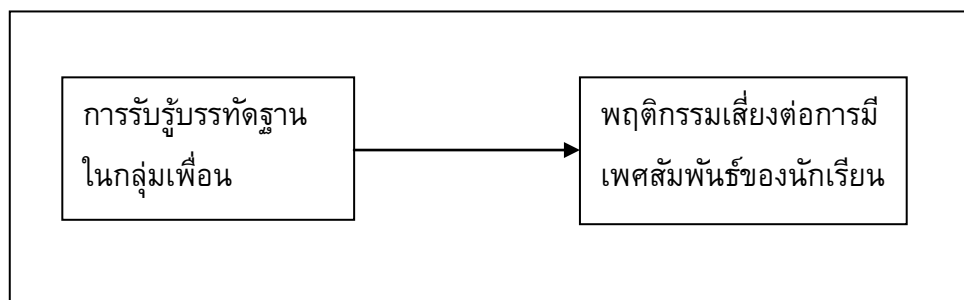
จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในช่วง 10 กว่าปีที่ผ่านมา มีผู้ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนไว้หลายท่านด้วยกัน โดยในปี พ.ศ. 2539 จุฬารัตน์ ห้าวหาญได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ พบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชาย หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2541 มีการศึกษาของขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์ ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงที่ศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอุดรธานี พบว่า การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์จะมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิง (ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. 2541) จากผลการวิจัยทั้งสองงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น ที่มีกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันในด้านเพศ กลับพบว่า อิทธิพลในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิง ในปีเดียวกันนี้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ พบว่า เพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์กับคนรักมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ (ทวีวรรณ ชาลีเครือ. 2541) สอดคล้องกับผลการวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น

นอกจากนี้ในช่วงปี พ.ศ. 2544 – 2546 มีนักวิจัยหลายท่านได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี กลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า อิทธิพลจากเพื่อนพ่อแม่ /ผู้ปกครองและครู มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

สอดคล้องกับงานวิจัยของอนงค์ ชีระพันธ์ (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า ลักษณะเพื่อนที่คบมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ เช่นเดียวกับกับงานวิจัยของณิฉันทน์ วิชัยรัมย์ (2545) ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกสูงกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ จากผลการวิจัยที่กล่าวมานี้แสดงให้เห็นว่า อิทธิพลในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในปีเดียวกัน สกล วรเจริญศรี 2545 การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 2 วิทยาลัยพาณิชการ สังกัดกรมอาชีวศึกษา กรุงเทพฯ จำนวน 708 คน พบว่า พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใช้เวลาว่างร่วมกับเพื่อน ในปีต่อมา ณัฐพร สายพันธ์ (2546) ศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร พบว่า ลักษณะของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นถึงความต่อเนื่องในการศึกษาประเด็นนี้ และในปีเดียวกันนี้เอง วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์ (2546) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อนสนิทที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่น การนัด และอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม พบว่า การนัดเป็นพฤติกรรมทางสังคมเป็นโอกาสให้กลุ่มเพื่อนหรือเพื่อนต่างเพศได้มีโอกาสเข้ามาทำกิจกรรมมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมร่วมกันโดยไม่มีสมาชิกในครอบครัว นอกจากการมีนัดจะมีระหว่างคู่ชายหญิงแล้ว ยังรวมไปถึงการนัดพบระหว่างกลุ่มเพื่อนเพื่อร่วมกิจกรรมกันทางสังคมแบบเป็นกลุ่มเฉพาะของตนเองเท่านั้น (Dacey; & Kenny. 1997) ซึ่งเป็นการศึกษาประเด็นเดียวกันแต่ศึกษาลักษณะที่แตกต่างกัน โดยเจาะลึกพฤติกรรมเสี่ยงของเพื่อนสนิทที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่น

ต่อมาจิตติพร อิงคถาวรวงศ์; สุรีย์พร กฤษเจริญ; กัญจน์ พลอินทร์; และคณะ (2550) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่าง 500 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 9.30 เคยมีเพศสัมพันธ์ ส่วนใหญ่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปี ร้อยละ 28.30 อายุน้อยที่สุดที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ อายุ 12 ปี โดยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับคนรักพบถึงร้อยละ 89.10 โดยมีเหตุผลว่าเพื่อนจะมีอิทธิพลในการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์หลังการดื่มแอลกอฮอล์และงานวิจัยของณรรภาพ ระวะใจ (2554) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่แตกต่างกัน จะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมป้องกันเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เช่นเดียวกับการศึกษาของกานต์ อมาตกุล (2554) ที่ศึกษาสาเหตุที่ทำให้นักเรียนหรือนักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร กลุ่มตัวอย่างคือ กลุ่มนักเรียนนักศึกษาหญิง จำนวน 5 คนที่มีอายุ 16–20 ปี และกำลังศึกษาอยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า

ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความเชื่อและค่านิยมทางเพศคือ อิทธิพลกลุ่มเพื่อน จากผลการวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้นแสดงให้เห็นช่วงอายุที่มีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ และความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

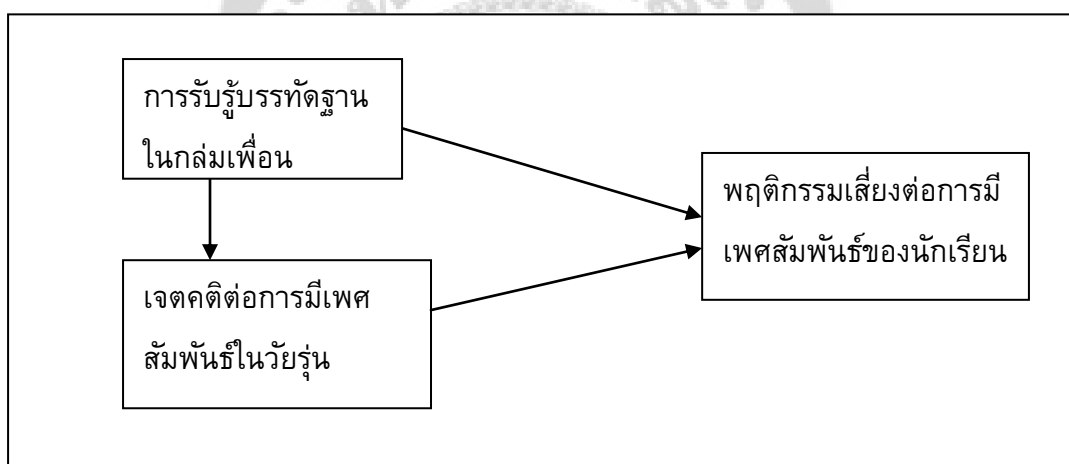

ภาพประกอบ 24 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

8.23 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธะระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ในปี พ.ศ. 2535 มีการศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและเพื่อนมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน (วัฒนา พุ่มเล็ก. 2535: 97) และในปีต่อมาได้มีการศึกษาในประเด็นเดียวกัน แต่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันในช่วงอายุของสุรชาติพย์ แสงวัฒนกุล (2536: 74-75) ที่ศึกษาเรื่องเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส พบว่า เจตคติของเพื่อนสนิทที่มีต่อการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสตามการรับรู้ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยนักศึกษาที่มีเพื่อนสนิทที่มีเจตคติยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูงมีเจตคติในทางเห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่านักศึกษาที่มีเพื่อนสนิทยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำ จากผลการศึกษาที่กล่าวมาในข้างต้นที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุที่แตกต่างกัน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนต้นกับช่วงวัยรุ่นตอนปลายมีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน หลังจากนั้น ยังมีงานวิจัยของณัฐนันท์ วิชัยรัมย์ (2545) การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ

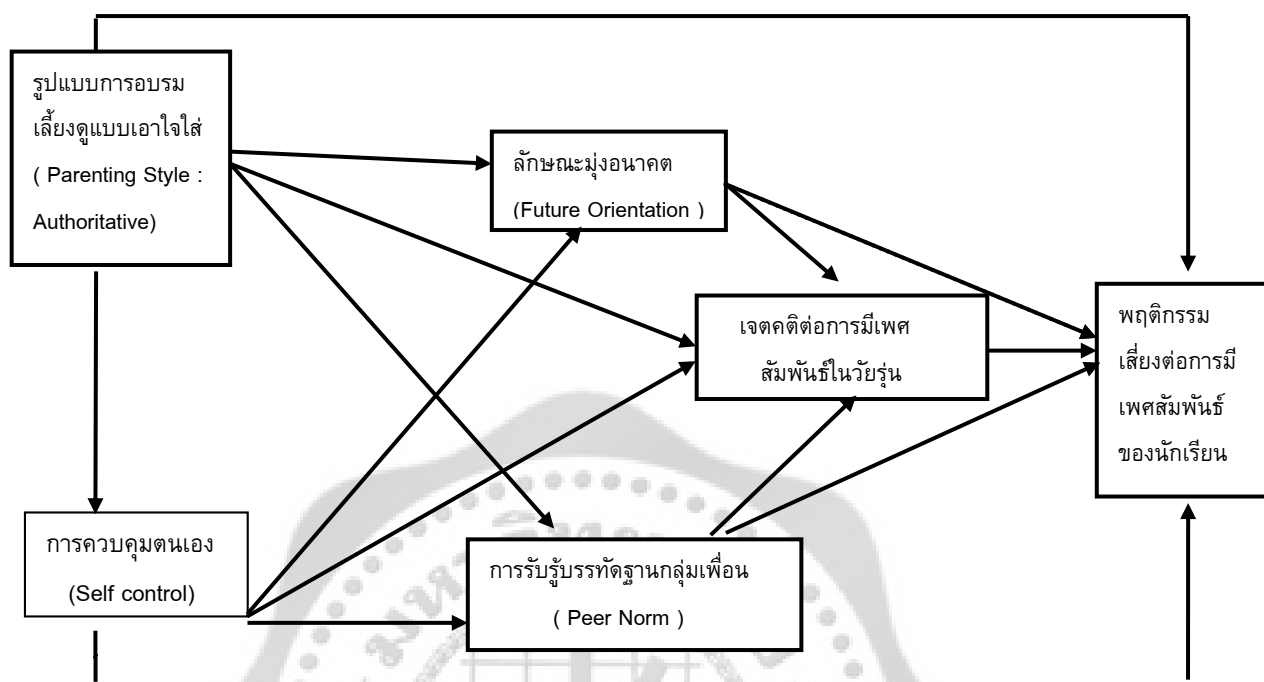
ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การคล้อยตามกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ มีการศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดเชียงใหม่เพื่อทำความเข้าใจถึงลักษณะวัฒนธรรมย่อยและการให้ความหมายแก่การกระทำจากมุมมองของคนในด้วยระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกนักเรียนระดับอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งจำนวน 10 กรณีศึกษา พบว่า การขัดเกลาทางสังคมเรื่องเพศในกลุ่มเพื่อนสนิทมีอิทธิพลอย่างมากในการสร้างทัศนคติและการยอมรับการแสดงออกในเรื่องเพศของวัยรุ่น เช่นเดียวกับกับผลการวิจัยในต่างประเทศของเดวิด (David. 1971: 57-89) พบว่า นักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนจะมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงกว่านักศึกษาที่มีความพอใจในความสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นน้อย สอดคล้องกับผลการวิจัยของดีคอสเตอร์ (ชมนุช บุญสิทธิ. 2541: 25; อ้างอิงจาก Decoster. 1981) ได้ศึกษาสัมพันธ์ภาพระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนมาก มีแนวโน้มของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสสูงกว่านักเรียนที่มีความพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนในชั้นเรียนน้อย เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวแปรชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยสรุปเป็นแผนภาพแสดงความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ดังนี้

ภาพประกอบ 25 ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน
เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นและพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พัฒนาเป็นโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโดย ผู้วิจัยสร้างแผนภาพแสดงเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยเส้นทางอิทธิพลระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในโมเดลกรอบแนวคิดวิจัย เพื่อประมาณค่าอิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน แสดงดังกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบ 26 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์
2. ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
3. ตัวแปรการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
4. ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
5. ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
6. ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

7. ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

8. ตัวแปรการควบคุมตนเองส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

9. ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

10. ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนส่งผลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยออกเป็นขั้นตอนตามลำดับดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ประชากร

ประชากรที่เข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 10 จำนวน 22 โรงเรียน จำนวนทั้งหมด 10,330 คน

กลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่ม

กลุ่มตัวอย่างที่ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 10 ได้มาจากการสุ่มแบบ 2 ขั้นตอน (two-stage random sampling) มีลำดับขั้นตอนดังนี้

สำรวจข้อมูลประชากรของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 10 จำนวน 22 โรงเรียน จำนวนนักเรียนทั้งหมด 10,330 คน

ขั้นตอนแรก จำแนกโรงเรียนที่มีอยู่ 22 โรงเรียนออกเป็น 3 ขนาด คือ ขนาดใหญ่ (มีนักเรียนตั้งแต่ 1,501 คนขึ้นไป) ขนาดกลาง (มีนักเรียนตั้งแต่ 501 ถึง 1,500 คน) และขนาดเล็ก (มีนักเรียนไม่เกิน 500 คน) โดยแบ่งขนาดตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ จากการสำรวจพบว่า มีโรงเรียนขนาดใหญ่ 5 โรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง 9 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก 8 โรงเรียน

ขั้นตอนที่ 2 สุ่มกลุ่มตัวอย่างจาก 11 โรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบโควตาแบ่งชั้น (quota random sampling) ตามระดับชั้น รวม 3 ระดับชั้น ระดับชั้นละ 140 คน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 420 คน

เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมลิสเรล การกำหนดขนาดตัวอย่าง ต้องอาศัยแนวคิดของแฮร์ และคณะ (Hair; et al. 2006: 779) ที่เสนอว่า การกำหนดกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์ลิสเรล (LISREL) ไม่มีกฎตายตัวและสามารถอาศัยเกณฑ์หลายเกณฑ์ในการพิจารณา เกณฑ์หนึ่งที่ใช้ คือ ขนาดของโมเดล โดยทั่วไปมักใช้ผู้ตอบ 15 ชุด

ต่อพารามิเตอร์ที่ต้องประมาณค่า 1 ตัว เนื่องจากโมเดลในการวิจัยนี้ มีพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าจำนวน 23 พารามิเตอร์ ขนาดกลุ่มตัวอย่างจึงมีขนาด 23×15 มีค่าเท่ากับ 345 คน เพื่อให้อำนาจการทดสอบมีความคลาดเคลื่อนน้อยที่สุด ผู้วิจัยเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 400 คน พัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 นอกจากนี้ ผู้วิจัยพิจารณาการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างนี้ ตามตารางการกำหนดขนาดตัวอย่างของเครซี; และมอร์แกน (Krejcie; & Morgan. 1970: 607- 610) คือ 327 คน พบว่า ครอบคลุมตามตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นมาตรวัดที่ใช้ในโมเดล

1. มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ของ สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2552: 91-96) ที่พัฒนาตามแนวคิดของแม็คโคบี; และมาร์ติน (Maccoby; & Martin. 1983: 1-101)
2. มาตรวัดการควบคุมตนเองของ สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2552 : 97-99) พัฒนาตามแนวคิดของ บล็อก; และบล็อก (Block; & Block. 1980: 39-101)
3. มาตรวัดลักษณะมุ่งอนาคต พัฒนาตามแนวคิดของ นอร์มี (Nurmi. 1991: 1-5)
4. มาตรวัดบรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนของ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 47-50) พัฒนาตามแนวคิดของ เอเชิน; และฟิชบาย (Ajzen; & Fishbein. 1980: 98-109)
5. มาตรวัดเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 43-46) พัฒนาตามแนวคิดของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg. 1960: 1-14)
6. แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 2 ฉบับ คือ มาตรวัดลักษณะมุ่งอนาคต และมาตรวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ซึ่งต้องทำการพัฒนา และตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือด้วยกระบวนการพัฒนาตามหลักจิตมิติ (Psychometrid) ส่วนมาตรวัดที่เหลือ ผู้วิจัยได้ใช้มาตรวัดที่มีผู้สร้างไว้แล้ว อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยยังต้องนำมาตรวัดดังกล่าว มาผ่านกระบวนการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมืออีกครั้ง ก่อนนำไปใช้จริง มีรายละเอียดดังนี้

มาตรวัดที่ใช้วัดตัวแปรในโมเดล

โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ (Authoritative) พัฒนาตามแนวคิดของแม็คโคบี; และมาร์ติน (Maccoby; & Martin. 1983: 1-101) แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 2 มิติ ได้แก่

1) มิติควบคุมหรือเรียกร้องจากพ่อแม่ (Demandingness) เป็นการพิจารณาระดับการเรียกร้องของพ่อแม่ให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ โดยยึดพ่อแม่เป็นศูนย์กลาง แสดงให้เห็นถึงระดับการควบคุมพฤติกรรมเด็กของพ่อแม่ โดยพ่อแม่บางคนมีมาตรฐานกับเด็กสูง และมีการเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ ส่วนพ่อแม่บางคนเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานเล็กน้อย และไม่ใช้อิทธิพลในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก ประกอบไปด้วยข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7

2) มิติการตอบสนองของพ่อแม่ (Responsiveness) เป็นการพิจารณาระดับการตอบสนองของพ่อแม่ต่อความต้องการของเด็ก ซึ่งพ่อแม่บางคนจะให้การยอมรับ และการตอบสนองต่อความต้องการของเด็กโดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในขณะที่พ่อแม่บางคนจะปฏิเสธ และไม่ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ประกอบไปด้วยข้อ 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17

ผู้วิจัยคัดเฉพาะการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มาศึกษาเป็นตัวแปรสำคัญในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยใช้ชื่อตัวแปรว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Supportive parenting) ตามการศึกษาก่อนหน้า (Wills; et al. 2004) ทั้งนี้ แนวคิดของแม็คโคบี; และมาร์ติน พบว่า สามารถแบ่งองค์ประกอบพฤติกรรมของพ่อแม่ออกเป็น 2 มิติ ได้แก่ มิติควบคุม หรือเรียกร้องจากพ่อแม่ (Demandingness) และมิติตอบสนองของพ่อแม่ (Responsiveness) ดังนั้น โมเดลการวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ จึงประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ

ผู้วิจัยอ้างอิงมาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ของสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล (2552: 91-96) ประกอบด้วยข้อกระทง 17 ข้อ มีลักษณะมาตรวัดเป็นมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ตรงมากที่สุด (5) ไปจนถึงตรงน้อยที่สุด (1) ค่า Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับเท่ากับ .96

ตัวอย่างแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ทับตัวเลขในช่องว่างที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ตรง ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
0	1) <u>มิติควบคุมหรือเรียกร้องจากพ่อแม่ (Demandingness)</u> พ่อแม่ยืนดื้อรับฟัง และให้คำปรึกษาแก่ฉันในทุกเรื่อง					
0	2) <u>มิติการตอบสนองของพ่อแม่ (Responsiveness)</u> พ่อแม่ให้อิสระในเรื่องการแต่งกาย					

ตาราง 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (17 ข้อ)
1) มิติควบคุมหรือเรียกร้อง จากพ่อแม่ (Demandingness) การเรียกร้องของพ่อแม่ให้เด็ก ทำตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ โดย ให้เด็กทำตามมาตรฐานไม่ มากจนเกินไปและไม่ใช้ อิทธิพลในการควบคุม พฤติกรรมเด็ก	1. พ่อแม่ยินดีรับฟัง และให้คำปรึกษาแก่ฉันในทุกเรื่อง	.762
	2. พ่อแม่สนับสนุนให้ฉันคิด และทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง	.686
	3. พ่อแม่มักให้ฉันทำในสิ่งที่ไม่เกินความสามารถของฉัน	.585
	4. พ่อแม่แสดงความรักต่อฉัน ทั้งโดยคำพูดและการกระทำ	.769
	5. พ่อแม่รับฟังความคิดเห็น และการตัดสินใจของฉัน	.762
	6. พ่อแม่คาดหวังให้ฉันมีความรับผิดชอบ และช่วยเหลือ ตนเองได้	.670
	7. พ่อแม่สนับสนุนให้กำลังใจในเรื่องเรียนของฉัน	.754
2) มิติการตอบสนองของพ่อแม่ (Responsiveness) การ ตอบสนองต่อเด็ก โดยให้ เด็กมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในเรื่องต่างๆ	8. พ่อแม่ให้อิสระในเรื่องการแต่งกาย	.462
	9. พ่อแม่แสดงให้ฉันรู้ว่า ท่านภูมิใจในตัวฉัน	.793
	10. พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเมื่อฉันป่วย	.702
	11. พ่อแม่เปิดโอกาสให้ฉันแสดงความคิดเห็นได้อย่าง ทัดเทียม	.707
	12. พ่อแม่ช่วยให้ฉันสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ท่านวาง ไว้	.666
	13. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ฉันสามารถปรึกษาพ่อแม่ได้เสมอ	.699
	14. พ่อแม่จะแสดงความยินดีเมื่อฉันทำอะไรสำเร็จ	.696
	15. เมื่อทำอะไรผิดพลาดพ่อแม่จะให้กำลังใจมากกว่าตำหนิ	.758
	16. เมื่อสอบได้คะแนนไม่ดี ฉันจะไม่ถูกตำหนิ แต่พ่อแม่จะ ช่วยหาทางแก้ไข	.666
	17. พ่อแม่จะถามเหตุผล หากฉันกลับบ้านผิดเวลา	.667
Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับ 17 ข้อ = .96		

หมายเหตุ * $p < .05$; ข้อความ เป็นข้อความทางบวกทั้งหมด

2. มาตรการควบคุมตนเอง (Self-control) พัฒนาตามแนวคิดของ บล็อก; และบล็อก (Block; & Block. 1980: 39-101) ได้แยกศึกษาการควบคุมตนเอง ออกเป็น 2 ตัวแปร ได้แก่ การควบคุมตนเองที่ดี (good self - control) และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี (poor self-control) โดยเสนอว่าทั้ง 2 ตัวแปร มีภาวะสันนิษฐานที่แยกออกจากกัน โดยต่อมา มีผู้ที่น่าแนวคิดดังกล่าวมาศึกษา

มาตรการควบคุมตนเอง (self-control) ตามหลักจิตมิติ (psychometric) รวมถึงเชื่อมโยงภาวะ
 สันนิษฐานแยกกันอิงตามประสาทจิตวิทยา (Neuropsychology) (Rothbart; et al. 1994. 55-56;
 Will; Sandy; & Yeager. 2000: 1127-1151) จากการวิเคราะห์องค์ประกอบ พบว่า ทั้งตัวแปรการ
 ควบคุมตนเองที่ดีและการควบคุมตนเองที่ไม่ดี มีภาวะสันนิษฐานที่แยกออกจากกัน การวิจัยในครั้งนี้
 ศึกษาการควบคุมตนเองที่ดี (good self-control) โดยวัดจาก 3 มิติ ดังนี้

1) ความสามารถในการคุมอารมณ์ (soothability) เป็นความสามารถในการปรับภาวะ
 อารมณ์กลับคืนสู่ภาวะปกติ (ภาวะสมดุลย์) ภายหลังจากถูกเร้าทางอารมณ์ ประกอบด้วยข้อ 1, 2,
 3, 4

2) การควบคุมความต้องการ / สามารถรอคอยชะลอความปรารถนาได้ (delay of
 gratification) เป็นความสามารถในการชะลอ/ ชะลอสิ่งที่ประสงค์อยากได้/ อยากจะทำออกไป
 ประกอบด้วยข้อ 5, 6, 7, 8

3) การแก้ปัญหา (problem solving) ความสามารถในการวางแผน ตรวจสอบ และลง
 มือแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอน ประกอบด้วยข้อ 9, 10, 11, 12 โดยบางส่วนอิงตาม
 งานวิจัยของวิลส์; และคณะ (2001: 145-163)

ผู้วิจัยอ้างอิงการพัฒนามาตรวัดการควบคุมตนเองที่ดีของสิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล
 (2552: 97-99) ประกอบด้วยข้อกระทง 12 ข้อ มีลักษณะมาตรวัดเป็นมาตรวัดประมาณค่า 5 ระดับ
 ตั้งแต่ “ตรงมากที่สุด” (5) จนถึง “ตรงน้อยที่สุด” (1) ค่า Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับเท่ากับ .85
ตัวอย่างแบบสอบถามการควบคุมตนเองที่ดี

คำชี้แจง ขอให้ท่านอ่านข้อความต่อไปนี้ และพิจารณาข้อความนั้นว่าตรงกับตัวท่านมาก
 น้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ✓ ทับตัวเลขในช่องที่ตรงกับตัวท่าน

ข้อที่	ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ตรง ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
0	1) <u>ความสามารถในการคุมอารมณ์ (Soothability)</u> เมื่อตกใจ ฉันจะหายตกใจและกลับมาเป็นปกติได้ อย่างรวดเร็ว					
0	2) <u>การควบคุมความต้องการ / สามารถรอคอย</u> <u>ชะลอความปรารถนาได้ (Delay of gratification)</u> ฉันเชื่อในคำพูดที่ว่า “เราควรอดเปรี้ยวไว้กินหวาน”					
0	3) <u>การแก้ปัญหา (Problem solving)</u> เมื่อต้องทำหลายๆ เรื่องในเวลาเดียวกัน ฉันมักจะ วางแผนการทำงานเป็นอย่างดี					

ตาราง 4 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรการควบคุมตนเอง (Self-control)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (12 ข้อ)
1) ความสามารถในการคุมอารมณ์ (soothability) เป็นความสามารถในการปรับภาวะอารมณ์กลับคืนสู่ภาวะปกติ (ภาวะสมดุลย์) ภายหลังจากถูกเร้าทางอารมณ์	1. เมื่อตกใจ ฉันจะหายตกใจ และกลับมาเป็นปกติ ได้อย่างรวดเร็ว	.696
	2. เมื่อฉันโกรธใครสักคน ฉันสามารถควบคุมความโกรธได้อย่างสมเหตุสมผล	.726
	3. ฉันอดทนต่อความหงุดหงิดของตนเอง จากการเข้าคิวเพื่อรอรับบริการต่างๆ ได้	.773
	4. ฉันสามารถสงบอารมณ์ตนเองลงได้ เมื่อรู้สึกตื่นเต้น หรือกระวนกระวายใจ	.749
2) การควบคุมความต้องการ / สามารถรอคอยชะลอความปรารถนาได้ (delay of gratification) เป็นความสามารถในการชะลอ / ชะลอสิ่งที่ประสงค์อยากได้/ อยากจะทำออกไป	5. ฉันมีความอดทนกับการรอคิว เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ	.670
	6. ฉันเชื่อในคำพูดที่ว่า “เราควรอดเปรี้ยวไว้กินหวาน”	.378
	7. ฉันจะทำงานที่ต้องทำ เพื่อไปเที่ยวกับเพื่อนก่อน	.480
	8. ฉันต้องได้ในทุกๆ สิ่ง โดยทันที	.436
3) การแก้ปัญหา (problem solving) ความสามารถในการวางแผน ตรวจสอบ และลงมือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นขั้นเป็นตอน	9. เมื่อต้องทำหลายๆ เรื่องในเวลาเดียวกัน ฉันมักจะวางแผนการทำงานเป็นอย่างดี	.684
	10. เมื่อเกิดปัญหา ฉันวางแผนการแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและเป็นระบบ	.751
	11. ในการแก้ปัญหา ฉันจะคอยตรวจสอบว่าสามารถจัดการกับปัญหานั้นได้สำเร็จหรือไม่	.717
	12. ในการแก้ปัญหาเรื่องต่างๆ ฉันจะพิจารณาจากหลายๆ แง่มุม ก่อนตัดสินใจเสมอ	.729
Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับ 12 ข้อ = .85		

หมายเหตุ * $p < .05$

3. มาตรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน (perceived peer norm) พัฒนาตามทฤษฎีของ ไอเซน; และฟิชบาย (Ajzen; & Fishbein. 1980: 98-109 ในส่วนของบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง (subjective norm: SN)

โดยมาตรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนประกอบด้วยข้อกระทง 8 ข้อ โดยข้อที่บ่งชี้ถึงความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนที่มีต่อการกระทำพฤติกรรม (normative belief: NB) ได้แก่ ข้อ 2, 4, 6 และ 8 เป็นมาตรวัดประมาณค่า 7 ระดับ พิสัยระหว่าง “ตรงมากที่สุด” (3) จนถึง “ตรงน้อยที่สุด” (-3)

ส่วนข้อที่บ่งชี้ถึง แรงจูงใจในการกระทำตามความคาดหวังของเพื่อน (motivation to comply: MC) ได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 5 และ 7 เป็นมาตรวัดประมาณค่า 7 ระดับ พิสัยระหว่าง “ตรงมากที่สุด” (7) จนถึง “ตรงน้อยที่สุด” (1)

โดยมีวิธีการคำนวณคะแนนบรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนคิดตามสูตรของบรรทัดฐานกลุ่มอ้างอิง ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล คือ $SN = \sum(nb)(mc)$ คำนวณค่า Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับเท่ากับ .92

ตัวอย่างแบบสอบถามการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

คำชี้แจง เมื่อท่านอ่านข้อความจบ โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความจริงมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	ตรงมากที่สุด	ตรง	ค่อนข้างตรง	เฉยเฉย	ค่อนข้างไม่ตรง	ไม่ตรง
0	1) <u>ความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนต่อบุคคลในการมีเพศสัมพันธ์</u> เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก						
0	2) <u>แรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อน</u> โดยปกติฉันมักทำตามสิ่งที่เพื่อนสนิทต้องการให้ฉันทำ						

ตาราง 5 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน (perceived peer norm)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (8 ข้อ)
1) มาตรการวัดความเชื่อเกี่ยวกับความคาดหวังของเพื่อนต่อบุคคลในการมีเพศสัมพันธ์ ในเพื่อน 4 ประเภท คือ เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมชั้นเรียน เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน และเพื่อนรุ่นพี่	1. เพื่อนสนิทของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก 3. เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับฉัน คิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก 5. เพื่อนร่วมห้องของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก 7. เพื่อนรุ่นพี่ของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	.750 .765 .806 .802
2) มาตรการวัดแรงจูงใจที่บุคคลจะปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อน จำนวน 4 ข้อ เป็นคำถามที่ทำให้วัยรุ่นตอบว่า โดยทั่วไปต้องการปฏิบัติตามความคาดหวังของเพื่อนสนิท เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน เพื่อนร่วมห้องและเพื่อนรุ่นพี่	2. โดยปกติฉันมักทำตามสิ่งที่เพื่อนสนิทต้องการให้ฉันทำ 4. โดยปกติ ฉันมักทำตามสิ่งที่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกับฉันต้องการให้ฉันทำ 6. โดยปกติ ฉันมักจะทำตามสิ่งที่เพื่อนร่วมห้องของฉันต้องการให้ฉันทำ 8. โดยปกติ ฉันมักจะทำตามสิ่งที่เพื่อนรุ่นพี่ของฉันต้องการให้ฉันทำ	.638 .756 .746 .734
Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับ 8 ข้อ = .92		

หมายเหตุ * $p < .05$

4. มาตรการเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน (Attitudes towards sex in high school) พัฒนาตามแนวคิดของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg. 1960: 1-14) เจตคติที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เป็นภาพรวมที่เกิดจากอารมณ์ความรู้สึก และปัญญาความรู้ ดังนั้น เจตคติต่อเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ คือ ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และความเชื่อของบุคคลว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะส่งเสริมหรือขัดขวางต่อค่านิยมอื่นๆ ของบุคคล หรือไม่

ผู้วิจัยอ้างอิงการพัฒนามาตรการเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนของสิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548: 43-46) ประกอบด้วยข้อกระทง 12 ข้อ เป็นมาตรการประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่

(1) ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ถึง (5) เห็นด้วยอย่างยิ่ง คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha ได้เท่ากับ .95

ตัวอย่างแบบสอบถามเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามส่วนนี้ต้องการทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตัวท่านต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ไม่มีคำตอบใดถือว่าถูกผิด โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อ ที่	ท่านคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์	เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง
0	การมีเพศสัมพันธ์เป็นการยืนยันความรักที่มีต่อกัน					
00	เพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นการลดคุณค่าของกุลสตรี					

ตาราง 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน (Attitudes towards sex in high school)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (13 ข้อ)
เจตคติต่อเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจึงประกอบด้วย	1. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นการยืนยันความรัก ที่มีต่อกัน	.805
2 องค์ประกอบ คือ	2. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทำให้ ศึกษารสนิยมทางเพศ ซึ่งกันและกัน	.812
1.ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และ 2. ความเชื่อของบุคคลว่าการมี	3. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นวิธีหนึ่งที่ จะ ผูกมัด ไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนอกใจ	.824
เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะส่งเสริมหรือขัดขวางต่อ	4. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเป็น สิ่งที่ผิดศีลธรรม ประเพณี	.718
ค่านิยมอื่นๆ ของบุคคล	5. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ช่วยให้ทั้งสองฝ่าย เข้ากันได้ดี มากยิ่งขึ้น	.730

ตาราง 6 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (13 ข้อ)
หรือไม่	6. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทำให้ เสื่อมเสียวงศ์ตระกูล	.736
	7. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นสิทธิส่วนบุคคล ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน	.730
	8. เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นการลดคุณค่าของกุลสตรี	.757
	9. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทำให้ เสียการเรียน	.762
	10. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นที่ดูถูกเหยียดหยามของสังคม	.726
	11. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นกับคนรัก เป็นสิ่งที่น่า ท้อ หาย น่าทดลอง	.807
	12. การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว ไม่น่าที่จะนำไปสู่ ปัญหาต่างๆ เช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	.684
	13. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ถือเป็นการ แสวงหา ความสุข ร่วมกัน	.783
	Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับ 13 ข้อ = .95	

หมายเหตุ * $p < .05$

5. มาตรการลักษณะมุ่งอนาคต (Future orientation) พัฒนาตามแนวคิดของนอร์มี (Nurmi. 1991: 1-5) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต เป็นลักษณะที่ซับซ้อนที่พัฒนาขึ้นในตัวบุคคลอย่างเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วย ขั้นตอนต่างๆ ดังต่อไปนี้

1) การตั้งเป้าหมาย (Future-oriented motives interests and goals) ในขั้นนี้บุคคลจะมีการตั้งเป้าหมาย หรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตของบุคคล

2) การวางแผน (Future-oriented planning) ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนปฏิบัติการ เพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการ หรือแนวทางที่เหมาะสมตลอดจนมีการตรวจสอบว่า วิธีการ หรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่ หากพบว่า แผนหรือวิธีการที่เลือกไว้ไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายได้ ก็มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเสียใหม่

3) การดูความเป็นไปได้ (Evaluation of the future) เป็นขั้นการประเมินถึงความ เป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในอนาคต ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่ได้วางไว้ว่าจะ ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่ได้รับจากกระบวนการนี้จะส่งผลต่อการมีลักษณะ มุ่งอนาคตของบุคคล หากสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่คาดหวัง บุคคลก็จะมีลักษณะมุ่งอนาคต เพิ่มขึ้น หากว่าสิ่งที่คาดหวังไว้ไม่เกิดขึ้นบุคคลก็จะขาดความเชื่อมั่นในอนาคต

ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือที่วัดลักษณะมุ่งอนาคต โดยผู้วิจัยนำมาเรียบเรียง และดัดแปลงข้อ กระถางบางข้อ พร้อมสร้างข้อคำถามเพิ่มเติมบางส่วน จำนวน 38 ข้อ ลักษณะมาตรวัดเป็นมาตรวัด ประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ “ตรงมากที่สุด” (5) จนถึง “ตรงน้อยที่สุด” (1) ค่า Cronbach's Alpha รวมทั้งหมดเท่ากับ .97

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง พิจารณาข้อความนั้นว่าตรงกับตัวนักเรียนมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย

✓ ตรงตัวเลขในช่องที่ตรงกับนักเรียน

ข้อที่	ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
0	<u>1) การตั้งเป้าหมาย</u> ฉันพยายามศึกษาข้อมูลการเรียนรู้ต่ออยู่เสมอ					
0	<u>2) การวางแผน</u> เวลาใกล้สอบ ฉันมักวางแผนทบทวนการอ่านหนังสือ					
0	<u>3) การดูความเป็นไปได้</u> ฉันตระหนักถึงผลเสียที่ตามมาจากการโดดเรียน					

ตาราง 7 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรฐานลักษณะมุ่งอนาคต (Future orientation)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (38 ข้อ)
1) การตั้งเป้าหมาย (Future-oriented motives interests and goals) ในขั้นนี้บุคคลจะมีการตั้งเป้าหมาย หรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตของบุคคล	1.ฉันพยายามศึกษาข้อมูลการเรียนรู้ต่ออยู่เสมอ	.750
	2.ฉันเชื่อว่าการศึกษาสูงทำให้มีโอกาสดี ๆ ในชีวิต	.784
	3.เวลาใกล้สอบ ฉันมักวางแผนทบทวนการอ่านหนังสือ	.730
	4.ฉันวางแผนว่าเทอมหน้าจะทำเกรดเฉลี่ยให้ดีกว่านี้	.786
	5.เวลาจะไปไหนกับกลุ่มเพื่อน ฉันมักวางแผนก่อน	.583
	6.ฉันเห็นว่าคนเราไม่จำเป็นต้องคิดถึงอนาคต อยู่กับปัจจุบันก็พอแล้ว	.611
	7.เวลาที่ฉันจะทำอะไร มักไม่คิดถึงผลที่จะเกิดขึ้น	.613
2) การวางแผน (Future-oriented planning) ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนปฏิบัติการ เพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการ หรือแนวทางที่เหมาะสมตลอดจนมีการตรวจสอบว่า วิธีการ หรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่ หากพบว่า แผนหรือวิธีการที่เลือกไว้ไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายได้ ก็มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเสียใหม่	8.ขณะนี้ฉันอยู่ไปวันๆ โดยไม่ได้วางแผนว่าในแต่ละวันต้องทำอะไรบ้าง	.810
	9.ฉันคิดว่าตัวฉันสามารถกำกับตนให้เข้าเรียนได้ทุกวิชา	.677
	10.ฉันเชื่อว่าในแต่ละวันบุคคลควรวางแผนว่าจะทำอะไร	.757
	11.เรื่องราวเกี่ยวกับอนาคตเป็นสิ่งที่ฉันมักจะคิดอยู่เสมอ	.744
	12.เวลาจะทำอะไร สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ ฉันจะตั้งเป้าหมายไว้ก่อนแต่แรก	.803
	13.หากมีการบ้านต้องส่งครูพรุ่งนี้ ฉันจะทำให้เสร็จก่อนในวันนี้	.779
	14.ฉันเห็นว่าการวางแผนในอนาคต มันไกลเกินไป เพราะมันอาจไม่เป็นไปดังที่เราคาด	.680
	15.ฉันมักมาโรงเรียนสาย	.768
	16.การมาโรงเรียนสายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับฉัน	.774
	17.ฉันรู้สึกแย่เมื่อมาผิดเวลาที่นัดหมาย	.347
	18.ฉันรู้สึกหงุดหงิดเมื่อเพื่อนมาสาย ผิดเวลาที่นัดกันไว้	.446

ตาราง 7 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (38 ข้อ)
3) การดูความเป็นไปได้ (Evaluation of the future)	19.ฉันพยายามทำสิ่งที่ยากและไม่ชอบ หากสิ่งนั้นมัน ทำให้อนาคตเจริญก้าวหน้า	.602
เป็นขั้นการประเมินถึงความ	20.การทำงานส่งครูไม่ทัน ไม่ได้ทำให้ฉันกังวล	.562
เป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือ	21.ฉันอยู่ทุกวันนี้โดย ไม่คิดอะไรมากนัก	.710
ความต้องการในอนาคต	22.ชีวิตจะเป็นอย่างไรก็ปล่อยให้ไป ไม่ต้องไปกังวล กับมัน	.744
ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่ได้วาง	23.แม้สิ่งที่ต้องทำตอนนี้จะเป็นประโยชน์กับอนาคต แต่ ตอนนี้ทำแล้วไม่ชอบ ฉันก็จะไม่ทำ	.730
ไว้ว่า จะประสบความสำเร็จมาก	24.ชีวิตฉัน ชอบอะไรเสี่ยง ๆ	.533
น้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่	25.ฉันมักเขียนโน้ตเพื่อ เตือนตัวเองว่าต้องทำอะไรบ้าง	.492
ได้รับจากกระบวนการนี้จะส่งผล	26.ฉันรู้สึกว่าการเลือกไปขายของดีกว่าเรียนหนังสือ	.788
ต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตของ	27.ฉัน ไม่สนใจว่าในแต่ละวันจะใช้เวลาให้เกิด ประโยชน์หรือไม่	.786
บุคคล กล่าวคือ หากสิ่งที่เกิด	28.ฉัน มีเป้าหมายว่า เมื่อเรียนจบจะประกอบอาชีพที่ ชอบ	.701
ขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่	29.ฉัน ไม่ค่อยได้ประเมินตัวเองว่า ได้ทำอะไรตามที่ตน วางแผนไว้หรือไม่	.541
คาดหวัง	30.ฉัน ไม่ควรปล่อยเวลาว่างให้ผ่านไปอย่างไร ประโยชน์	.648
หรือต้องการบุคคลก็จะมีลักษณะ	31.ฉัน มีแผนการการใช้เงินในแต่ละวัน	.571
มุ่งอนาคตเพิ่มมากขึ้น แต่หาก	32.ฉัน ชอบที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในชั้น เรียนหรือโรงเรียน	.660
ว่าสิ่งที่คาดหวังไว้ไม่เกิดขึ้น	33.ฉันเชื่อในคำพูดที่ว่า อดเปรี้ยวไว้กินหวาน	.592
บุคคลก็จะขาดความเชื่อมั่นใน	34.ฉัน ตระหนักถึงผลเสีย ที่ตามมาจากการโดดเรียน	.687
อนาคต	35.ฉันอดทนที่จะเรียนหนังสือในวันนี้เพื่อการสอบเข้า มหาวิทยาลัยในอนาคต	.647
	36.เพื่ออนาคตที่ดี ฉัน พยายามตั้งใจเรียนหนังสือ	.739
	37.ฉันไม่ค่อยให้ความสนใจกับเกรดเฉลี่ย	.776
	38.ในการสอบไล่ ฉัน ไม่ต้องการคะแนนสูง ๆ แค่ผ่านก็ พอแล้ว	.710
Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับ 38 ข้อ = .970		

หมายเหตุ * $p < .05$

6. แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในการวิจัยครั้งนี้

สรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน หมายถึง การกระทำ หรือการแสดงออกของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาส หรือก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วย 2 ประการ คือ

1) พฤติกรรมที่แสดงถึงความพร้อมของบุคคลที่จะเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การยินยอมให้เพศตรงข้ามแตะต้องสัมผัสร่างกายในเชิงชู้สาว (ณิฉินท์ วิชัยรัมย์. 2545: 20-29) การไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศตามลำพังกึ่งซึ่งปัญหาได้ โดยเฉพาะปัญหาทางเพศ เพราะอาจก่อให้เกิดการเคลิบเคลิ้มกับบรรยากาศที่มากกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ ประกอบกับวัยรุ่นเป็นช่วงที่กำลังมีแรงขับทางเพศมาก เริ่มสนใจเพศตรงข้าม และจากสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้วัยรุ่นและเยาวชนชายหญิงมีโอกาสพบปะพูดคุย มีอิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ มีกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องทำร่วมกันมากขึ้น ทำให้เกิดความใกล้ชิด และก่อให้เกิดการคบหาในลักษณะที่เรียกว่า “คู่รัก” ซึ่งการมีคู่นั้น เป็นค่านิยมหนึ่งที่น่าไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ สอดคล้องกับการศึกษาของดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร พบว่า การแตะสัมผัสร่างกายระหว่างชายกับหญิงสามารถทำพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้

2) สถานการณ์ที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม (ณิฉินท์ วิชัยรัมย์. 2545 : 20-29) ความสัมพันธ์ของวัยรุ่น มักเริ่มต้นด้วยการเที่ยวกับเพื่อนทั้งสองเพศ และเป็นกลุ่ม จากนั้นจะเป็นการนัดเที่ยวกับคู่รักพร้อมกันหลายๆ คู่ และสุดท้ายจะเป็นการนัดพบกับคู่รักตามลำพัง เพื่อที่จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดสนิทสนมและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยพฤติกรรมจะเริ่มต้นจากการจับมือถือแขน การจูบ การโอบกอด และวัยรุ่นชายอาจมีพฤติกรรมที่เกินเลยขอบเขต โดยการแตะต้องสัมผัสลูบคลำร่างกายของฝ่ายหญิง ซึ่งการที่วัยรุ่นหญิงเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามแตะต้องตัวและมีการเล้าโลมได้จะเป็นขั้นแรกที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กันที่สุดในที่สุด สอดคล้องกับการศึกษาของ จิตติพร อิงคถาวรวงศ์; และคณะ (2550) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 500 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 16 ปีโดยมีเหตุผลว่า เพราะรักและเต็มใจ ร้อยละ 60.9 และบรรยากาศเป็นใจ ร้อยละ 37.0

การไปในสถานที่ที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (ณิฉินท์ วิชัยรัมย์. 2545 : 20-29) เป็นการเปิดโอกาสให้มีการแตะเนื้อต้องตัว การตกอยู่ในบรรยากาศที่ทำให้เกิดแรงกระตุ้นทางเพศและนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กันที่สุดในที่สุด โดยการศึกษาของจันทร์แรม ทองศิริ (2539 : 69) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง ในจังหวัดน่าน พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัจจัยเอื้ออำนวยทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น เช่น สถานะเรียมย์ และการศึกษาของปวีณา สายสูง (2541 : 60) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ไปเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และอรุษา จันทรวีจุ (2544 : 130) ศึกษาอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์ มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ ร้อยละ 24.4 การศึกษาของดารุณี ภูษณสุวรรณ์ศรี (2540) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร พบว่า การสถานเริงรมย์ สามารถทำพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ได้

การดูละครทีวีหรือภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับความรักโรแมนติก สุมาลี ทรายชู (2550) พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นและการป้องกัน ในตำบลน้ำพองอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น คำนิยมทางเพศจากสื่อสารมวลชนทางโทรทัศน์ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต วิซีดี หนังสือลามกรูปภาพที่วัยรุ่นทางเพศ ซึ่งส่งเสริมให้วัยรุ่นมีความสนใจพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น มีการคบเพื่อนต่างเพศ ไปเที่ยวตามแหล่งสถานบันเทิง มีการสัมผัสร่างกายกัน ซึ่งเป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงทางเพศ ทำให้เกิดปัญหาทางเพศตามมาอย่างคาดไม่ถึงจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษา ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ประกอบ ด้วยองค์ประกอบดังนี้ 1) พฤติกรรมที่แสดงถึงความพร้อมของบุคคลที่จะกระทำพฤติกรรมที่สุ่มเสี่ยงต่อการนำไปสู่พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ 2) สถานการณ์ที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรมสุ่มเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วยข้อกระทง 22 ข้อเป็นแบบประเมินให้ประเมินความถี่ของพฤติกรรมโดยให้ตอบ 5 ระดับ ตั้งแต่ “ทำเป็นประจำ” (5) ถึง “ไม่เคยเลย” (1) ค่าสัมประสิทธิ์ Cronbach's Alpha ได้เท่ากับ .95

ตัวอย่างแบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดข้อความต่อไปนี้ว่าตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเพียงใด และทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องคำตอบที่ตรงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวท่านมากที่สุด ข้อความนี้ไม่มีคำตอบใดถือว่า ถูกผิด

ข้อ ที่	ข้อความ	เป็น ประจำ (76-100%)	บ่อยครั้ง (51-75%)	นาน ๆ ครั้ง (26-50%)	แทบจะ ไม่เคย (1-25%)	ไม่เคย (0%)
0	ฉันยินยอมให้คนรักถูกเนื้อต้องตัวได้					
0	ฉันอยู่ด้วยกันกับคนรักตามลำพังใน ที่ลับตาคนเป็นเวลานาน ๆ					

ตาราง 8 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงกับคะแนนรวมอื่นๆ (Corrected Item-Total Correlation) มาตรการพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (22) ข้อ
1) พฤติกรรมที่แสดงถึงความพร้อมของบุคคลที่จะเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การยินยอมให้เพศตรงข้ามแตะต้องสัมผัสร่างกายในเชิงชู้สาว	16. ฉัน ระมัดระวัง ตัวเรื่อง การถูกเนื้อต้องตัว กับเพศตรงข้ามหรือคนรัก	.610
	17. ฉัน ไม่โอบกอด กับเพื่อนต่างเพศในที่สาธารณะ	.579
	18. ฉันแสดงความรักด้วยการ จับมือถือแขน	.784
	19. ฉันยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก โอบกอด	.809
	20. ฉันยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก หอมแก้ม	.823
	21. ฉันยินยอมให้คนรัก ถูกเนื้อต้องตัวได้	.827
2) สถานการณ์ที่เอื้อต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม	22. ฉันพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก หากคนรักร้องขอ	.846
	1. ฉันไป ร้องเพลงคาราโอเกะ สังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน	.670
	2. ฉันชอบไป สถานบันเทิง กับคนรัก	.795
	3. ฉัน ไม่ ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศหรือคนรัก ตามลำพัง	.518
	4. ฉันไปเที่ยวกับคนรัก ตามลำพัง	.720
	5. ฉันและคนรักนัดเจอกันในวันสำคัญต่างๆที่จัดใน เวลากลางคืน	.628
	6. ฉันหลีกเลี่ยงการไปเที่ยวกับคนรัก ในเวลากลางคืน	.399
	7. ฉันอยู่ด้วยกันกับคนรัก ตามลำพัง ในที่ลับตาคนเป็นเวลานาน ๆ	.833
	8. ฉันจะไม่นัดหมาย ตามลำพัง สองต่อสองกับคนรักในที่ลับตา	.653
	9. ฉันและคนรักมักไปพูดคุยกันในห้องที่ ลับตาคน	.541
	10. เมื่อ ไม่มีใครอยู่ ที่บ้านฉันมักชวนคนรักมาอยู่เป็นเพื่อน	.713
	11.ฉันไป บ้านหรือหอพัก ของคนรักของฉัน	.793
	12. ฉัน ไม่ ไป ค้างคืน กับคนรักสองต่อสอง	.496

ตาราง 8 (ต่อ)

องค์ประกอบ	ข้อความ	ค่า CITC (22) ข้อ
	13. ฉันไปเที่ยวทะเลกับคนรัก	.519
	14. ฉันชมภาพยนตร์แนวโรแมนติกกับคู่รัก	.752
	15. ฉันอยากอยู่กับคนรักในสถานที่ที่มีบรรยากาศโรแมนติก	.809
Cronbach's Alpha รวมทั้งฉบับ 22 ข้อ = .95		

หมายเหตุ * $p < .05$

ขั้นตอนการสร้างและพัฒนามาตรวัด

- กำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างมาตรวัด
- ศึกษาเอกสารข้อมูลจากทฤษฎี ตำรา รวมทั้งเอกสารงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดเป็นแนวทางในการสร้างมาตรวัด
- ศึกษาหลักเกณฑ์ และวิธีการสร้างเครื่องมือจากตำราและเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรวัด
- เขียนนิยามของตัวแปรที่ต้องการสร้าง
- เขียนข้อคำถามให้ครอบคลุมนิยามศัพท์เฉพาะของตัวแปร โดยมาตรวัดที่สร้างมีลักษณะเป็นข้อคำถามมาตราส่วนประเมินค่า ค่า มี 5 ระดับ คือ “ตรงน้อยที่สุด” จนถึง “ตรงมากที่สุด” ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนน ตั้งแต่ 1 จนถึง 5 คะแนน ตามลำดับ ในมาตรวัดลักษณะมุ่งอนาคต และมาตรวัดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยลักษณะของแบบมาตรวัดแบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ จาก “เป็นประจำ” ถึง “ไม่เคยเลย” ซึ่งการตรวจให้คะแนน ตั้งแต่ 5 ลงไปจนถึง 1 คะแนน ตามลำดับ
- ตรวจสอบคุณภาพของมาตรวัดเบื้องต้น โดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน พิจารณาข้อคำถามในมาตรวัด ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นนำไปปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกที่ .05 ได้ข้อคำถามที่มีคุณภาพที่อยู่ในเกณฑ์ และมีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of consistency: IOC) อยู่ระหว่าง 0.7 ถึง 1 และทำการปรับปรุงข้อคำถามตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
- ทดสอบ (Try out) จากการทดสอบกับกลุ่มนักเรียน นำมาตรวัดซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้นโดยผู้เชี่ยวชาญไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 100 คน แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามเป็นรายข้อ โดยใช้

เทคนิค 25 % ของกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ วิเคราะห์ค่าที (t-test) เพื่อคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แล้วปรับปรุงมาตรวัดนั้น จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคอัลฟา (Cronbach's alpha coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อขอความร่วมมือจากผู้อำนวยการโรงเรียน ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อสร้างข้อมูลสำหรับการวิจัย
2. ติดต่อโรงเรียนที่ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูล นัดหมายกับอาจารย์แนะแนว หรืออาจารย์ที่ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการโรงเรียน เกี่ยวกับวันและเวลา ที่ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. จัดเตรียมแบบสอบถามจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่าง เพื่อใช้ในการคัดเลือกแบบสอบถามที่นักเรียนตอบไม่สมบูรณ์ เมื่อถึงกำหนดนัดหมายกับโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตัวเอง โดยชี้แจงให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเข้าใจวัตถุประสงค์ในการตอบแบบสอบถาม และคำชี้แจงของแบบสอบถามอย่างชัดเจน
4. นำแบบสอบถามที่เก็บรวบรวมข้อมูลกลับมา เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และครบถ้วน
5. ผู้วิจัยได้คัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ คือ ตอบครบทุกข้อ ตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด จากนั้นจึงนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ เพื่อทดสอบสมมุติฐาน และรายงานผลการวิจัยต่อไป

การจัดกระทำข้อมูลและวิธีวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถาม ตามเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่ตั้งไว้
2. วิเคราะห์ค่าเที่ยง (Reliability) และความตรง (Validity)
3. วิเคราะห์สถิติพื้นฐานค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
5. วิเคราะห์อิทธิพล (Path Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) เพื่อศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ หรืออักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

<i>M</i>	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยคะแนนตัวแปร
<i>SD</i>	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนตัวแปร
<i>N</i>	หมายถึง	จำนวนประชากรทั้งหมด
<i>n</i>	หมายถึง	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
Max	หมายถึง	คะแนนสูงสุด
Min	หมายถึง	คะแนนต่ำสุด
<i>SE</i>	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน
GIF	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index)
AGIF	หมายถึง	ดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index)
RMR	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือ (Root Mean Squared Residual)
RMSEA	หมายถึง	ดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐาน (Root Mean Square Error of Approximation)
R^2	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย
TE	หมายถึง	อิทธิพลรวม (Total Effect)
IE	หมายถึง	อิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect)
DE	หมายถึง	อิทธิพลทางตรง (Direct Effect)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจะนำเสนอแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง เป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร เป็นการวิเคราะห์เพื่อตรวจสอบคุณสมบัติของตัวแปรจาก ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนสูงสุด (Max) คะแนนต่ำสุด (Min) ความเบ้ ($Skewness$) และความโด่ง ($Kurtosis$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ตอนที่ 4 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ นำเสนอผลการวิเคราะห์การแจกแจงความถี่ จำนวน ร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย นักเรียนหญิง ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 400 คน แบ่งออกเป็น นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.20 นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 29.00 และนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 115 คน คิดเป็นร้อยละ 28.80

ส่วนใหญ่มีอายุ 16 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.00 โดยอายุ 15 ปี และ 17 ปี มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน คิดเป็นร้อยละ 22.0 และ 26.0 ตามลำดับ และอายุ 18 ปี มีสัดส่วนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 19.00 โดยกลุ่มตัวอย่างมีอายุค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุเท่ากับ 1 รายละเอียดแสดงดังตาราง 9

ตาราง 9 จำนวนและร้อยละของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6 แยกตามอายุ ($n=400$)

อายุ	มัธยมศึกษา ปีที่ 4		มัธยมศึกษา ปีที่ 5		มัธยมศึกษา ปีที่ 6		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
15	88	100	-	-	-	-	88	22.0
16	81	61.4	51	38.6	-	-	132	33.0
17	-	-	65	62.5	39	37.5	104	26.0
18	-	-	-	-	76	100	76	19.0
($M= 16, SD= 1$)								
รวม	169	42.2	116	29.0	115	28.8	400	100

การสำรวจเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า สัดส่วนการมีความพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก **หากถูกคนรักร้องขอ** ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 18.90 และร้อยละ 20.00 ตามลำดับ โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสัดส่วนในการมีความพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก **หากถูกคนรักร้องขอ** มากที่สุด ถึงร้อยละ 35.00

สัดส่วนในการยินยอมให้คนรัก **ถูกเนื้อต้องตัวได้** ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 43.20 และร้อยละ 47.80 ตามลำดับ โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัดส่วนในการการยินยอมให้คนรัก **ถูกเนื้อต้องตัวได้** น้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 31.90

สัดส่วนในการยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก **หอมแก้ม** ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 29.30 และร้อยละ 29.30 ตามลำดับ โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสัดส่วนในการยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก **หอมแก้ม** มากที่สุด ถึงร้อยละ 44.30

สัดส่วนในการยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก **โอบกอด** ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีสัดส่วนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 36.70 และร้อยละ 31.90 ตามลำดับ โดยนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีสัดส่วนในการยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก **โอบกอด** มากที่สุด ถึงร้อยละ 44.30 รายละเอียดแสดงดังตาราง 10

ตาราง 10 จำนวนและร้อยละ ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ($n = 400$)

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์	มัธยมศึกษา ปีที่ 4		มัธยมศึกษา ปีที่ 5		มัธยมศึกษา ปีที่ 6	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	32	18.90	20	20.00	35	35.00
หากคน รักร้องขอ						
ไม่พร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	137	81.10	96	96.00	80	80.00
หากคนรักร้องขอ						
รวม	169	100	116	100	115	100
ยินยอมให้คนรักถูกเหี่ยวต้องตัวได้	73	43.20	37	31.90	55	47.80
ไม่ยินยอมให้คนรักถูกเหี่ยวต้องตัวได้	96	56.80	79	68.10	60	52.20
รวม	169	100	116	100	115	100
ยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือ	34	29.30	34	29.30	51	44.30
คนรัก หอมแก้ม						
ไม่ยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้าม	82	70.70	82	70.70	64	55.70
หรือคนรัก หอมแก้ม						
รวม	169	100	116	100	115	100
ยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือ	62	36.70	37	31.90	51	44.30
คนรักโอบกอด						
ไม่ยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้าม	107	63.30	79	68.10	64	55.70
หรือคนรัก โอบกอด						
รวม	169	100	116	100	115	100

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปร

ผลการวิเคราะห์สถิติเบื้องต้นของตัวแปร 5 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยวิเคราะห์จากสถิติเหล่านี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) คะแนนสูงสุด (Max) คะแนนต่ำสุด (Min) ผลการวิเคราะห์มีรายละเอียดดังนี้

ผลการวิเคราะห์สถิติพื้นฐานของตัวแปรในโมเดลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 64.8 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 13.0 มีคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 85 คะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 27.0 วิเคราะห์ค่าความเบ้ ($Skewness$) พบว่ามีค่าเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 แสดงว่าเป็นโค้งเบ้ผิปกติ ส่วนค่าความโด่ง ($Kurtosis$) พบว่ามีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 แสดงว่าเป็นโค้งโด่งเกินปกติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรการควบคุมตนเอง มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 42.0 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 7.3 มีคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 56.0 และคะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 21.0 วิเคราะห์ค่าความเบ้ ($Skewness$) และค่าความโด่ง ($Kurtosis$) พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเป็นโค้งปกติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 141.1 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 23.8 มีคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 180.0 และคะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 69.0 0 วิเคราะห์ค่าความเบ้ ($Skewness$) พบว่ามีค่าเป็นลบและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 แสดงว่าเป็นโค้งเบ้ผิปกติ ส่วนค่าความโด่ง ($Kurtosis$) พบว่ามีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 แสดงว่าเป็นโค้งโด่งเกินปกติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 29.0 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 9.8 มีคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 55 และคะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 13 วิเคราะห์ค่าความเบ้ ($Skewness$) และค่าความโด่ง ($Kurtosis$) พบว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเป็นโค้งปกติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ -11.7 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 12.3 มีคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 52 และคะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ -84 วิเคราะห์ค่าความเบ้ ($Skewness$) พบว่ามีค่าเป็นบวกและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเป็นโค้งเบ้ปกติ ส่วนค่าความโด่ง ($Kurtosis$) พบว่ามีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 แสดงว่าเป็นโค้งโด่งเกินปกติ

ผลการวิเคราะห์ พบว่า ตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มีค่าเฉลี่ย (M) เท่ากับ 42.9 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 16.6 มีคะแนนสูงสุด (Max) เท่ากับ 110 และคะแนนต่ำสุด (Min) เท่ากับ 22 วิเคราะห์ค่าความเบ้ ($Skewness$) พบว่ามีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 แสดงว่าเป็นโค้งเบ้ผิปกติ ส่วนค่าความโด่ง ($Kurtosis$) พบว่ามีค่าเป็นบวกและมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงว่าเป็นโค้งโด่งเกินปกติ รายละเอียดแสดงดังตาราง 11

ตาราง 11 ค่าสถิติเบื้องต้นของตัวแปรในโมเดลการวิจัย

ตัวแปร	Max	Min	M	SD	Sk	Ku
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่	85	27	64.8	12.96	-1.03**	.82**
การควบคุมตนเอง	56	21	42.0	7.33	-.22	-.24
ลักษณะมุ่งอนาคต	180	69	141.1	23.79	-1.02**	1.34**
เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	55	13	29.0	9.85	.26	-.25
การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน	52	-84	-11.7	12.13	.08	7.84**
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	110	22	42.9	16.57	.85**	.31

หมายเหตุ * $p < .05$, ** $p < .01$; การทดสอบนัยสำคัญความเบ้ (Skewness) และความโด่ง (Kurtosis) คำนวณจากค่าสถิติ $Z_{sk} = Sk/SE_{sk}$ และ $Z_{ku} = Ku/SE_{ku}$; SE for Skewness = .122; SE for Kurtosis = .243

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนนี้ เป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรสังเกตได้ในการวิจัย เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม และพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกันเอง เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานการวิจัยต่อไป

ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกคู่ โดยตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง และลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทิศทางลบ กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ส่วนตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง

เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แสดงดังตาราง 12

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์รายคู่ระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ $-.403$ แสดงว่า หากนักเรียนมีระดับของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มากขึ้น ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีแนวโน้มลดลง โดยสองตัวแปรอธิบายความแปรปรวนร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 16

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์รายคู่ระหว่างตัวแปรการควบคุมตนเองกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรการควบคุมตนเองทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ $-.480$ แสดงว่า หากนักเรียนมีระดับของการควบคุมตนเองมากขึ้น ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีแนวโน้มลดลง โดยสองตัวแปรอธิบายความแปรปรวนร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 23

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์รายคู่ระหว่างตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ $-.629$ แสดงว่า หากนักเรียนมีระดับของลักษณะมุ่งอนาคตมากขึ้น ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีแนวโน้มลดลง โดยสองตัวแปรอธิบายความแปรปรวนร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 39

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์เมื่อพิจารณาสหสัมพันธ์รายคู่ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ $.660$ แสดงว่า หากนักเรียนมีระดับของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมากขึ้น ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีแนวโน้มมากขึ้น โดยสองตัวแปรอธิบายความแปรปรวนร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 43

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์รายคู่ระหว่างตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนพบว่า ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ $.320$ แสดงว่า หากนักเรียนมีระดับของการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมากขึ้น ระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมีแนวโน้มมากขึ้น โดยสองตัวแปรอธิบายความแปรปรวนร่วมกัน คิดเป็นร้อยละ 10

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ พบว่า ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ .641, .643, -.497, -.380 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรการควบคุมตนเอง พบว่า ตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรการควบคุมตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ .670, -.583, -.279 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรลักษณะมุงอนาคต พบว่า ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์กับตัวแปรลักษณะมุงอนาคตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ -.668, -.392 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น พบว่า ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ .300 รายละเอียดแสดงดังตาราง 12

ตาราง 12 เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ($n = 400$)

ตัวแปรในโมเดลการวิเคราะห์	1	2	3	4	5	6
1. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	1.000					
2. การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่	-.403*	1.000				
3. การควบคุมตนเอง	-.480*	.641*	1.000			
4. ลักษณะมุงอนาคต	-.629*	.643*	.670*	1.000		
5. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น	.660*	-.497*	-.583*	-.668*	1.000	
6. การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน	.320*	-.380*	-.279*	-.392*	.300*	1.000
<i>M</i>	42.96	64.79	42.01	141.10	29.05	-7.81
<i>SD</i>	16.57	12.96	7.34	23.79	9.85	12.14

* $p < .05$

พิจารณาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ 1) การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ 2) การควบคุมตนเอง 3) ลักษณะมุ่งอนาคต 4) เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น 5) การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน พบว่า มีขนาดความสัมพันธ์ -.668 ถึง .670 ทั้งนี้ ค่าความสัมพันธ์ดังกล่าว มีขนาดความสัมพันธ์ไม่เกิน .80 (Hair; et al. 2010) แสดงว่า การวิเคราะห์ชุดนี้ไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity) ผู้วิจัยจึงนำเมทริกซ์สหสัมพันธ์ชุดนี้ไปวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดล นำเสนอในตอนท้ายที่ 4

ตอนที่ 4 ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 2.70 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .097 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index : GFI) เท่ากับ .99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index : AGFI) เท่ากับ .95 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (Root Mean Squared Residual : RMR) เท่ากับ .015 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือมาตรฐาน (Root Mean Square Error of Approximation : RMSEA) เท่ากับ .065 แสดงดังภาพ 4

ส่วนผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) และอิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) ระหว่างตัวแปรแฝงตามกรอบแนวคิดการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยตัวแปรดังกล่าว ร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 50 ($R^2 = .50$)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง (direct effect) ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า อิทธิพลทางตรงของตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ที่มีต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ส่งอิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) ผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และการควบคุมตนเอง

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง (direct effect) ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวแปรการควบคุมตนเอง ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ แต่ตัวแปรการควบคุมตนเองได้รับอิทธิพลทางตรงจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (.64) และส่งอิทธิพลทางตรงไปยังตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต (.44) และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (-.23) ด้วย

ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต นอกจากได้รับอิทธิพลทางตรงจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่และการควบคุมตนเองแล้ว ยังส่งอิทธิพลทางตรงไปยังตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (-.44) และตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (-.36) ด้วย

พิจารณาตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ (.42) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของตัวแปรที่ส่งผลต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ค่าอิทธิพลทางตรงของตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีขนาดอิทธิพลสูงที่สุด เท่ากับ .42 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รองลงมาคือตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต (-.36) และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน (.11) ตามลำดับ ส่วนตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และการควบคุมตนเองอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งสองตัวแปรส่งอิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน ไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

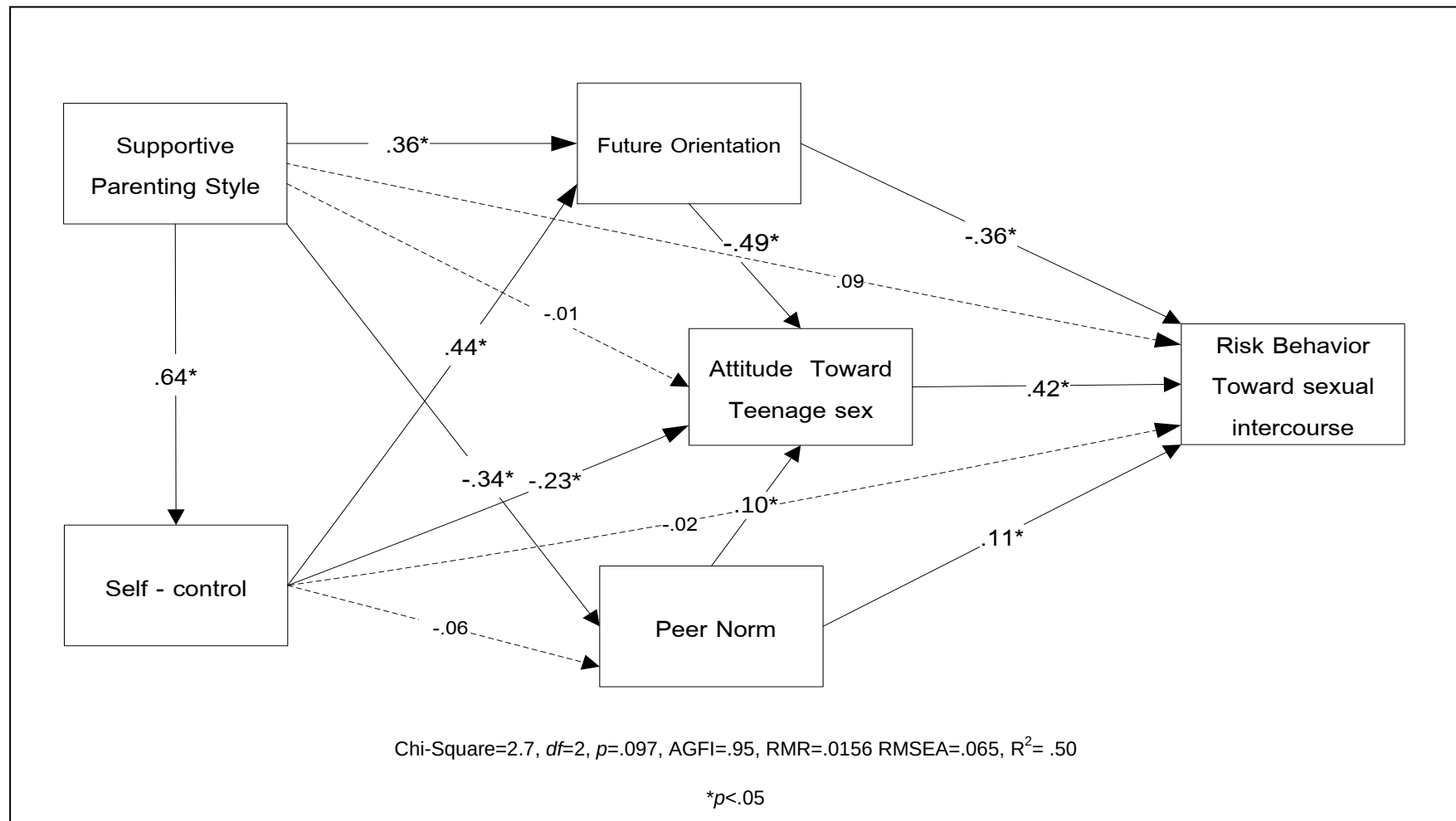
ผลการวิเคราะห์ สรุปได้ว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรทั้ง 5 ตัวแปร คือ ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน สามารถอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตามคือ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 50 ในกลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์อิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อม แสดงดังตาราง 13 รวมทั้งผู้วิจัยนำเสนอรูปโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง ดังภาพประกอบ 4

ตาราง 13 ผลการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์อิทธิพลรวม (Total Effect) อิทธิพลทางตรง (Direct Effect) และอิทธิพลทางอ้อม (Indirect Effect)

ตัวแปรสาเหตุ ตัวแปรผล		Supportive Parenting	Self- control	Future Orientation	Attitude toward Teenage Sex	Peer Norm
Self-control	TE	.64*	-	-	-	-
	IE	(.02)				
	DE	-	-	-	-	-
		.64*	-	-	-	-
		(.02)				
Future Orientation	TE	.64*	.44*	-	-	-
		(.07)	(.14)			
	IE	.28*	-	-	-	-
		(.061)				
	DE	.36*	.44*	-	-	-
		(.08)	(.14)			
Attitude toward Teenage Sex	TE	-.50*	-.45*	-.49*	-	.08*
		(.03)	(.04)	(.02)		(.03)
	IE	-.49*	-.22 *	-	-	-
		(.04)	(.06)			
	DE	-.01	-.23*	-.49*	-	.08*
		(.04)	(.07)	(.02)		(.03)
Peer Norm	TE	-.38*	-.06			-
		(.04)	(.09)			
	IE	-.04	-	-	-	-
		(.04)				
	DE	-.34*	-.06	-	-	-
		(.06)	(.09)			
Risk Behavior toward Sexual Intercourse	TE	-.41*	-.38*	-.57 *	.42*	.15*
		(.06)	(.09)	(.04)	(.08)	(.06)
	IE	-.50*	-.36*	-.21 *	-	.04*
		(.06)	(.09)	(.04)		(.06)
	DE	.09	-.02	-.36*	.42*	.11*
		(.06)	(.12)	(.04)	(.08)	(.05)
Chi-Square = 2.7 , df= 2, p=.097, AGFI = .95, RMR = .015, RMSEA =.065, R ² = .50						

*p< .05; TE = Total Effect, IE = Indirect Effect, DE = Direct Effect, SE = Standard Error

ภาพประกอบ 27 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเพชรบุรี เขต 10 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 400 คน โดยการสุ่มแบบ 2 ขั้นตอน (two-stage random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ มี 6 มาตรการ ได้แก่ 1) มาตรการการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ 2) มาตรการควบคุมตนเอง 3) มาตรการลักษณะมุ่งอนาคต 4) มาตรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน 5) มาตรการเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น 6) มาตรการพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดย มาตรการดังกล่าวมีค่าความเที่ยง พิสัยระหว่าง .85 - .97 ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์อิทธิพล (Path Analysis) ด้วยโปรแกรม LISREL 9.10 (Jöreskog; & Sörbom, 1996)

สรุปผลการวิจัย

1) ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการวิเคราะห์เมทริกซ์สหสัมพันธ์ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกคู่ โดยตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง และตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทิศทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ส่วนตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน มีความสัมพันธ์ทิศทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิง

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์รายคู่ระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ -.403 แสดงว่า หากนักเรียนมีระดับของการอบรมเลี้ยงดู

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรลักษณะมุงอนาคต พบว่า ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรลักษณะมุงอนาคตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ -.668 -.392 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น พบว่า ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีขนาดความสัมพันธ์เท่ากับ .300

ผลการวิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ 1) การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ 2) การควบคุมตนเอง 3) ลักษณะมุงอนาคต 4) เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น 5) การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน พบว่า มีขนาดความสัมพันธ์ -.668 ถึง .670 ทั้งนี้ ค่าความสัมพันธ์ดังกล่าว มีขนาดความสัมพันธ์ไม่เกิน .80 (Hair et.al.,2010) แสดงว่า การวิเคราะห์ชุดนี้ไม่เกิดภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity)

2) ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

ผลการตรวจสอบความตรงของโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ค่า Chi-square มีค่าเท่ากับ 2.70 ที่องศาอิสระเท่ากับ 2 ระดับนัยสำคัญเท่ากับ .097 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืน (Goodness of Fit Index : GFI) เท่ากับ .99 ค่าดัชนีวัดระดับความกลมกลืนที่ปรับแก้แล้ว (Adjusted Goodness of Fit Index : AGFI) เท่ากับ .95 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือ (Root Mean Squared Residual : RMR) เท่ากับ .015 และค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของเศษเหลือมาตรฐาน (Root Mean Square Error of Approximation : RMSEA) เท่ากับ .065 แสดงดังภาพประกอบที่ 4

ส่วนผลการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง (direct effect) และอิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) ระหว่างตัวแปรตามกรอบแนวคิดการวิจัย พบว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้แก่ ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงตอนปลายได้ถึงร้อยละ 50 ($R^2 = .50$)

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง (direct effect) ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวแปรการอบรม

เลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน แต่ส่งอิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) ผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และตัวแปรการควบคุมตนเอง

เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง (direct effect) ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ตัวแปรการควบคุมตนเองไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ แต่ตัวแปรการควบคุมตนเองได้รับอิทธิพลทางตรงจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (.64) และส่งอิทธิพลทางตรงไปยังตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต (.44) และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (-.23) ด้วย

ทั้งนี้ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต นอกจากได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่และการควบคุมตนเองแล้ว ยังส่งอิทธิพลทางตรงไปยังตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (-.44) และตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (-.36) ด้วย

พิจารณาตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น พบว่า มีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน (.42) เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลที่ส่งผลต่อตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า ค่าอิทธิพลทางตรงของตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น มีขนาดอิทธิพลสูงที่สุด เท่ากับ .42 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รองลงมาคือตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต (-.36) และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน (.11) ตามลำดับ ส่วนตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และการควบคุมตนเองไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างนัยสำคัญทางสถิติ แต่ทั้งสองตัวแปรมีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่าโมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยตัวแปรอิสระทั้ง 5 ตัวแปร คือ ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน สามารถอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย คิดเป็นร้อยละ 50 ในกลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์สูงที่สุดในกลุ่มนี้ คือ ปัจจัยเสี่ยง (risk factor) คือ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น หากนักเรียนมีปัจจัยเหล่านี้สูงขึ้นโอกาสที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย รองลงมาคือ ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน โดยได้รับอิทธิพลมาจากตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ และตัวแปรการควบคุมตนเอง นั่นคือ หากนักเรียนมีการอบรมเลี้ยงดูที่ดีย่อมส่งผลต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตที่ดี ซึ่งเป็นปัจจัยป้องกัน (Protective) จะช่วยลดโอกาสในการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนด้วย รวมทั้งตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ยังส่งอิทธิพลต่อการควบคุมตนเองด้วย

ทั้งนี้ปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันที่เป็นตัวสัดกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน หรือลดระดับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนด้วย อีกทั้งยังได้รับอิทธิพลจากตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่และตัวแปรการควบคุมตนเอง โดยถ้านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ จะทำให้ลดโอกาสที่จะเกิดปัจจัยเสี่ยง รวมทั้งหากนักเรียนมีการควบคุมตนเองที่ดีเพิ่มมากขึ้น จะลดโอกาสที่จะเกิดปัจจัยเสี่ยงได้ด้วยเช่นกัน

อภิปรายผล

ผลการศึกษาครั้งนี้อิงตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) ของเจสเซอร์ และเจสเซอร์ (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) และโมเดลเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมทางเพศของ วิลล์ และคณะ (Wills et al. 2007) ผู้วิจัยได้ทำการจัดกลุ่มตัวแปรตามลักษณะความสัมพันธ์ โดยตัวแปรอิสระที่ศึกษา ได้แก่ ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เพื่อนำมาอธิบายตัวแปรตามพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์อิทธิพลหรือการวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิเคราะห์ที่ได้ตามสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์

ข้อค้นพบจากการศึกษานี้ พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยพิจารณาค่าดัชนีต่างๆ ที่ชี้วัดความสอดคล้องกลมกลืน (fit) ระหว่างโมเดลที่พัฒนาขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์ จากค่าสถิติ Chi-square ที่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ (Jöreskog; & Sörbom, 1996) แสดงให้เห็นว่า โมเดลที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎี เช่นเดียวกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่พัฒนารอบแนวคิดในการวิจัยในรูปแบบเดียวกันและอิงทฤษฎีบางส่วนแบบเดียวกัน (Wills; et al. 2007) เป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่อธิบายให้เห็นลักษณะของการหล่อหลอมทางสังคม สภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่ส่งผลต่อตัววัยรุ่น งานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงคัดเลือกตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มาศึกษา เนื่องจากบุคคลจะต้องปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงตัวก่อนเป็นอันดับแรก นั่นคือ ครอบครัว ซึ่งเป็นระบบเล็กที่สุดสอดคล้องกับแนวคิด และหลักการของจิตวิทยาพัฒนาการ และทฤษฎีนิเวศของพัฒนาการมนุษย์ (theories of ecology of human development) โดยเรียกระบบครอบครัวว่า “ระบบจุลภาค” (Bronfenbrenner & Morris, 1998)

วัยรุ่นจะมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับบุคคลที่อยู่ในครอบครัว ซึ่งบุคคลในครอบครัวจะเป็นผู้
 ควบคุมประคับประคองให้เด็กบรรลุขั้นพัฒนาการต่างๆ ต่อไป กล่าวได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่มี
 อิทธิพลต่อตัววัยรุ่นเป็นอย่างมาก เป็นไปตามหลักการจิตวิทยาพัฒนาการที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญ
 กับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น อย่างไรก็ตาม จากเอกสารงานวิจัย
 ของวิลส์ และคณะ (Wills; et al. 2007) พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เป็นตัวแปรที่สำคัญ
 ต่อบุคคลในระยะเริ่มต้นของชีวิต จึงน่าจะมีอิทธิพลกับตัวแปรภายในบุคคล และส่งอิทธิพลต่อไปยัง
 ตัวแปรอื่นๆ รวมไปถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

การศึกษาครั้งนี้ ได้นำเอากรอบแนวคิดบางส่วนของวิลส์ และคณะ (Wills; et al. 2007) มากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยวิลส์ และคณะ (Wills; et al. 2007) ได้ศึกษา
 โมเดลพฤติกรรมทางเพศ โดยศึกษาตัวแปรการควบคุมตนเอง แยกภาวะสันนิษฐานของตัวแปรการ
 ควบคุมตนเองออกเป็น การควบคุมตนเองที่ดี และการควบคุมตนเองที่ไม่ดี ซึ่งการศึกษานี้ ศึกษา
 เฉพาะตัวแปรการควบคุมตนเองที่ดี ทั้งนี้ ยังนำเอาตัวแปรในกลุ่มปัจจัยป้องกัน และปัจจัยเสี่ยง ตาม
 แนวคิดของทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาเข้ามาศึกษาร่วมด้วย (Problem Behavior Theory)
 (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) โดยกลุ่มตัวแปรที่
 เป็นปัจจัยป้องกัน ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต และกลุ่มปัจจัยเสี่ยง ได้แก่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์
 ในวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

ปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันเป็นกลุ่มตัวแปรที่เกิดจากการกระตุ้น/ยับยั้งให้กระทำ
 พฤติกรรมที่เป็นปัญหาในเรื่องความเชื่อส่วนบุคคล (personal beliefs structure) เป็นความเชื่อที่
 เกี่ยวข้องกับการควบคุมปัญญา แสดงออกเพื่อต่อต้านพฤติกรรม ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา
 ผู้วิจัยคัดเลือกลักษณะมุ่งอนาคตมาเป็นตัวแปรยับยั้งไม่ให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหามาศึกษาใน
 โมเดลพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน รวมทั้งนำเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ
 วัยรุ่น ที่เป็นตัวส่งเสริม/กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหามาเป็นตัวบ่งชี้ปัจจัยเสี่ยง ผนวกกับ
 ระบบการรับรู้สภาพแวดล้อมตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในส่วนโครงสร้างสภาพแวดล้อม
 ภายใน (Proximal environment structure) ได้แก่ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมาเป็นตัวบ่งชี้
 ปัจจัยเสี่ยงด้วยเช่นกัน

จากเหตุผลและข้อค้นพบสำคัญของวิลส์ และคณะ (Wills; et al. 2007) และทฤษฎี
 พฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15;
 อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ทำให้สรุปได้ว่า ปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยป้องกันที่กล่าวมาได้รับ
 อิทธิพลจากการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ อีกทั้งได้รับอิทธิพลจากตัวแปรการควบคุมตนเอง

ผลการวิเคราะห์ตรวจสอบความตรงของโมเดล พบว่า โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ
 ของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่
 ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ นั้นแสดงให้เห็นว่าโมเดลที่
 ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสอดคล้องกับทฤษฎี เช่นเดียวกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่พัฒนารอบแนวคิดในการวิจัย

พัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัยในรูปแบบเดียวกันและอ้างอิงบางส่วนแบบเดียวกัน (Wills; et al. 2007; Wattananonsakul. 2009)

กล่าวโดยสรุป ในกลุ่มนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมากที่สุด ได้แก่ ลักษณะมุ่งอนาคต (-.57) เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น (.42) การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (-.41) การควบคุมตนเอง (-.38) การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน (.15) ตามลำดับ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

สมมติฐานข้อที่ 2 ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่กับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางลบและมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ถ้านักเรียนได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่สูงขึ้น แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนจะลดลง สอดคล้องกับงานวิจัยของพนอวดี จันทนา (2547) ได้ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เช่นเดียวกับผลการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ของสกล วรเจริญศรี (2545) พบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางลบพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น จากผลการศึกษาที่กล่าวมาในข้างต้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ตัม บัญรอด (2550) พบว่า การให้ความรักความเอาใจใส่ของบิดามารดาที่เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น และสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของ เอรี; และคณะ (Ary; et al. 1999) ศึกษาในเรื่องพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของวัยรุ่นที่ได้รับอิทธิพลจากพ่อแม่และกลุ่มเพื่อน พบว่า บรรยากาศในครอบครัวที่ไม่ดี กล่าวคือ มีความขัดแย้งภายในครอบครัวและความดูแลเอาใจใส่ในการดูแลบุตรระดับต่ำ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมทางเพศ พบว่า เด็กที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนจากบิดามารดา รวมถึงเด็กจะมีการเลียนแบบลักษณะทางเพศที่เหมาะสมนั้น เด็กจะมีความสามารถเรียนรู้การแสดงบทบาททางเพศของตนอย่างเหมาะสมกับบริบทของสังคม โดยการอบรมเลี้ยงดูเป็นกระบวนการอบรมขัดเกลาทางสังคม ซึ่งมีบิดามารดาเป็นตัวแทนในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเพศ ดังนั้นการอบรมเลี้ยงดูจึงมีส่วนสำคัญต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศของบุตรเป็นอย่างมาก (Teevan. 1972: 283-291; Nielsen. 1991: 181-182; Sears. 1957: 60)

งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem

Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่อธิบายให้เห็นลักษณะของการหล่อหลอมทางสังคม สภาพแวดล้อมภายในครอบครัวที่ส่งผลต่อตัววัยรุ่น งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงคัดเลือกตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มาศึกษา เนื่องจากบุคคลจะต้องปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมใกล้เคียงตัวก่อนเป็นอันดับแรก นั่นคือ ครอบครัว ซึ่งเป็นระบบเล็กที่สุดสอดคล้องกับแนวคิด / หลักการของจิตวิทยาพัฒนาการ และทฤษฎีนิเวศของพัฒนาการมนุษย์ (theories of ecology of human development) โดยเรียกระบบครอบครัวว่า “ระบบจุลภาค” (Bronfenbrenner & Morris, 1998) วัยรุ่นจะมีปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับบุคคลที่อยู่ในครอบครัว ซึ่งบุคคลในครอบครัวจะเป็นผู้ประทับประคองให้เด็กบรรลุขั้นพัฒนาการต่างๆ ต่อไปกล่าวได้ว่า การอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่ มีอิทธิพลต่อตัววัยรุ่นเป็นอย่างมาก เป็นไปตามหลักการจิตวิทยาพัฒนาการที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญกับการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น รวมทั้งการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่อย่างเหมาะสมยังช่วยลดโอกาสในการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้เป็นไปตามโมเดลเชิงทฤษฎีของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา

(สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977)

เมื่อนำตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ในโมเดลสมมติฐานการวิจัย พบว่า อิทธิพลรวมของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน แต่เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง พบว่า กลับไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั้นแสดงให้เห็นว่า อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ส่งผ่านอิทธิพลไปยังตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนในโมเดลสมมติฐานการวิจัยไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่ศึกษาโมเดลพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่นอกจากเป็นตัวแปรที่สำคัญต่อบุคคลในระยะเริ่มต้นของชีวิต ยังส่งอิทธิพลไปยังตัวแปรภายในบุคคลต่างๆ ก่อนที่จะส่งอิทธิพลต่อไปยังตัวแปรทางสังคมอื่นๆ รวมไปถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่า บิดา

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

สมมติฐานข้อที่ 3 ตัวแปรการควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการควบคุมตนเองกับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางลบ และมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ นั่นคือ ถ้านักเรียนมีการควบคุมตนเองที่สูงขึ้นแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนจะลดลง สอดคล้องกับงานวิจัยของวรรณศิริ ปิ่นทอง (2549) ศึกษากลุ่มตัวอย่างเด็ก มัธยมศึกษาปีที่ 4 – 6 ในสายสามัญสังกัดกรมสามัญศึกษาและนักเรียนระดับชั้นวิชาชีพปีที่ 1 - 3 ในสายอาชีวศึกษาสังกัดคณะกรรมการอาชีวศึกษา ภาคการศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2549 ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศ โดยการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา และการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางตรงกับพฤติกรรมทางเพศอีกด้วย สอดคล้องกับงานวิจัยของสุมาลี สวยสะอาด (2550) พบว่า การควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์ทางลบและเป็นตัวแปรทำนายความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ นั่นหมายความว่า นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองสูงจะมีพฤติกรรมทางเพศน้อยกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองต่ำ และจากงานวิจัยของยุพานี ภูมิศรีแก้ว (2545) พบว่า การควบคุมตนเองสามารถทำนายพฤติกรรมการป้องกันความเสี่ยงทางเพศได้ สามารถสนับสนุนได้ว่าตัวแปรการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

เมื่อนำตัวแปรการควบคุมตนเองเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า อิทธิพลรวมของการควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน แต่เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง กลับพบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นแสดงให้เห็นว่า อิทธิพลของการควบคุมตนเองส่งผ่านอิทธิพลไปยังตัวแปร ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นในโมเดลสมมติฐานงานวิจัยไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่ศึกษาโมเดลพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ซึ่งเป็นไปทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่า การควบคุมทางปัญญา (Cognitive controls) เป็นตัวควบคุมและต่อต้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหา โดยการควบคุมตนเองยังเป็นตัวยับยั้งหรือช่วยลดโอกาสไม่ให้วัยรุ่นเข้าไปเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหาด้วย นอกจากนี้ทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่นในด้านความคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self Awareness) วัยนี้จะเริ่มมีความสามารถในการรับรู้ตนเองด้านต่างๆ เช่น การควบคุมตนเอง (self control) วัยนี้จะเรียนรู้ที่จะควบคุมความคิด การรู้จักยั้งคิด การคิดให้เป็นระบบ เพื่อให้สามารถใช้ความคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้แต่เมื่อพ้นช่วงวัยนี้ไป วัยรุ่นจะมีการควบคุมตนเองที่ดีขึ้น (ประณต คำฉิม. 2549: 53; อ้างอิงจาก Piaget. 1958)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3

สมมติฐานข้อที่ 4 ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตกับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางลบและมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ถ้านักเรียนมีลักษณะมุ่งอนาคตที่ดี แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนจะลดลง สอดคล้องกับงานวิจัยของประพจน์ บุญมี (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบทจังหวัดสระบุรี โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 800 คน พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศของเชาห์หมิง (Chen. 2011: 45; อ้างอิงจาก xiaoming; et al. 2000) กล่าวว่า วัยรุ่นที่มีลักษณะมุ่งอนาคตเชิงบวกจะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เช่นเดียวกับผลการวิจัยของเฉิน (Chen. 2011: 45) ศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับสุขภาวะของวัยรุ่นและผลกระทบของการปรับตัวในอนาคต การพัฒนา และการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมที่เป็นปัญหา พบว่า วัยรุ่นที่มีการลักษณะมุ่งอนาคตไม่เสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา จากผลการวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลกับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

เมื่อนำตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า อิทธิพลรวมของลักษณะมุ่งอนาคตมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และเมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรงและทางอ้อม พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตส่งผ่านไปยังตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไปยังพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่ศึกษาโมเดลพฤติกรรมทางเพศ พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ซึ่งเป็นไปทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่า โครงสร้างการกระตุ้น / ยั่วยุใจให้กระทำ (Motivational instigation) ประกอบด้วยค่านิยม (Value) และความคาดหวัง (Expectation) กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมต่อเป้าหมาย 3 อย่าง คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความเป็นอิสระ และการมีค่านิยมในด้านการเรียน โอกาสที่จะมีพฤติกรรมในด้านการเรียนสูง โดยแสดงให้เห็นในรูปการเข้าไปข้องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4

สมมติฐานข้อที่ 5 ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นกับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ทิศทางบวก และมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ดี แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนจะสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ วรณัญ กุลดิลก (2541) ศึกษาทัศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การมีเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมทางเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของจรรยา ดวงแก้ว (2539) การศึกษาความรู้ เจตคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า การมีเจตคติเชิงบวกต่อพฤติกรรมทางเพศจะเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่าการมีเจตคติเชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เช่นเดียวกับงานวิจัยที่ศึกษาในประเด็นเดียวกัน (ณัฐวดี วิจิตรธรรม. 2539; จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. 2539; ชุตินา ศรีแก้วนวล. 2541; สุรศักดิ์ เอื้อมณี. 2541; ระวีรณ ดนัยดุขฎีกุล. 2547; ธานี ศิลปะชัย. 2547)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นที่พบว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น (แอน ทองคำ. 2549; วาสนา นิสโร. 2550; สุมาลี สวดยะอาด. 2550; พิมลณัฐ โชคธนา กาญจน์. 2552) อีกทั้งยังพบว่าเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์เป็นปัจจัยสำคัญอันดับแรกที่สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น จากการงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

เมื่อนำตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า อิทธิพลรวมของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และเมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไม่มีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านไปตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่ศึกษาโมเดลพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งเป็นไปทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่าโครงสร้างความเชื่อส่วนบุคคล (Personal beliefs structure) เป็นความเชื่อบุคคลเกี่ยวกับการควบคุมทางปัญญา (Cognitive controls) แสดงออกเพื่อต่อต้านพฤติกรรมที่เป็นปัญหาซึ่งถือได้ว่าตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเป็นตัวแปรที่ใกล้ชิดพฤติกรรม และตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ และจากผลการ

วิเคราะห์ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นนำเข้าโมเดลการวิเคราะห์ ยังพบว่า ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนสูงสุด (.42) เป็นไปตามแนวคิดของเจตคติเป็นตัวกำหนดเจตนาและพฤติกรรม ดังนั้นตัวแปรทางปัญญานี้จึงเป็นตัวแปรที่สามารถทำการปรับเปลี่ยนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนให้มีความเหมาะสมจะช่วยลดแนวโน้มของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลงได้ สอดคล้องกับ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5

สมมติฐานข้อที่ 6 ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ในทิศทางบวก และมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของพรทิพย์ วงศ์เพชรสง่า (2529) พบว่า บุคคลที่มีความสำคัญต่อการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร ได้แก่ กลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเพื่อนสนิทที่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ที่ยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์ทางเพศสูงจะมีแนวโน้มให้บุคคลมีการยินยอมให้มีเพศสัมพันธ์สูงด้วย เนื่องจากวัยรุ่นได้ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อนเพื่อน มากกว่าบิดามารดา บางครั้งบรรทัดฐาน และแบบพฤติกรรมของกลุ่มอาจจะไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม แต่การที่บุคคลต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่มเพื่อนอย่างใกล้ชิด ยาวนานก็ทำให้บุคคลนั้นยึดบรรทัดฐานของกลุ่มมาเป็นแบบอย่าง เช่นเดียวกับการศึกษาของจันทร์แรม ทองศิริ (2539) ที่ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดน่าน พบว่า นักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 95.00 ระบุว่า ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนทำให้เกิดมีพฤติกรรมดังกล่าว และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน โดยศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน พบว่า นักเรียนที่มีเพศสัมพันธ์กับคู่อริได้รับอิทธิพลจากการชักจูงของกลุ่มเพื่อนหรือคู่อริส่งผลต่อการตัดสินใจเข้าไปเที่ยวในแหล่งบันเทิงเรีรรมย์ หรือได้รับการชักนำให้มีเพศสัมพันธ์ (ปวีณา สายสูง. 2541)

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ ที่พบว่าอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ (สุมาลี สวยสะอาด. 2550; สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์. 2548; จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. 2539; ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี. 2546; ขวัญชนก ศิริวัฒน์ กาญจน์. 2541; ทวีวรรณ ซาลีเครือ. 2541; อนงค์ ชีระพันธ์. 2544) จากงานวิจัยที่กล่าวมาในข้างต้น จึงพอสรุปได้ว่า ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

เมื่อนำตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า อิทธิพลรวมของการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และเมื่อพิจารณาอิทธิพลทางตรง พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนไม่มีอิทธิพลทางอ้อมส่งผ่านไปตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่ศึกษาโมเดลพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งเป็นไปทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่าโครงสร้างสภาพแวดล้อมภายนอก (Distal environment structure) การควบคุมทางสังคมโดยทางอ้อม การรับรู้โอกาสที่จะถูกเพิกเฉยต่อพฤติกรรมจากบิดามารดา หรือเพื่อนที่ไม่เห็นด้วย รวมทั้งสภาพแวดล้อมทางสังคม ได้แก่ ความคุ้นเคยจากกลุ่มเพื่อน และบิดามารดา การรับรู้การควบคุม และการสนับสนุนทางสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากบิดามารดาจะช่วยลดโอกาสในการเกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหา และเนื่องจากวัยรุ่นจะคล้อยตามกลุ่มเพื่อน รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนมากกว่าบิดามารดา โอกาสที่พฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้นได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มเพื่อนจะมีมากกว่า เพราะว่าการเข้าร่วมกลุ่มเพื่อนจะได้รับการยอมรับที่มากกว่า รวมถึงเป็นตัวแทนของพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในกลุ่มด้วย นอกจากนี้ตามทฤษฎีพัฒนาบุคลิกภาพของอีริคสัน วัยรุ่นอยู่ในขั้นพัฒนาการขั้นที่ 5 คือ ความมีเอกลักษณ์ประจำตัวหรือความสับสนในบทบาทของตนเอง (Identity vs. Identity diffusion) เป็นวัยที่พัฒนาเอกลักษณ์ของตนเอง มีจุดมุ่งหมายในชีวิตของตนเอง สังคมของเด็ก คือ กลุ่มเพื่อน จะยึดแบบจากกลุ่มเพื่อน โดยพฤติกรรมวัยรุ่นจึงมักเป็นการทำตามเพื่อน เพราะต้องการการยอมรับในกลุ่มเพื่อน พัฒนาการทางด้านสังคมของวัยรุ่นส่วนใหญ่เป็นการปรับตัวให้เข้ากับกลุ่มเพื่อน ซึ่งเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมทางเพศ (ปรียา เกตุทัต. 2537: 25)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6

สมมติฐานข้อที่ 7 การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่กับตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรทุกตัวที่กล่าวมาในข้างต้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของกรภัทร วรเชษฐ์ (2548) ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดคือเจตคติต่อ

การเรียนรู้ รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล และปัจจัยที่มีอิทธิพลทางอ้อมสูงสุดต่อการลักษณะมุ่งอนาคต คือ การควบคุมตนเอง นอกจากนี้ยังมีการศึกษาของสุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง

สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดู ควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) และโมเดลพฤติกรรมทางเพศของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่งอนาคต การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อการมีพฤติกรรมทางเพศ โดยจัดกลุ่มตัวแปรตามลักษณะความสัมพันธ์ แยกเป็นปัจจัยป้องกัน (Protective factors) และปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เป็นตัวแปรแฝงภายนอกที่ส่งอิทธิพลผ่านปัจจัยป้องกัน (Protective factors) คือ การควบคุมตนเอง และลักษณะมุ่งอนาคต ส่วนปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) คือ การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

เมื่อนำตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่เข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า อิทธิพลทางอ้อมของการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

อย่างไรก็ตาม ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวแปรส่งผ่านอิทธิพลระหว่างตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยตรง แต่ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้รับอิทธิพลโดยตรงจากตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตกับตัวแปรการควบคุมตนเอง ซึ่งทั้งสองตัวแปรดังกล่าว ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ จะเห็นได้ว่าตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นไม่ได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่

ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับการวิเคราะห์ของวิลส์; และคณะ (Wills; et al. 2007) ที่ศึกษาโมเดลพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ เป็นตัวแปรที่มีความใกล้ชิดกับบุคคล และมีพัฒนาการภายในครอบครัวมาตั้งแต่เด็ก มีความสำคัญต่อคุณลักษณะสำคัญต่างๆ ที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในนักเรียน ได้แก่ การควบคุมตนเอง ลักษณะมุ่ง

อนาคต และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทั้งนี้ตัวแปรในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ต่างมีความสัมพันธ์ลดหลั่นกัน

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 บางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 8 ตัวแปรการควบคุมตนเองส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการควบคุมตนเองกับตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรทุกตัวที่กล่าวมาในข้างต้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี พบว่า ปัจจัยทางจิตลักษณะ ได้แก่ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะมุงอนาคต และการควบคุมตนเองมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน เช่นเดียวกับการศึกษาของสุนิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 พบว่า ลักษณะมุงอนาคต การควบคุมตนเอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ซึ่งการศึกษาของประพจน์ บุญมี (2544) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบท จังหวัดสระบุรี พบว่า เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ด้วย

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยในต่างประเทศที่ศึกษาในประเด็นเดียวกันของไวทาเกอร์; และคณะ (Whitaker; et al. 2000: abstract) พบว่า วัยรุ่นที่มีเจตคติในแง่ร้ายมากก็จะมี การควบคุมตนเองได้น้อย พร้อมทั้งหากมีลักษณะมุงอนาคตน้อยก็อาจเกิดพฤติกรรมเสี่ยงมากขึ้น

งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าตัวแปรการควบคุมตนเองการมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

เมื่อนำตัวแปรการควบคุมตนเองเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า อิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรการควบคุมตนเองมีนัยสำคัญทางสถิติต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน แสดงให้เห็นว่า ตัวแปรการควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนผ่านตัวแปรลักษณะมุงอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น และการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

อย่างไรก็ตาม ตัวแปรการควบคุมตนเองมีอิทธิพลทางอ้อม (indirect effect) ต่อตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต และตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น แต่ไม่ส่งผ่านตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน เมื่อพิจารณาจากแนวคิดทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล ของเอเชน และพิชบาย (Ajzen; & Fishbein. 1980) ที่มีแนวคิดว่า พฤติกรรมต่างๆของบุคคลอยู่ภายใต้การควบคุมของความตั้งใจที่จะทำพฤติกรรมของบุคคลนั้น ซึ่งความตั้งใจของบุคคลนั้นจะขึ้นอยู่กับเจตคติต่อการกระทำพฤติกรรมของบุคคล (Attitude toward the behavior) และการที่บุคคลคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norms) หมายความว่า หากนักเรียนมีการควบคุมตนเองที่ไม่ดี ขาดความอดทนอดกลั้น มีเจตคติที่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์แล้ว แม้ไม่มีการสนับสนุนจากเพื่อน นักเรียนก็สามารถมีเพศสัมพันธ์ได้ ในทางกลับกัน หากนักเรียนมีการควบคุมตนเองที่ดี สามารถชะลอความปรารถนาของตนได้ มีลักษณะมุ่งอนาคตที่สูง และมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนก็จะไม่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่า ปัจจัยป้องกัน (Protective factors) ปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยการควบคุมตนเองจัดอยู่ในกลุ่มปัจจัยป้องกัน (Protective factors)

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 8 บางส่วน

สมมติฐานข้อที่ 9 ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตกับ ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่าตัวแปรทุกตัวที่กล่าวมาในข้างต้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของสิริพรรณ บุรี (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งปัจจัยนี้สามารถอธิบายความแปรปรวนของเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของสุณิสา คำบึงกลาง (2548) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติเกี่ยวข้องกับการพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศมากที่สุดคือ ลักษณะมุ่งอนาคตเช่นเดียวกับการศึกษาในต่างประเทศของเซวี่หมิง (Chen. 2011: 45; อ้างอิงจาก xiaoming; et al. 2000) พบว่า วัยรุ่นที่มีลักษณะมุ่งอนาคตเชิงบวกจะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของมินดิกส์ (Mindick. 1977) ที่พบว่า วัยรุ่นที่มีการกำหนดเป้าหมายในอนาคตสูงก็จะมีเจตคติทางลบต่อพฤติกรรมทาง

เพศ ซึ่งในตัวแปรส่งผ่านแต่ละตัวมีความสัมพันธ์ทางตรงต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อีกด้วย

งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล, 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่า ปัจจัยป้องกัน (Protective factors) ปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นโดยลักษณะมุ่งอนาคตจัดอยู่ในกลุ่มปัจจัยป้องกัน (Protective factors)

เมื่อนำตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้างร่วมกับตัวแปรอื่นๆ ในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลทางตรงต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 9

สมมติฐานข้อที่ 10 ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนส่งผลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ข้อค้นพบจากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนกับ ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า ตัวแปรทุกตัวที่กล่าวมาในข้างต้น มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของโสพิน โตริฏกุล (2553) การศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า การขัดเกลาทางสังคมเรื่องเพศในกลุ่มเพื่อนสนิทมีอิทธิพลอย่างมากในการสร้างทัศนคติและการยอมรับการแสดงออกในเรื่องเพศของวัยรุ่น นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาของสุรชาติพย์ แสงวัฒนกุล (2536: 74-75) ศึกษาเรื่องเจตคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส พบว่า เจตคติของเพื่อนสนิทที่มีต่อการยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสตามการรับรู้ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส โดยนักศึกษาที่มีเพื่อนสนิทที่มีเจตคติยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสสูง มีเจตคติในทางเห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส มากกว่านักศึกษาที่มีเพื่อนสนิทยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของวัฒนา พุ่มเล็ก (2535: 97) ศึกษาอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนและเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

งานวิจัยที่ผ่านมาแสดงให้เห็นว่าตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ใน

วัยรุ่น ตามทฤษฎีพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior Theory) (สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. 2552: 13-15; อ้างอิงจาก jessor; & jessor. 1977) ที่ระบุว่า ปัจจัยป้องกัน (Protective factors) ปัจจัยเสี่ยง (Risk factors) ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นโดยลักษณะมุ่งอนาคต จัดอยู่ในกลุ่มปัจจัยป้องกัน (Protective factors)

เมื่อนำตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนเข้าวิเคราะห์ในสมการโครงสร้าง ร่วมกับตัวแปรอื่นๆในโมเดลสมมติฐานงานวิจัย พบว่า ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนทางตรงต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยส่วนนี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 10

เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ ผู้วิจัยจึงสรุปผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยนี้ แสดงรายละเอียดดังตาราง 14

ตาราง 14 สรุปผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานการวิจัยนี้

สมมติฐาน	สนับสนุน
<u>สมมติฐานข้อที่ 1</u> โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 2</u> ตัวแปรการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่มีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 3</u> ตัวแปรการควบคุมตนเองมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 4</u> ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 5</u> ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 6</u> ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 7</u> การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรการควบคุมตนเอง ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน	✓

ตาราง 14 (ต่อ)

สมมติฐาน	สนับสนุน
<u>สมมติฐานข้อที่ 8</u> ตัวแปรการควบคุมตนเองส่งอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น และตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 9</u> ตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคตมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น	✓
<u>สมมติฐานข้อที่ 10</u> ตัวแปรการรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนส่งผลต่อตัวแปรพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โดยส่งผ่านตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น	✓

ข้อเสนอแนะการวิจัยครั้งต่อไป

1. การวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการพัฒนาโมเดลทางเลือก (alternative model) พร้อมทั้งตรวจสอบความตรงของโมเดลทางเลือก เพื่อหารูปแบบโมเดลที่ดีที่สุด
2. กลุ่มประชากรครั้งต่อไป ควรตรวจสอบความตรงของโมเดลกับกลุ่มที่เป็นวัยรุ่นตอนต้นหรือผู้ใหญ่ตอนต้นเพื่อประโยชน์ในเชิงเปรียบเทียบ
3. การวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูในแบบต่างๆ เช่น การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ เป็นต้น
4. การวิจัยครั้งต่อไป ควรเป็นการศึกษาการควบคุมตนเองแบบไม่ดี
5. การวิจัยครั้งต่อไปควรมีการพัฒนาโปรแกรม ที่มุ่งเน้นเรื่อง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น เนื่องจากเป็นตัวแปรที่ใกล้ชิดพฤติกรรม โดยสามารถช่วยป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนได้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเช่น โรงเรียน และสถานศึกษา บุคลากรทางการศึกษาที่ทำงานเกี่ยวกับโรงเรียนสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการพัฒนาแผนงาน ประกอบการจัดโครงการในการส่งเสริมปัจจัยเชิงป้องกันในนักเรียนให้มีระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งลดระดับปัจจัยเสี่ยงในนักเรียนให้ลดน้อยลง นอกจากนี้ การศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษากับประชากรที่เป็นนักเรียนชายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบและนำไปใช้ประโยชน์เชิงปฏิบัติในวงกว้างต่อไป

ตัวอย่างเช่น จากผลการวิจัยครั้งนี้ นำมาเป็นข้อมูลในการจัดโครงการส่งเสริมปัจจัยเชิงป้องกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่า ตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นมีอิทธิพลทางตรงต่อพฤติกรรม

เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนสูงที่สุด ถือได้ว่าตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเป็นตัวแปรที่ใกล้ชิดพฤติกรรม และตัวแปรเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของเจตคติเป็นตัวกำหนดเจตนาและพฤติกรรม ดังนั้น ตัวแปรทางปัญญานี้ จึงเป็นตัวแปรที่สามารถทำการปรับเปลี่ยนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนให้มีความเหมาะสม จะช่วยลดแนวโน้มของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลงได้

นอกจากนี้ ข้อค้นพบที่น่าสนใจในงานวิจัยนี้ คือ ลักษณะมุงอนาคตมีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ดังนั้น หากสถานศึกษาให้ความสำคัญในการส่งเสริมให้นักเรียนมีลักษณะมุงอนาคตสูงขึ้น พร้อมทั้งจัดกิจกรรม และให้การสนับสนุน สอดแทรกการมีเจตคติที่ไม่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์จะช่วยให้นักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ลดลง เมื่อนักเรียนทำกิจกรรมก็จะให้ความสนใจ และดึงกลุ่มเพื่อนมาร่วมด้วย ก็จะทำให้ลดปัจจัยเสี่ยงที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ และการที่นักเรียนมีลักษณะมุงอนาคตที่สูงจะเป็นตัวยับยั้งพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ดังนั้นโรงเรียน และสถานศึกษาสามารถส่งเสริมให้นักเรียนมีลักษณะมุงอนาคตได้ โดยใช้ข้อมูลจากผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการวางแผน และหาแนวทางป้องกันเพื่อลดปัญหาการมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้

หากมีการปลูกฝังถึงข้อดีของการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งชี้ให้เห็นถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นจากการมีเพศสัมพันธ์อย่างชัดเจน ก็น่าจะช่วยให้นักเรียนตระหนักได้ว่า การมีเพศสัมพันธ์เมื่อไม่พร้อมนั้น ก่อให้เกิดผลเสียที่ตามมาได้อย่างไรบ้าง พร้อมทั้งควรมีการส่งเสริมลักษณะมุงอนาคตของนักเรียน มีการจัดกิจกรรมที่พึงประสงค์ และการให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน รวมไปถึงกลไกในครอบครัว อันจะเป็นอิทธิพลที่สำคัญในการสร้างพัฒนาการต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจของสมาชิกทุกคนในครอบครัว

บรรณานุกรม

- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2553). ยุทธศาสตร์ป้องกันและแก้ไขปัญหาเด็กและเยาวชนตั้งครรภ์ไม่พร้อม. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.
- กระทรวงสาธารณสุข. (2550). มาตรฐานกรมควบคุมโรคสำหรับสถานบริการสาธารณสุขด้านโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. สำนักโรคเอดส์วันโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์กรมควบคุมโรค. นนทบุรี: ชุมชุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- (2555: กรกฎาคม). *Fact sheet: พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น*. กรมอนามัย. นนทบุรี: กระทรวงสาธารณสุข.
- (2554). *สถานการณ์อนามัยการเจริญพันธุ์ในวัยรุ่นและเยาวชน*. กรมอนามัย. นนทบุรี: กระทรวงสาธารณสุข.
- กนกวรรณ อุ๋นใจ. (2535). ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมูกอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาสภากาญจนาภิเษกบุรีรัมย์. ปรินทิพนิพนธ์. กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2527). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กิตติศักดิ์ ทองอุทุม. (2547). ศึกษาเจตคติที่มีต่อยาเสพติดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดปทุมธานี. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2550). *เพศศึกษาเรื่อง (ไม่) ลับสำหรับวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เพื่อนอักษร.
- กรมวิชาการ. (2542). *การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านการควบคุมตนเองได้*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กรมสุขภาพจิต. (2544). *คู่มือครูที่ปรึกษาแบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน*. กรุงเทพฯ: กระทรวงสาธารณสุข.
- ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์. (2541). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสดในสังกัดศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัดอุดรธานี*. ปรินทิพนิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.

- จักรวาล ภูวนันท์. (2537). ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อลักษณะการมุ่งอนาคตของนักเรียนสถานสงเคราะห์เด็กหญิงบ้านราชวิถีกรุงเทพมหานคร. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .
- จันทร์ทิศา พฤกษานานนท์. (2537, กรกฎาคม-กันยายน). พฤติกรรมการเสี่ยงในวัยรุ่น. *สงขลานครินทร์เวชสาร*. (12): 141-144.
- จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ. (2543). เพศศึกษา. กรุงเทพฯ: ศิลปาบรรณาการ.
- จันทร์แรม ทองศิริ. (2539). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน. ปรินุณยานิพนธ์ ส.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา พึ่งโพธิ์. (2547). ผลการสร้างความตระหนักในเรื่องเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรที่มีต่อทัศนคติทางเพศในการรักษาสงวนตัวของวัยรุ่นหญิงที่มีลักษณะมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเองและวัฒนธรรมในด้านความสัมพันธ์ทางเพศแตกต่างกัน. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิรพรรณ อินทา. (2542). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่. ปรินุณยานิพนธ์ กศ.ม. (การส่งเสริมสุขภาพ). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- จุฑามาศ นุชนารถ. (2531). การมีเพศสัมพันธ์และการคุมกำเนิดของกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญในจังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินุณยานิพนธ์ วท.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จุฬารัตน์ ห้าวหาญ. (2539). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในเขตเทศบาลเมืองจังหวัดสุรินทร์. ปรินุณยานิพนธ์ วท.ม. (การเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จารุรัตน์ เจียมประชาชนกร. (2537). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชาย. ปรินุณยานิพนธ์ วท.ม. (สาขาประชากร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). ประมวลบทความวิชาการระหว่างพุทธศักราช 2526 - 2531 ฉบับอภิเนันทนาการครบรอบ 33 ปีสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์: เยาวชนไทยกับการมุ่งอนาคต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- (2535). แบบฉบับการอบรมเลี้ยงดูเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงจากครอบครัวรายได้น้อยที่อยู่ในตัวเมืองรายงานการวิจัยฉบับที่ 24. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จรรยา ดวงแก้ว. (2539). ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ชัยวัฒน์ ปัญจพงษ์; และคณะ. (2524). เพศศึกษาแผนใหม่. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ชุตีมาศรี แก้วนวล. (2540). การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของนักศึกษาผู้ใหญ่ในเขตมณฑลบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เชิดศักดิ์ โฉวาสินธุ์. (2530). การวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ณัฐฤดี สันทิพย์สมบุรณ์. (2541). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศกับพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (คหกรรมศาสตร์ศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐกานต์ อมาตกุล. (2554). ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนนักศึกษาหญิงมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐพร สายพันธ์. (2546). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร. วิทยานิพนธ์ ส.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). ขอนแก่น: บัณฑิตมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐวดี วิจิธรรม. (2539). ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์. (2545). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมืองจังหวัดบุรีรัมย์. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาชุมชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

- ดาวลอย ชูศรี. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลทางสังคมกับแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูตามการรับรู้ของนักศึกษามหาวิทยาลัย. ปรินซ์นิพนธ์ พย.ม. (สุขภาพจิตและการพยาบาลจิตเวช). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร. ปรินซ์นิพนธ์ ส.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎิ โยเหลา; ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร; และ ชัยวัฒน์ วงศ์อาษา. (2540). รายงานการวิจัยเรื่องปัญหาปัจจัยสาเหตุการใช้และการติดสารระเหยของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานครในจังหวัดยโสธร. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ประสานมิตร.
- ดวงเดือน พันธุมนาวิน; และ เพ็ญแข ประจันปัจนิก. (2520). รายงานการวิจัยฉบับที่ 21 สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จริยธรรมของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- (2536). จริยธรรมของเยาวชนไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- ดวงหทัย นุ่มนวล. (2546). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. ปรินซ์นิพนธ์ ส.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ดัม บัญรอด. (2550). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา อำเภอเมืองของจังหวัดแห่งหนึ่งในภาคใต้. ปรินซ์นิพนธ์ ส.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ทิพย์ภา เชษฐ์ไชยลิต. (2541). จิตวิทยาพัฒนาการสำหรับพยาบาล. สงขลา: ชานเมืองการพิมพ์.
- ทวีวรรณ ชาลีเครือ. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงด้านเพศสัมพันธ์และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดเพชรบูรณ์. วารสารสาธารณสุขมูลฐานภาคเหนือ. 11(4): 8-22.
- ธนินี เขียวอยู่. (2546). พฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดเพชรบุรี. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- ธีรภูมิ เอกะกุล. (2550). การวัดเจตคติ. พิมพ์ครั้งที่ 2. อุบลราชธานี: วิทยาออฟเซตการพิมพ์.
- บุญรับ ศักดิ์มณี. (2532). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานของคน. ปรินซ์นิพนธ์ พศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประสาธ อิศรปริดา. (2523). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประพจน์ บุญมี. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตเมืองและชนบทจังหวัดสระบุรี. ปรินญาณิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ประณต คำนิม. (2549). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปฐม นวลคำ; และอิทธิพล มูลฟอง. (2543, พฤษภาคม-สิงหาคม). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนชั้นมัธยมปลาย (ม.5) จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วารสารสวนปรง. 16(2): 32-46.
- ปวีณา สายสูง. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในจังหวัดน่าน. ปรินญาณิพนธ์ ส.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ปริมา อภิโชติกร. (2551). อิทธิพลของสื่อลามกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษากลุ่มนักศึกษาอาชีวศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (นิเทศศาสตร์). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยกาญจน์ กิจอุดมทรัพย์. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้นวิทยาลัยสารพัดช่างกรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปรียา เกตุทัต. (2537). พัฒนาการทางอารมณ์และสังคมของวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 4. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พนิดา สิ้นสุวรรณ. (2547). การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ในวิชาสังคมศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อมด้วยการสอนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พิมลณัฐ โชคชนากาญจน์. (2552). ปัจจัยที่มีผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาเอกชนในจังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญาณิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พິงพิศ จักรปิง. (2539). เอกสารคำสอนรายวิชาจิตวิทยาและการแนะแนวเด็กวัยรุ่น. เชียงใหม่: อักษรคอมส์พรินท์.

- พูนสุข ช่วยทอง; เจตน์สันต์ แต่งสุวรรณ; และ อนงค์นาฏ เหลี่ยมสมบัติ. (2541). ประสบการณ์ทางเพศสิ่งกระตุ้นทางเพศและการใช้เวลาว่างของเยาวชนชายและหญิงในวิทยาลัยเทคนิค. *จุฬาลงกรณ์เวชศาสตร์*. 42: 183–195.
- พัชนี วรกวิน. (2522). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยครูจันทบุรีเกษม.
- พัชรินทร์ สิมะราช. (2544). ผลของการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการรับรู้สมรรถนะในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษา. กรุงเทพฯ: สมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทย.
- พันธุ์ญ์ วิหคโต. (2542). การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านการควบคุมตนเองได้. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ.
- พรพิมล เขียมนาครินทร์. (2539). *พัฒนาการวัยรุ่น*. ม.ป.ป. กรุงเทพฯ: บริษัทต้นอ้อแกรมมี.
- เพ็ญแข ประจณปัจจณี. (2526). ลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต. เอกสารการสอนวิชาพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรมหน่วยที่ 9–15. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพศาล หวังพานิช. (2527). *การวัดผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ระวีวรรณ ดนัยดุษฐ์กุล. (2547). ปัจจัยที่ทำให้มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. *ปริญญานิพนธ์ ส.ม. (เพศศาสตร์)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ระวีวรรณ ฐมชัย. (2536). *การมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนรินทร์วิโรฒ.
- รัตนา ประเสริฐสม. (2526). *การสร้างจิตลักษณะส่งเสริมอนามัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษา*. *ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนาศึกษา)*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนรินทร์วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รานี ศิลปะชัย. (2547). ความสัมพันธ์ทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาศึกษากรณีจังหวัดระยอง. *ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาศักดิ์)*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2543). *การวัดด้านจิตพิสัย*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วาสนา นิสโร. (2550). *พฤติกรรมทางเพศแบบเสรีนิยมของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*. *ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาศักดิ์)*. กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

- วราพร บุญยะธาน. (2550). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการตั้งครรภ์ของสตรีวัยรุ่นครรภ์แรกที่มาฝากครรภ์ในโรงพยาบาลสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (อนามัยครอบครัว).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- วนิดา พันธุ์สะกด. (2531). การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น. (เอกสารประกอบการสอนชุดพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดูหน่วยที่ 1-7). พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ประชาชน.
- วราภรณ์ สืบสหาการ. (2545). ทศนคติ-เจตคติเต็ม 100. กรุงเทพฯ: บีบีทีบูค.
- วรัญญู กุลดิลก. (2541). ทศนคติในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิตมหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ร.ม. (สังคมวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วิทยา นาควัชร. (2531). การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น. (เอกสารประกอบการสอนชุดพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดูหน่วยที่ 1-7). พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: ประชาชน.
- วิทยา ถิฐาพันธ์; บุญยิ่ง มานะบริบูรณ์; และ ธราธิป โคละทัต. (2553). วัยรุ่นตั้งครรภ์และทารกเกิดก่อนกำหนด...ปัญหาที่ทำนาย. ในการประชุมวิชาการ ครั้งที่ 3 ประจำปี 2553 วันที่ 9 - 10 กรกฎาคม 2553 ณ โรงแรมมิราเคิล แกรนด์ คอนเวนชั่น ตามโครงการเครือข่ายสุขภาพ มารดาและทารกเพื่อครอบครัวของเด็กและเยาวชนไทย ในพระอุปถัมภ์พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าศรีรัศมิ์พระวรชายา ในสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์พับลิชชิ่ง.
- วิลาสินี แดงมะแจ้ง. (2545). พฤติกรรมวัยรุ่น. วารสารศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ.
- วิณี ชิตเชิดวงศ์. (2547). รายงานการวิจัยเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีปัญหาของเด็กวัยรุ่น. ชลบุรี: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วันทนี วาสิกะสิน. (2526). ปัญหาพฤติกรรมทางเพศของมนุษย์กับงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์. (2546). การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยาการพัฒน). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- วรรณศิริ ปิ่นทอง. (2549). ความสามารถในการพยากรณ์ของการอบรมเลี้ยงดูการสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนการรับข้อมูลทางเพศผ่านสื่อ และการควบคุมตนที่มีพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- ศรินภัทร์ หิรัญพุกชัยกุล. (2551). การสร้างแบบคัดกรองและโปรแกรมป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศิริพันธ์ กิตติสุขสถิต; นพวรรณ มาดาร์ตัน; วาที สิทธิ; แครี ริคเตอร์ และ อุไรวรรณ คณิงสุขเกษม.

(2554). *หนูยังไม่อยากเป็นแม่: เส้นทางชีวิตที่น่าห่วงใยของแม่วัยเด็กในสังคมไทย*.

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศรีธรรม ฐานะภูมิ. (2535). *พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2538). *จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย*. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

----- (2540). *วัยรุ่นไทยภาพสะท้อนจากมุมหนึ่ง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคง

ของมนุษย์. (2553). *รายงานสภาวะการมีบุตรของวัยรุ่นไทย*. กรุงเทพฯ: กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). *ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้น*

มัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ).

กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล. (2552). *การพัฒนาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรม*

สูบบุหรี่/ดื่มสุราในวัยรุ่นและการศึกษาความไม่แปรเปลี่ยนของโมเดลระหว่างอายุ.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ด. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ถ่ายเอกสาร.

สิริพรรณ บุรี. (2548). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักเรียนช่วงชั้น*

ที่ 3 โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑล เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร.

สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-

ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

สุชา จันท์เอม. (2525). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: แพรววิทยา.

----- (2529). *จิตวิทยาวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

----- (2536). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

----- (2542). *จิตวิทยาพัฒนาการ*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุชา จันท์เอม; และ สุรางค์ จันท์เอม. (2518). *หลักการศึกษาจิตวิทยาการสอน*. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์แพรววิทยา.

สุชาดา ดรีสิงหวงศ์. (2547). *ประสิทธิผลโปรแกรมสุขศึกษา โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีการกระทำด้วย*

เหตุผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนสังกัดกรม

สามัญศึกษากรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต

วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- สุทธิรา ปรีชารัตน์. (2533). พฤติกรรมอนามัยทางเพศของวัยรุ่นที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม. (คหกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุพัตรา พรหมเรนทร์. (2550). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียน
สาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวันกรุงเทพมหานคร. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม.
(สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุนิสา คำบึงกลาง. (2548). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเลย เขต 2. สารนิพนธ์
กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- สุพัตรา สุภาพ. (2529). สังคมและวัฒนธรรมไทยค่านิยมครอบครัวศาสนาประเพณี. พิมพ์ครั้งที่
8. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทธิวรรณ ชินสาย. (2548). เจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของนิสิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมาลี สวีสอาด. (2550). ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยง
ทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม.
(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย-
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2548). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ เอื้อมเก็บ. (2541). ทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสกับบุคคลที่คาดหวังจะ
สมรสด้วยของนักศึกษามหาวิทยาลัย. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุวัฒน์ กิขุนทด. (2553). สะกิดสังคมจับตา ‘แม่วัยรุ่น’ ไม่ถึง 16 ท้องฟรี. ใน บรรณาธิการข่าว
สมัชชาสุขภาพแห่งชาติครั้งที่ 3 เกาะติดการประชุมสมัชชาสุขภาพแห่งชาติ. ศูนย์ประชุม
สหประชาชาติ. กรุงเทพฯ.
- สุรพงษ์ ชูเดช. (2531). ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ในมหาวิทยาลัยกับจิตลักษณะที่สำคัญ
ของนิสิต. ปรินซ์นิพนธ์ วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมคิด อิศระวัฒน์. (2542). รายงานการวิจัยลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูของเด็กไทยซึ่งมีผลต่อ
การเรียนรู้ด้วยตนเอง. คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

- อาภากรณ์ เจริญรัตน์. (2546). พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร. ปรินญาณพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- อรพินทร์ ชูชม; และ อัจรา สุขารมณ. (2533). รายงานการวิจัยองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับการปรับตัวของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมรรณ แก้วฝอง. (2542). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดน้อยใน กรุงเทพฯ. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- แอน ทองคำ. (2549). พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในปัจจุบัน: ศึกษากรณีวัยรุ่นในเขตบางกะปิกรุงเทพมหานคร. ปรินญาณพนธ์ ศศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อรอุษา จันทวิรุจ. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. ปรินญาณพนธ์ วท.ม. (สุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- Anastasi, A. (1968). *Personlity Development*. New York: Mc Graw- Hill Book Company.
- Ajzen; & Fishbein. (1980). *Understanding Attitudes and Predicting Social Behavior*. New Jersey: Prentice Hall.
- Baumrind, D. (1967). Socialization Practices Associated with Dimensions of Competence in Preschool Boys and Girls. *Child Development*. 38: 291-328.
- Bloom, B. S.; Thomas, J.; Hastings; & George, F. M. (1971). *Handbook on Formative and Summative Evaluation of Students Learning*. New York: Mc Graw– Hill Book.
- Block, J.H.; & Block, J. (1980). The Role of Ego-Control and Ego-Resiliency in the Organization of Behavior, *In W.A. Collins (Ed.) Minnesota Symposium on Child sychology Hillsdale*. pp. 39-101. NJ: Erlbaum.
- Brown, B.B. (1982). The Extent and Effects of Peer Pressure among High School Students: A Retrospective Analysis. *Journal of Youth and Adolescence*. 11(2): 121-133.
- Costa, T.M.; Jessor, R.; Donovan, J.E.; & Fortenerry, J.D. (1995). Early Initiation of Sexual Intercourse: The Influence of Psychosocial Unconventionality. *Journal of Research on Adolescence*. 5: 93-120.

- Conger, J.J.; & Galambos, N.L. (1997). *Adolescence and Youth: Psychological Development in a Changing World*. 5th ed. New York: Addison Wesley Longman.
- Cunningham, F.G.; Leveno, K. J.; Bloom, S. L.; Hauth, J. C.; Gilstrao, L. C.; & Westrom, K. D. (2005). Preconceptional Counseling. In F. G. Cunningham, K. J.; Leveno, S.L.; Bloom, J. C. Hauth, L. C.; Gilstrao; & Westrom, K. D. (Eds.). *Williams Obstetrics* (22nd ed.). pp. 189 – 200. New York: Mc Graw - Hill.
- Dacey, J.; & Kenny, M. (1997). *Adolescent Development*. 2nd ed. Madison, W.I.: Brown and Benchmark.
- Donald, M.N.; et al. (1990). High- Risk STD / HIV Behavior among Colleague Student. *The Journal of the American Medical Assosiation*. 236: 3155-3159.
- Dworetzky. (1985). *Child Psychology*. 4th ed. New York: Prentice-Hall.
- Egger, M.; Ferrie , J.; Gorter, A.; Gonzalez, S.; Gutierrez, R.; Pauw, I.; et al. (1993). Human Immunodeficiency Virus / Acquired Immunodeficiency Syndrome - Related Knowledge Attitudes and Practices among Managua Secondary School Students. *The Bulletin of the Pan American Health Organization*. 27: 360 - 368.
- Egger, R.; & Mathias, T. (1993). Hiv/AIDS – Related Knowledge, Attitudes, and Practice Among Managum Secondary School Student. *The Bulletin of the Pan American Health Organization*. 27: 161.
- Ferguson, G. A. (1981). *Statistical Analysis in Psychology and Education*. 5th ed. New York: Mc Graw – Hill International Book.
- Fishe, J.D.; & Fisher, W. A. (1992). Changing Acquired Immunodeficiency Syndrome Risk Behavior. *Psychological Bulletin*. 111(3): 455-474.
- Guilford, J.P. (1975). *Psychometric Methods*. New York: McGraw - Hill Book.
- Hair, J.F.; Black, W.C.; Babin, B.J.; Anderson, R.E.; & Tatham, R.L. (2006). *Multivariate Data Analysis*. 6th ed. Upper Saddle River. NJ: Prentice-Hall.
- Hurlock, E. B. (1974). *Personality Development*. New York: McGraw - Hill Book.
- Hodgkinson , S.C.; Colantuoni, E.; Roberts, D.; Berg – Cross, L.; & Horolyn, M. E. (2010). Depressive Symptoms and Birth Outcomes among Pregnancy Teenagers. *Journal of Pediatric and Adolescent Gynecology*. 23(1): 16 – 22.
- Insko, C. A. (1967). *Theories of Attitude Change*. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hall.
- Kazdin, A.E. (1984). *Behavior Modification in Applied Settings*. 3rd ed. Homewood: The Dorsey Press.

- Katz, D. (1960). *The Functional Approach to the Study of Attitude*. Public Opinion Quarterly. 24: 163-204.
- Kaplan, L. (1965). *Foundations of Human Behavior*. New York: Harper and Row. Publishers.
- Kipke, M.D.; et al. (1990). HIV Infection and AIDS during Adolescence. *Medical Clinics of North American*. 74: 1149-1167.
- Krejcie, R.V.; & Morgan, D.W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational Psychological Measurement*. pp. 607-610
- Luster, T.; & Small, A. S. (1994). Factor Associated with Sexual Risk- taking Behavior among Adolescent. *Journal of Marriage and the Family*. 56: 622-632.
- Maccoby, E.E; & Martin, J.A. (1983). Socialization in the Cotext of the Family: Parent-child Interaction. In P.H. Mussen (Ed). *Handbook of Child Psychology: Socialization Personality and Social Development*. New York: Wiley. 4: 1-101.
- Mensch, B.S.; et al. (1999). *Premarital Sex and School Dropout in Kenya: Can School Make a Difference*. Retrieved March 10, 2013, from. [http www. Popcouncil. Org / publicstions / wp / Prd / 124.Html](http://www.Popcouncil.Org/publicstions/wp/Prd/124.Html)>
- Mercus, S.M. (2009). Depression during Pregnancy: Rate, Risks and Consequence. *The Canadian Journal of Clinical Pharmacology*. 1: 15 - 22.
- Mead, R.D. (1971). Future Time Perspective of College Students in America and India. *Journal of Social Psychology*. 83: 175-182.
- McCarthy, G.; Blamire, A.M.; Rothman, D.L.; Gruetter, R.; & Shulman, R.G. (1993). Echo -planar Magnetic Resonance Imaging Studies of Frontal Cortex Activation during Word Generation in Humans. *The Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America*. 90: 191.
- Mischel, W. (1975). Processes in Delay of Gratification, in Leonard Berkowitz (ed.). *Advance in Experimental Social Psychology*. New York: Academic Press. 7: 249-293.
- Morris, C.G. (1990). *Psychology*. 7th ed. Englewood Cliffs. New Jersey: Prentice-Hill.
- Muangpin, S.; Tiansawad, S.; Kantaruksa, K.; Yimyam, S.; & Vonderheid, S.C. (2010). Northeastern Thai Adolescent's Perceptions of Being Unmarried and Pregnant. *Pacific Rim International Nurse Research Journal*. 14(2): 149 - 61.

- Nanert, R. (2010). Expression in Pregnancy May Affect Child's Behavior, Teen Society for Research in Child Development. *Journal of Nursing Science & Health*. 35: Abstract.
- Newman, P.R.; & Newman, M. (1983). *Principle Psychology*. Illinois: The Dorsey Press.
- Nurmi, J.E. (1991). How Do Adolescents See Their Future. *A Review of the Development of Future Orientation and Planning*. *Development Review*. 11: 1-5.
- Nielsen, L. (1991). *Adolescence: A Contemporary View*. 2nd ed. Fort Worth: Holt. Rinehartand Winston.
- Nirattcharadorn, M.; Germaro, S.; Vorapongsathora, T.; & Sitthimongkol, Y. (2005). Self – esteem. Social Support and Depression in Thai adolescent Mother. *Thai Journal Nurse Research*. 9(1): 63-75.
- Pan, C. (2011). Future Orientation, Impulsivity, and Problem Behaviors: A longitudinal Moderation Model. *Development Psychology*. 47(6): 1633-45.
- Phupong, V. (2005). Adolescent Pregnancy. In: V. Phupong (Ed.). Reproductive Health in Extreme Ages: How to Approach Bangkok: Royal Thai College of Obstetricians and Gynecologist. pp. 180 – 9.
- Richter, D.L.; et al. (1993). Correlates of Condom Use and Number of Sexual Partners Among High School Adolescents. *Journal of School Health*. 63: 91-96.
- Rothbart, M.K.; & Ahadi, S.A. (1994). Temperament and the Development of Personality. *Journal of abnormal Psychology*. 103: 55 – 66.
- Rogers, D. (1972). *The Psychology of Adolescents*. New York: Appieton Century Croft. Education Division Merdith Coperton.
- Robinson, C.L. (1971). Future Time Perspective in None, Incarcerated Juvenile Delinquents. *Dissertation Abstracts Internationl*. 32(2): 1225-1300.
- Rokeach, M. (1970). *Beliefs, Attitude and Value: A Theory of Organization and Change*. Sanfrancisco: Jossey Press Publishers.
- Rosenberg, M.J.; & Hovland, C.I. (1960). Cognitive, Affective, and Behavioural Components of Attitudes. In Hovland, C.I.; & Rosenberg, M.J. (Ed.). *Attitude Organisation and Change: An Analysis of Consistency Among Attitude Components* New Haven. pp. 1-14. CT: Yale University Press.
- Rosenberg, M. (1965). *Society and the Adolescent Self-Image*. New York: Princeton University.

- Sears, R.R.; Leanon, E.M.; & Harry, L. (1957). *Pattern of Rearing*. Evanston Illinois : Row Peterson.
- Shore, W.B.; Brareman, P. A.; & Millin, T. (1993). *Health Maintenance for Adolescent*. Family Medicine Principle and Practice. New York: Springer-Verleg.
- Seginer, R.; & Hoda, H. (1991). Cross-Cultural Variations of Adolescents Future Orientation : The Case of Israeli Druze Versus Israeli Arab and Jewish Male. *Journal of Cross Cultural Psychology* . 22(2): 244-257.
- Skinner, B.F. (1953). *Science and Human Behavior*. New York: The Free Press.
- Teevan, J.R.; & James, J. (1972). Reference Group and Premarital Sexual Behavior. *Journal of Marriage and the Family*. 32: 283-291.
- Triandis, H.C. (1971). *Attitude and Attitude Change*. New York: John Wiley And Son.
- Thurstone, L.L. (1967). *Attitude Theory Measurement*. New York: John Wiley and Sons.
- Utomo, I.D. (1997). *Sexual Attitudes and Behavior of Middle - Class Young People in Jakarta (Indonesian Adolescents)*. Retrieved July 25, 2013, from. <http://thailis.UniNet.th/dao/detsil.nsp>.
- WHO. (2011). *Guidelines on Preventing Early Pregnancy and Poor Reproductive Health Outcomes among Adolescents in Developing Countries*. World Health Organization.
- Wiley, D.C.; James, G.; Femey, S.; & Belver, C.J. (1997). Using the Youth Risk Behavior Survey to Compare Risk Behavior of Texas High School and College Students. *Journal of School Health*. 67: 45 - 49.
- Will, T. A.; Cleary, S.D.; Filer, M.; Shiner, O.; Mariani, J.; & Spera, K. (2001). Temperament and Adolescent Substance Use: Test of a Developmental Model. *Prevention Science*. 2: 145-163.
- Wills, T. A.; Murry, V.M.; Brody, G. H.; Gibbons, F.X.; Gerrard, M.; Walker, C.; & Ainette, M.G. (2007). Ethnic Pride and Self-control Related to Protective and Risk Factors: Test of the Theoretical Model for the Strong African American Families Programs. *Health Psychology*. 26(1): 50-59.
- Will, T. A.; Sandy, J.M.; & Yeager, A.M. (2000). Temperament and Adolescent Substance Use : An Epigenetics Approach to Risk and Protection. *Journal of personality*. 68: 1127-1151.
- Wright, D. (1975). *The Psychology of Moral Behavior*. Meddlesen England: Penquin Book.

ภาคผนวก ก
ผลการวิเคราะห์ตรวจสอบความตรงของ
โมเดลสมมติฐานวิจัยด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

ผลการวิเคราะห์ตรวจสอบความตรงของโมเดลสมมติฐานวิจัยด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

DATE: 4/22/2013

TIME: 18:21

L I S R E L 9.10 (STUDENT)

BY

Karl G. Jöreskog & Dag Sörbom

This program is published exclusively by
Scientific Software International, Inc.
<http://www.ssicentral.com>

Copyright by Scientific Software International, Inc., 1981-2012
Use of this program is subject to the terms specified in the
Universal Copyright Convention.

The following lines were read from file C:\Users\wing 4\Desktop\Nan out.lpj:

TI
DA NI=6 NO=400 MA=CM
LA
sex Parent selfcon future att peer
KM
1
-.403 1
-.480 .641 1
-.629 .643 .670 1
.660 -.497 -.583 -.668 1
.32 -.380 -.279 -.392 .3 1
ME
42.96 64.79 42.01 141.1 29.05 -7.80
SD
16.57 12.96 7.34 23.80 9.85 12.14
SE
3 4 5 6 1 2/
MO NX=1 NY=5 BE=FU GA=FI PS=SY TE=FU
FR BE(2,1) BE(3,1) BE(3,2) BE(3,4) BE(4,1) BE(5,1) BE(5,2) BE(5,3) BE(5,4)
FR GA(1,1) GA(2,1) GA(3,1) GA(4,1) GA(5,1) te 2 4
FI te 2 4
va -23.152 te 2 4
PD
OU SE TV EF SS MI RS FS SC

TI

Number of Input Variables 6
Number of Y - Variables 5
Number of X - Variables 1
Number of ETA - Variables 5
Number of KSI - Variables 1
Number of Observations 400

TI

Covariance Matrix

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
selfcon	53.876					
future	117.044	566.440				
att	-42.150	-156.599	97.022			
peer	-24.861	-113.261	35.874	147.380		
sex	-58.379	-248.056	107.722	64.371	274.565	
Parent	60.976	198.332	-63.445	-59.787	-86.543	167.962

Total Variance = 1307.244 Generalized Variance = 0.117448D+13

Largest Eigenvalue = 894.749 Smallest Eigenvalue = 22.249

Condition Number = 6.342

Means

selfcon	future	att	peer	sex	Parent
42.010	141.100	29.050	-7.800	42.960	64.790

TI

Parameter Specifications

BETA

	selfcon	future	att	peer	sex
selfcon	0	0	0	0	0
future	1	0	0	0	0
att	2	3	0	4	0
peer	5	0	0	0	0
sex	6	7	8	9	0

GAMMA

	Parent
selfcon	10
future	11
att	12
peer	13
sex	14

PHI

Parent
15

PSI

selfcon	future	att	peer	sex
16	17	18	19	20

ALPHA

selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----
21	22	23	24	25

TI

Number of Iterations = 4

LISREL Estimates (Maximum Likelihood)

BETA

	selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -	- -	- -	- -	- -
future	1.419 (0.144) 9.864	- -	- -	- -	- -
att	-0.309 (0.071) -4.385	-0.202 (0.022) -9.215	- -	0.068 (0.032) 2.106	- -
peer	-0.099 (0.099) -1.010	- -	- -	- -	- -
sex	-0.052 (0.118) -0.437	-0.252 (0.040) -6.314	0.706 (0.083) 8.508	0.154 (0.053) 2.889	- -

GAMMA

	Parent
-----	-----
selfcon	0.363 (0.022) 16.703
future	0.666 (0.081) 8.169
att	-0.003 (0.040) -0.080
peer	-0.320 (0.056) -5.734
sex	0.122 (0.066) 1.842

Covariance Matrix of Y and X

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
	-----	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	53.876					
future	117.044	560.881				
att	-42.150	-155.040	96.620			
peer	-24.861	-75.077	32.803	144.774		
sex	-58.379	-243.984	106.728	58.282	272.219	
Parent	60.976	198.332	-63.445	-59.787	-86.543	167.962

Mean Vector of Eta-Variables

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
	42.010	141.100	29.050	-7.800	42.960

PHI

Parent	-----
167.962	
(11.877)	
14.142	

PSI

Note: This matrix is diagonal.

selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----
31.739	262.766	49.890	123.178	134.044
(2.244)	(18.275)	(3.572)	(8.567)	(9.605)
14.142	14.378	13.966	14.378	13.956

Squared Multiple Correlations for Structural Equations

selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----
0.411	0.532	0.484	0.149	0.508

NOTE: R_{adj} for Structural Equations are Hayduk's (2006) Blocked-Error R_{adj}

Reduced Form

	Parent	-----
selfcon	0.363	
	(0.022)	
	16.682	
future	1.181	
	(0.070)	
	16.912	
att	-0.378	
	(0.033)	
	-11.472	
peer	-0.356	
	(0.043)	
	-8.292	

sex -0.515
 (0.058)
 -8.841

Squared Multiple Correlations for Reduced Form

selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----
0.411	0.418	0.248	0.147	0.164

ALPHA

selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----
18.489	38.357	71.241	17.101	53.393
(1.436)	(4.914)	(2.352)	(3.365)	(7.032)
12.874	7.805	30.293	5.083	7.593

Log-likelihood Values

	Estimated Model	Saturated Model
	-----	-----
Number of free parameters(t)	26	27
-2ln(L)	13519.437	13516.738
AIC (Akaike, 1974)*	13571.437	13570.738
BIC (Schwarz, 1978)*	13675.216	13678.508

*LISREL uses $AIC = 2t - 2\ln(L)$ and $BIC = t\ln(N) - 2\ln(L)$

Goodness of Fit Statistics

Degrees of Freedom for (C1)-(C2)	1
Maximum Likelihood Ratio Chi-Square (C1)	2.699 (P = 0.1004)
Browne's (1984) ADF Chi-Square (C2_NT)	2.747 (P = 0.0974)
Estimated Non-centrality Parameter (NCP)	1.699
90 Percent Confidence Interval for NCP	(0.0 ; 10.810)
Minimum Fit Function Value	0.00675
Population Discrepancy Function Value (F0)	0.00425
90 Percent Confidence Interval for F0	(0.0 ; 0.0270)
Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA)	0.0652
90 Percent Confidence Interval for RMSEA	(0.0 ; 0.164)
P-Value for Test of Close Fit (RMSEA < 0.05)	0.264
Expected Cross-Validation Index (ECVI)	0.137
90 Percent Confidence Interval for ECVI	(0.117 ; 0.145)
ECVI for Saturated Model	0.105
ECVI for Independence Model	4.129
Chi-Square for Independence Model (15 df)	1639.483
Normed Fit Index (NFI)	0.998
Non-Normed Fit Index (NNFI)	0.984
Parsimony Normed Fit Index (PNFI)	0.0666
Comparative Fit Index (CFI)	0.999

Incremental Fit Index (IFI) 0.999
 Relative Fit Index (RFI) 0.975

Critical N (CN) 981.718

Root Mean Square Residual (RMR) 3.999
 Standardized RMR 0.0156
 Goodness of Fit Index (GFI) 0.998
 Adjusted Goodness of Fit Index (AGFI) 0.952
 Parsimony Goodness of Fit Index (PGFI) 0.0475

TI

Fitted Covariance Matrix

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
selfcon	53.876					
future	117.044	560.881				
att	-42.150	-155.040	96.620			
peer	-24.861	-98.229	32.803	144.774		
sex	-58.379	-243.984	106.728	58.282	272.219	
Parent	60.976	198.332	-63.445	-59.787	-86.543	167.962

Fitted Means

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
	42.010	141.100	29.050	-7.800	42.960	64.790

Fitted Residuals

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
selfcon	0.000					
future	0.000	5.559				
att	0.000	-1.559	0.403			
peer	0.000	-15.033	3.070	2.606		
sex	0.000	-4.072	0.994	6.089	2.346	
Parent	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000

Fitted Residuals for Means

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000

Standardized Residuals for Means

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000

Summary Statistics for Fitted Residuals

Smallest Fitted Residual = -15.033
 Median Fitted Residual = 0.000
 Largest Fitted Residual = 6.089

Stemleaf Plot

```

- 1|5
- 1|
- 0|
- 0|42000000000000
  0|1233
  0|66

```

Standardized Residuals

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
selfcon	0.000					
future	0.000	1.428				
att	0.000	-1.331	0.961			
peer	0.000	-1.654	1.637	1.578		
sex	0.000	-1.502	1.289	1.643	1.372	
Parent	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000

Summary Statistics for Standardized Residuals

```

Smallest Standardized Residual = -1.654
Median Standardized Residual = 0.000
Largest Standardized Residual = 1.643

```

Stemleaf Plot

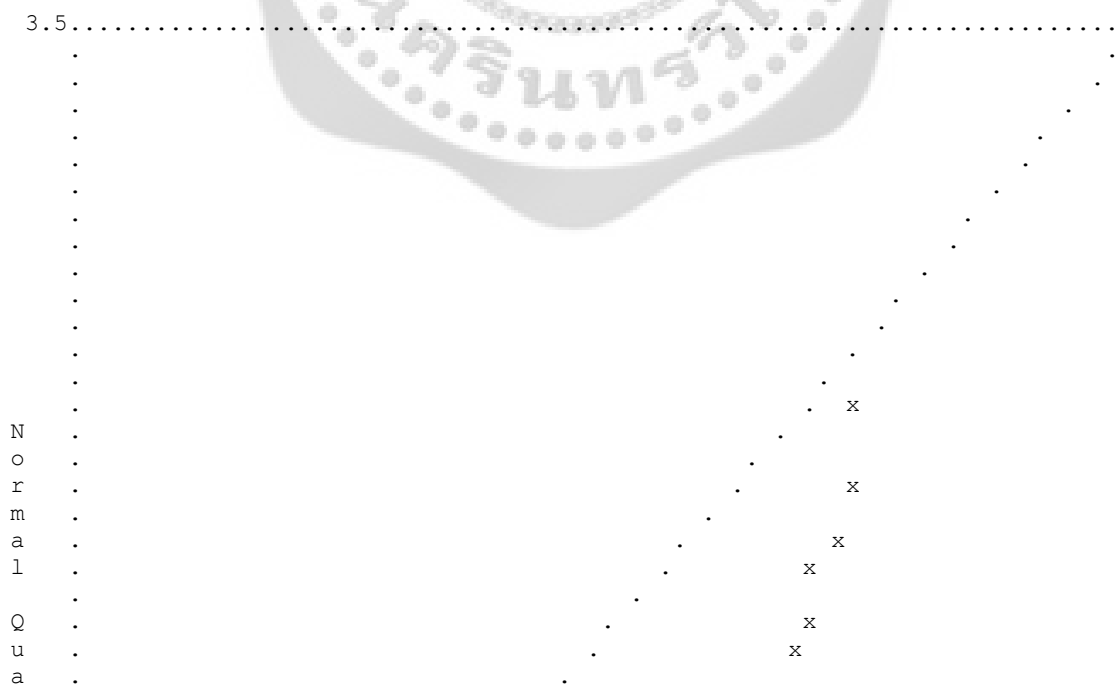
```

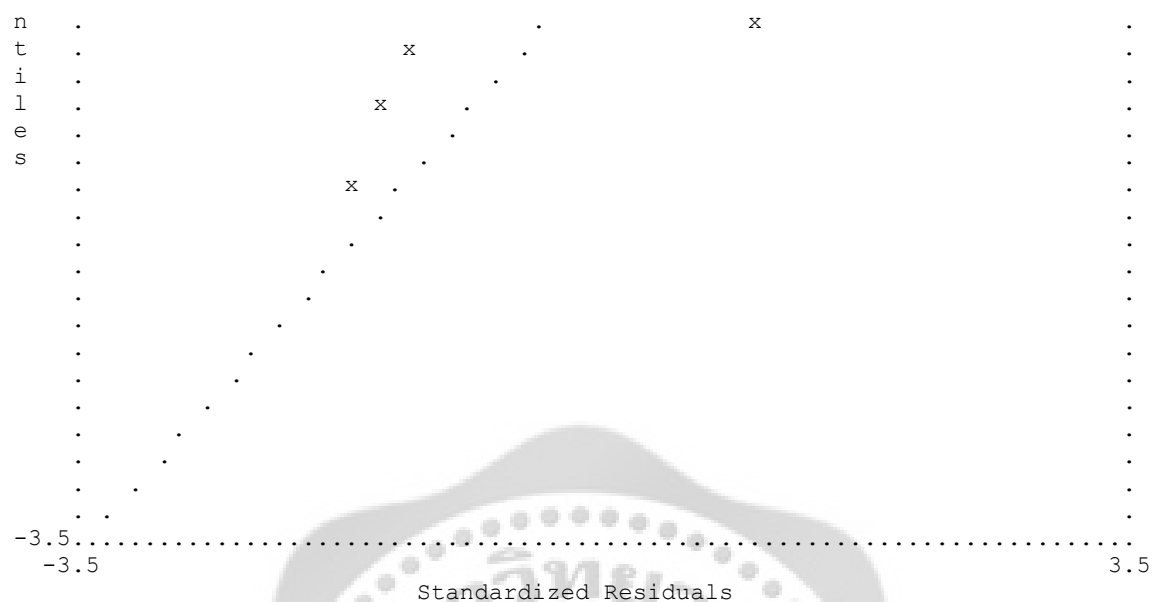
- 1|753
- 0|000000000000
  0|
  1|0344666

```

TI

Qplot of Standardized Residuals

TI

Modification Indices and Expected Change

Modification Indices for BETA

	selfcon	future	att	peer	sex
selfcon	--	--	--	--	--
future	--	--	0.510	2.735	1.296
att	--	--	--	--	--
peer	--	2.284	2.235	--	2.419
sex	--	--	--	--	--

Expected Change for BETA

	selfcon	future	att	peer	sex
selfcon	--	--	--	--	--
future	--	--	-0.336	-0.122	-0.287
att	--	--	--	--	--
peer	--	-0.048	0.231	--	0.128
sex	--	--	--	--	--

Standardized Expected Change for BETA

	selfcon	future	att	peer	sex
selfcon	--	--	--	--	--
future	--	--	-0.001	0.000	-0.001
att	--	--	--	--	--
peer	--	0.000	0.002	--	0.001
sex	--	--	--	--	--

No Non-Zero Modification Indices for GAMMA

No Non-Zero Modification Indices for PHI

Modification Indices for PSI

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -				
future	- -	- -			
att	- -	- -	- -		
peer	- -	2.740	- -	- -	
sex	- -	- -	- -	- -	- -

Expected Change for PSI

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -				
future	- -	- -			
att	- -	- -	- -		
peer	- -	-15.030	- -	- -	
sex	- -	- -	- -	- -	- -

Standardized Expected Change for PSI

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -				
future	- -	- -			
att	- -	- -	- -		
peer	- -	-0.053	- -	- -	
sex	- -	- -	- -	- -	- -

Modification Indices for THETA-EPS

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	0.609				
future	- -	- -			
att	- -	- -	- -		
peer	2.709	2.738	- -	- -	
sex	- -	- -	- -	- -	- -

Expected Change for THETA-EPS

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	23.654				
future	- -	- -			
att	- -	- -	- -		
peer	10.472	-15.018	- -	- -	
sex	- -	- -	- -	- -	- -

Modification Indices for THETA-DELTA-EPS

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
Parent	2.338	2.602	- -	2.693	- -

Expected Change for THETA-DELTA-EPS

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
Parent	24.661	-44.628	- -	22.191	- -

Modification Indices for THETA-DELTA

Parent

2.408

Expected Change for THETA-DELTA

Parent

62.053

No Non-Zero Modification Indices for ALPHA

No Non-Zero Modification Indices for KAPPA

Maximum Modification Index is 2.74 for Element (4, 2) of PSI

TI

Factor Scores Regressions

Y	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
selfcon	1.000	0.000	0.000	- -	0.000	0.000
future	-0.010	1.010	-0.001	0.194	-0.018	0.052
att	0.000	0.000	1.000	- -	0.000	- -
peer	-0.094	0.118	0.062	1.010	0.041	-0.057
sex	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000	- -
X	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
Parent	0.000	0.000	0.000	0.000	0.000	1.000

TI

Standardized Solution

BETA

	selfcon	future	att	peer	sex
selfcon	- -	- -	- -	- -	- -
future	0.440	- -	- -	- -	- -
att	-0.231	-0.486	- -	0.083	- -
peer	-0.061	- -	- -	- -	- -
sex	-0.023	-0.361	0.421	0.112	- -

GAMMA

	Parent
selfcon	0.641
future	0.364
att	-0.004
peer	-0.345

sex 0.096

Correlation Matrix of Y and X

	selfcon	future	att	peer	sex	Parent
selfcon	1.000					
future	0.673	1.000				
att	-0.584	-0.666	1.000			
peer	-0.281	-0.263	0.277	1.000		
sex	-0.482	-0.624	0.658	0.294	1.000	
Parent	0.641	0.646	-0.498	-0.383	-0.405	1.000

PSI

Note: This matrix is diagonal.

selfcon	future	att	peer	sex
0.589	0.468	0.516	0.851	0.492

Regression Matrix Y on X (Standardized)

	Parent
selfcon	0.641
future	0.646
att	-0.498
peer	-0.383
sex	-0.405

TI

Total and Indirect Effects

Total Effects of X on Y

	Parent
selfcon	0.363 (0.022) 16.724
future	1.181 (0.070) 16.955
att	-0.378 (0.033) -11.501
peer	-0.356 (0.043) -8.313
sex	-0.515 (0.058) -8.863

Indirect Effects of X on Y

	Parent

selfcon	- -
future	0.515 (0.061) 8.504
att	-0.375 (0.035) -10.699
peer	-0.036 (0.036) -1.009
sex	-0.637 (0.061) -10.370

Total Effects of Y on Y

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -	- -	- -	- -	- -
future	1.419 (0.144) 9.877	- -	- -	- -	- -
att	-0.602 (0.069) -8.691	-0.202 (0.022) -9.226	- -	0.068 (0.032) 2.108	- -
peer	-0.099 (0.098) -1.011	- -	- -	- -	- -
sex	-0.849 (0.127) -6.698	-0.394 (0.039) -10.049	0.706 (0.083) 8.519	0.201 (0.057) 3.503	- -

Largest Eigenvalue of $B*B'$ (Stability Index) is 2.127

Indirect Effects of Y on Y

	selfcon	future	att	peer	sex
	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -	- -	- -	- -	- -
future	- -	- -	- -	- -	- -
att	-0.293 (0.044) -6.666	- -	- -	- -	- -
peer	- -	- -	- -	- -	- -
sex	-0.798	-0.142	- -	0.048	- -

(0.095)	(0.023)	(0.023)
-8.415	-6.319	2.069

TI

Standardized Total and Indirect Effects

Standardized Total Effects of X on Y

	Parent
-----	-----
selfcon	0.641
future	0.646
att	-0.498
peer	-0.383
sex	-0.405

Standardized Indirect Effects of X on Y

	Parent
-----	-----
selfcon	- -
future	0.282
att	-0.494
peer	-0.039
sex	-0.501

Standardized Total Effects of Y on Y

	selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -	- -	- -	- -	- -
future	0.440	- -	- -	- -	- -
att	-0.450	-0.486	- -	0.083	- -
peer	-0.061	- -	- -	- -	- -
sex	-0.378	-0.566	0.421	0.147	- -

Standardized Indirect Effects of Y on Y

	selfcon	future	att	peer	sex
-----	-----	-----	-----	-----	-----
selfcon	- -	- -	- -	- -	- -
future	- -	- -	- -	- -	- -
att	-0.219	- -	- -	- -	- -
peer	- -	- -	- -	- -	- -
sex	-0.355	-0.204	- -	0.035	- -

Time used 0.031 seconds

ภาคผนวก ข

หนังสือรับรองเชิญผู้เชี่ยวชาญหรือผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบวัด

ที่ ศธ 0519.12/

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

วันที่

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาว ศุภีนันท์ เลื่อนแป้น นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา พัฒนาการ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ รับอนุมัติให้ทำ ปริญญานิพนธ์ เรื่อง โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมี อ.ดร. ลีทิพพงศ์ วัฒนานนท์สกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์

การวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า ดร.ชัญญา ลีศักดิ์รูป่าย เป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่จะให้คำแนะนำ และตรวจเครื่องมือการวิจัย เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ต่อไป จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจเครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถาม

บัณฑิตวิทยาลัยหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

วันที่

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

เรียน คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวศุภินันท์ เลื่อนแป้น นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา
พัฒนาการ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำ
วิทยานิพนธ์ เรื่อง โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ
นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมี อ .ดร. สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล เป็นอาจารย์ที่
ปรึกษาวิทยานิพนธ์

การวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า
ผศ.ดร.ธีระชน พลโยธา เป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่จะให้คำแนะนำ และตรวจเครื่องมือการวิจัย เพื่อ
นำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ต่อไป จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการ
ตรวจเครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถาม

บัณฑิตวิทยาลัยหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ
โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

วันที่

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านลาดวิทยา

เนื่องด้วย นางสาวศุภนันท เลื่อนแป้น นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยา พัฒนาการ ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาานิพนธ์ เรื่อง โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมี อ .ดร. สิทธิพงศ์ วัฒนานนท์สกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาานิพนธ์

การวิจัยครั้งนี้ จำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ บัณฑิตวิทยาลัยพิจารณาเห็นว่า อ. ขวัญตา นาครักษา เป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่จะให้คำแนะนำ และตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขให้มีความถูกต้อง และสมบูรณ์ต่อไป จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย คือ แบบสอบถาม

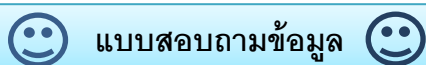
บัณฑิตวิทยาลัยหวังว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คำชี้แจง โครงการวิจัยนี้เป็นการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมของวัยรุ่น การตอบแบบสอบถามเป็นไปโดย **สมัครใจ** และท่านสามารถ **ปฏิเสธ** ที่จะตอบแบบสอบถามได้ตลอดเวลา โดยไม่ต้องให้เหตุผลและไม่สูญเสียประโยชน์แต่อย่างใด

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หรือเติมข้อความลงในช่องว่างตรงตามความเป็นจริง

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
2. ชั้นปี ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 4 ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 5 ☐ มัธยมศึกษาปีที่ 6
3. อายุ ☐ 15 ปี ☐ 16 ปี ☐ 17 ปี ☐ 18 ปี

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามพฤติกรรม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ☒ ทับตัวเลขในช่องว่างที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ตรง ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
1. พ่อแม่ยินดียินยอม และให้คำปรึกษาแก่ฉันในทุกเรื่อง	1	2	3	4	5
2. พ่อแม่สนับสนุนให้ฉันคิด และทำสิ่งต่างๆ ด้วยตนเอง	1	2	3	4	5
3. พ่อแม่มักให้ฉันทำในสิ่งที่ไม่เกินความสามารถของฉัน	1	2	3	4	5
4. พ่อแม่แสดงความรักต่อฉัน ทั้งโดยคำพูด และการกระทำ	1	2	3	4	5
5. พ่อแม่รับฟังความคิดเห็น และการตัดสินใจของฉัน	1	2	3	4	5
6. พ่อแม่คาดหวังให้ฉันมีความรับผิดชอบ และช่วยเหลือตนเองได้	1	2	3	4	5
7. พ่อแม่สนับสนุนให้กำลังใจในเรื่องเรียนของฉัน	1	2	3	4	5
8. พ่อแม่ให้อิสระในเรื่องการแต่งกาย	1	2	3	4	5
9. พ่อแม่แสดงให้เห็นว่า ท่านภูมิใจในตัวฉัน	1	2	3	4	5
10. พ่อแม่ดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเมื่อฉันป่วย	1	2	3	4	5
11. พ่อแม่เปิดโอกาสให้ฉันแสดงความคิดเห็นได้อย่างทัดเทียม	1	2	3	4	5
12. พ่อแม่ช่วยให้ฉันสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ที่ท่านวางไว้	1	2	3	4	5
13. เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น ฉันสามารถปรึกษาพ่อแม่ได้เสมอ	1	2	3	4	5
14. พ่อแม่จะแสดงความยินดีเมื่อฉันทำอะไรสำเร็จ	1	2	3	4	5
15. เมื่อทำอะไรผิดพลาด พ่อแม่จะให้กำลังใจมากกว่าตำหนิ	1	2	3	4	5
16. เมื่อสอบได้คะแนนไม่ดี ฉันจะไม่ถูกตำหนิ แต่พ่อแม่จะช่วยหาทางแก้ไข	1	2	3	4	5
17. พ่อแม่จะถามเหตุผล หากฉันกลับบ้านผิดเวลา	1	2	3	4	5

คำชี้แจง เมื่อท่านอ่านข้อความจบ โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความจริงมากที่สุด

ข้อความ	ไม่ ตรง มากที่สุด	ไม่ ตรง	ค่อนข้าง ไม่ ตรง	ปาน กลาง	ค่อนข้าง ตรง	ตรง	ตรง มาก ที่สุด
1. <u>เพื่อนสนิท</u> ของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	1	2	3	4	5	6	7
2. โดยปกติฉันมักทำตาม <u>ที่เพื่อนสนิท</u> ต้องการให้ฉันทำ	1	2	3	4	5	6	7
3. <u>เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน</u> กับฉัน คิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	1	2	3	4	5	6	7
4. โดยปกติ ฉันมักทำตาม <u>ที่เพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน</u> ต้องการให้ฉันทำ	1	2	3	4	5	6	7
5. <u>เพื่อนร่วมห้อง</u> ของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	1	2	3	4	5	6	7
6. โดยปกติ ฉันมักจะทำตาม <u>ที่เพื่อนร่วมห้อง</u> ต้องการให้ฉันทำ	1	2	3	4	5	6	7
7. <u>เพื่อนรุ่นพี่</u> ของฉันคิดว่าฉันควรมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก	1	2	3	4	5	6	7
8. โดยปกติ ฉันมักจะทำตาม <u>ที่เพื่อนรุ่นพี่</u> ต้องการให้ฉันทำ	1	2	3	4	5	6	7

คำชี้แจง พิจารณาข้อความนั้นว่าตรงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ทับตัวเลขในช่องที่ตรงกับตัวท่าน

ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ตรง ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
1. เมื่อตกใจ ฉันจะ <u>หายตกใจ</u> และ <u>กลับมาเป็นปกติ</u> ได้อย่างรวดเร็ว	1	2	3	4	5
2. เมื่อฉันโกรธใครสักคน ฉันสามารถ <u>ควบคุมความโกรธ</u> ได้อย่างสมเหตุสมผล	1	2	3	4	5
3. ฉัน <u>อดทนต่อความหงุดหงิด</u> ของตนเอง จากการเข้าคิว เพื่อรอรับบริการต่างๆ ได้	1	2	3	4	5
4. ฉันสามารถ <u>สงบอารมณ์</u> ตนเองลงได้ เมื่อรู้สึกตื่นเต้น หรือกระวนกระวายใจ	1	2	3	4	5
5. ฉัน <u>มีความอดทน</u> กับการรอคิว เพื่อให้ได้ในสิ่งที่ต้องการ	1	2	3	4	5
6. ฉันเชื่อในคำพูดที่ว่า “ <u>เราควรรอดเปรี้ยวไว้กินหวาน</u> ”	1	2	3	4	5
7. ฉันจะ <u>ทิ้งงาน</u> ที่ต้องทำ เพื่อไปเที่ยวกับเพื่อนก่อน	1	2	3	4	5
8. ฉันต้องได้ในทุกๆ สิ่ง <u>โดยทันที</u>	1	2	3	4	5
9. เมื่อต้องทำอะไรหลายๆ เรื่องในเวลาเดียวกัน ฉันมักจะ <u>วางแผน</u> การทำงานเป็นอย่างดี	1	2	3	4	5
10. เมื่อเกิดปัญหา ฉัน <u>วางแผน</u> การแก้ปัญหาอย่างเป็นขั้นเป็นตอนและเป็นระบบ	1	2	3	4	5
11. ในการแก้ปัญหา ฉันจะ <u>คอยตรวจสอบ</u> ว่า สามารถจัดการกับปัญหานั้นได้สำเร็จจุลวงหรือไม่	1	2	3	4	5
12. ในการแก้ปัญหาเรื่องต่างๆ ฉันจะ <u>พิจารณา</u> จากหลายๆ แง่มุม ก่อนตัดสินใจเสมอ	1	2	3	4	5

คำชี้แจง แบบสอบถามส่วนนี้ต้องการทราบความรู้สึกหรือความคิดเห็นของตัวท่านต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น คำตอบ
ไม่มีถูกหรือผิด โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ท่านคิดว่า การมีเพศสัมพันธ์.....	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	ทั้งสอง ข้างพอ ๆ กัน	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นการยืนยันความรัก ที่มีต่อกัน	1	2	3	4	5
2. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทำให้ ศึกษารสนิยมทางเพศ ซึ่งกันและกัน	1	2	3	4	5
3. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นวิธีหนึ่งที่จะ ผูกมัด ไม่ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง นอกใจ	1	2	3	4	5
4. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นเป็น สิ่งที่มีศีลธรรม ประเพณี	1	2	3	4	5
5. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ช่วยให้ทั้งสองฝ่าย เข้ากันได้ดี มากยิ่งขึ้น	1	2	3	4	5
6. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทำให้ เสื่อมเสียวงศ์ตระกูล	1	2	3	4	5
7. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นสิทธิส่วนบุคคล ไม่ทำให้ใครเดือดร้อน	1	2	3	4	5
8. เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นการลดคุณค่าของกุลสตรี	1	2	3	4	5
9. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ทำให้ เสียการเรียน	1	2	3	4	5
10. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น เป็นที่ดูถูกเหยียดหยามของสังคม	1	2	3	4	5
11. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นกับคนรัก เป็นสิ่งที่น่า ทำทนาย น่าทดลอง	1	2	3	4	5
12. การมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียว ไม่น่าที่จะนำไปสู่ปัญหาต่างๆ เช่น การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์	1	2	3	4	5
13. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ถือเป็นการแสวงหาความสุข ร่วมกัน	1	2	3	4	5

คำชี้แจง จงทำเครื่องหมาย ลงในช่องคำตอบที่ตรงพฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับตัวท่านมากที่สุด โดยประมาณจากคмถึ ดังนี้
 ร้อยละ 1-25 คือทำนานๆครั้ง ร้อยละ 26-50 คือทำไม่ค่อยบ่อย ร้อยละ 51-75 คือทำบ่อยครั้ง ร้อยละ 76-100 คือทำเป็นประจำ

ข้อความ	ไม่เคย ทำ	นาน ๆ ครั้ง (1-25%)	ทำไม่ ค่อยบ่อย (26-50%)	ทำ บ่อยครั้ง (51-75%)	ทำเป็น ประจำ (76-100%)
1. ฉันไปร้องเพลงคาราโอเกะสังสรรค์กับกลุ่มเพื่อน	1	2	3	4	5
2. ฉันชอบไปสถานบันเทิงกับคนรัก	1	2	3	4	5
3. ฉันไม่ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศหรือคนรัก <i>ตามลำพัง</i>	1	2	3	4	5
4. ฉันไปเที่ยวกับคนรัก <i>ตามลำพัง</i>	1	2	3	4	5
5. ฉันและคนรักนัดเจอกันในวันสำคัญต่างๆที่จัด <i>ในเวลากลางคืน</i>	1	2	3	4	5
6. ฉันหลีกเลี่ยงการไปเที่ยวกับคนรัก <i>ในเวลากลางคืน</i>	1	2	3	4	5
7. ฉันอยู่ด้วยกันกับคนรัก <i>ตามลำพัง</i> ในที่ลับตาคนเป็นเวลานาน ๆ	1	2	3	4	5
8. ฉันจะไม่นัดหมาย <i>ตามลำพัง</i> สองต่อสองกับคนรักในที่ลับตา	1	2	3	4	5
9. ฉันและคนรักมักไปพูดคุยกันในห้องที่ <i>ลับตาคน</i>	1	2	3	4	5
10. เมื่อ <i>ไม่มีใครอยู่</i> ที่บ้านฉันมักชวนคนรักมาอยู่เป็นเพื่อน	1	2	3	4	5
11.ฉันไปบ้านหรือหอพักของคนรักของฉัน	1	2	3	4	5
12. ฉันไม่ไปค้างคืนกับคนรักสองต่อสอง	1	2	3	4	5
13. ฉันไปเที่ยวทะเลกับคนรัก	1	2	3	4	5
14. ฉันชมภาพยนตร์แนวโรแมนติกกับคู่รัก	1	2	3	4	5
15. ฉันอยากอยู่กับคนรักในสถานที่ที่มี <i>บรรยากาศโรแมนติก</i>	1	2	3	4	5
16. ฉันระมัดระวังตัวเรื่อง <i>การถูกเนื้อต้องตัว</i> กับเพศตรงข้ามหรือคนรัก	1	2	3	4	5
17. ฉัน <i>ไม่โอบกอด</i> กับเพื่อนต่างเพศในที่สาธารณะ	1	2	3	4	5
18. ฉันแสดงความรักด้วย <i>การจับมือถือแขน</i>	1	2	3	4	5
19. ฉันยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก <i>โอบกอด</i>	1	2	3	4	5
20. ฉันยินยอมเปิดโอกาสให้เพศตรงข้ามหรือคนรัก <i>หอมแก้ม</i>	1	2	3	4	5
21. ฉันยินยอมให้คนรัก <i>ถูกเนื้อต้องตัวได้</i>	1	2	3	4	5
22. ฉันพร้อมที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก <i>หากคนรักร้องขอ</i>	1	2	3	4	5

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความนั้นว่าตรงกับตัวท่านมากน้อยเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่องที่ตรงกับตัวท่าน

ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
1.ฉันพยายามศึกษาข้อมูลการเรียนรู้ต่ออยู่เสมอ	1	2	3	4	5
2.ฉันเชื่อว่าการศึกษาระดับสูงทำให้มีโอกาสดี ๆ ในชีวิต	1	2	3	4	5
3.เวลาใกล้สอบ ฉันมักวางแผนทบทวนการอ่านหนังสือ	1	2	3	4	5
4.ฉันวางแผนว่าเทอมหน้าจะทำเกรดเฉลี่ยให้ดีกว่านี้	1	2	3	4	5
5.เวลาจะไปไหนกับกลุ่มเพื่อน ฉันมักวางแผนก่อน	1	2	3	4	5
6.ฉันเห็นว่าคนเราไม่จำเป็นต้องคิดถึงอนาคต อยู่กับปัจจุบันก็พอแล้ว	1	2	3	4	5
7.เวลาที่ฉันจะทำอะไร มักไม่คิดถึงผลที่จะเกิดขึ้น	1	2	3	4	5
8.ขณะนี้ฉันอยู่ไปวันๆ โดยไม่ได้วางแผนว่าในแต่ละวันต้องทำอะไรบ้าง	1	2	3	4	5
9.ฉันคิดว่าตัวฉันสามารถกำกับตนให้เข้าเรียนได้ทุกวิชา	1	2	3	4	5
10.ฉันเชื่อว่าในแต่ละวันบุคคลควรวางแผนว่าจะทำอะไร	1	2	3	4	5
11.เรื่องราวเกี่ยวกับอนาคตเป็นสิ่งที่ฉันมักจะคิดอยู่เสมอ	1	2	3	4	5
12.เวลาจะทำอะไร สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จ ฉันจะตั้งเป้าหมายไว้ก่อนแต่แรก	1	2	3	4	5
13.หากมีการบ้านต้องส่งครูพรุ่งนี้ ฉันจะทำให้เสร็จก่อนในวันนี้	1	2	3	4	5
14.ฉันเห็นว่าวางแผนในอนาคต มันไกลเกินไป เพราะมันอาจไม่เป็นไปดังที่เราคาด	1	2	3	4	5
15.ฉันมักมาโรงเรียนสาย	1	2	3	4	5
16.การมาโรงเรียนสายเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับฉัน	1	2	3	4	5
17.ฉันรู้สึกแย้เมื่อมาผิดเวลาที่นัดหมาย	1	2	3	4	5
18.ฉันรู้สึกหงุดหงิดเมื่อเพื่อนมาสาย ผิดเวลาที่นัดกันไว้	1	2	3	4	5
19.ฉันพยายามทำสิ่งที่ยากและไม่ชอบ หากสิ่งนั้นมันทำให้อนาคตเจริญก้าวหน้า	1	2	3	4	5
20.การทำงานส่งครูไม่ทัน ไม่ได้ทำให้ฉันกังวล	1	2	3	4	5
21.ฉันอยู่ทุกวันนี้โดยไม่คิดอะไรมากนัก	1	2	3	4	5
22.ชีวิตจะเป็นอย่างไรก็ปล่อยให้ไป ไม่ต้องไปกังวลกับมัน	1	2	3	4	5
23.แม้สิ่งที่ต้องทำตอนนี้จะเป็นประโยชน์กับอนาคต แต่มันก็ทำให้ฉันไม่ชอบ ฉันก็จะไม่ทำ	1	2	3	4	5
24.ชีวิตฉันชอบอะไรเสี่ยง ๆ	1	2	3	4	5
25.ฉันมักเขียนโน้ตเพื่อเตือนตัวเองว่าต้องทำอะไรบ้าง	1	2	3	4	5
26.ฉันรู้สึกว่าการเลือกไปขายของดีกว่าเรียนหนังสือ	1	2	3	4	5
27.ฉันไม่สนใจว่าในแต่ละวันจะใช้เวลาให้เกิดประโยชน์หรือไม่	1	2	3	4	5
28.ฉันมีเป้าหมายว่าเมื่อเรียนจบจะประกอบอาชีพที่ชอบ	1	2	3	4	5

ข้อความ	ตรง น้อย ที่สุด	ตรง น้อย	ปาน กลาง	ตรง มาก	ตรง มาก ที่สุด
29.ฉันไม่ค่อยได้ประเมินตัวเองว่า ได้ทำอะไรตามที่ตนวางแผนไว้หรือไม่	1	2	3	4	5
30.ฉันไม่ควรปล่อยเวลาว่างให้ผ่านไปอย่างไรประโยชน์	1	2	3	4	5
31.ฉันมีแผนการการใช้เงินในแต่ละวัน	1	2	3	4	5
32.ฉันชอบที่จะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆที่ไม่ได้อยู่ในชั้นเรียนหรือโรงเรียน	1	2	3	4	5
33.ฉันเชื่อในคำพูดที่ว่า อดเปรี้ยวไว้กินหวาน	1	2	3	4	5
34.ฉันตระหนักถึงผลเสียที่ตามมาจากการโดดเรียน	1	2	3	4	5
35.ฉันอดทนที่จะเรียนหนังสือในวันนี้เพื่อการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในอนาคต	1	2	3	4	5
36.เพื่ออนาคตที่ดี ฉันพยายามตั้งใจเรียนหนังสือ	1	2	3	4	5
37.ฉันไม่ค่อยให้ความสนใจกับเกรดเฉลี่ย	1	2	3	4	5
38.ในการสอบไล่ ฉันไม่ต้องการคะแนนสูงๆ แค่ผ่านก็พอแล้ว	1	2	3	4	5

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล

วันเดือนปีเกิด

สถานที่เกิด

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

สถานที่ทำงาน

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2552

พ.ศ. 2557

นางสาวศุภนันท์ เลื่อนแป้น

30 สิงหาคม 2530

จังหวัด กระบี่

94 หมู่ 6 ต.ไร่สะท้อน อ.บ้านลาด จ.เพชรบุรี 76150

สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี (คลินิกนมแม่)

พยาบาลศาสตรบัณฑิต

จากมหาวิทยาลัยอีสเทิร์นเอเซีย

การศึกษามหาบัณฑิต (กศม.) สาขาวิชาจิตวิทยา-
พัฒนาการ

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

